

Giới thiệu Yêu Nghiệt

Truyện Yêu Nghiệt, câu chuyện kể về một chàng trai trót yêu một người con gái nhưng cô ấy lại không hề quan tâm gì tới một chàng trai thư sinh nghèo này, cô ấy chỉ thích những gã hung hăng xa hoa vật chất.

Thật chất cô ấy không phải là người như vậy, chẳng qua do hoàn cảnh khó khăn mà cô phải bước ra đời sớm để kiếm miếng ăn về lo cho gia đình, cô phải hy sinh việc học tương lai của mình để cho hai đứa em được đi học. Với vẻ bề ngoài thì là một cô gái ham tiền nhưng bên trong lòng cô thì lại ấm áp đầy tình thương biết mấy.

Bây giờ thật sự anh mới hiểu được con người của cô, ngoài lạnh trong ấm nên anh quyết định ngỏ lời với cô và cho cô được một gia đình hạnh phúc, anh sẽ bảo vệ cho cô và tạo dựng một tương lai tươi đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Phía chân trời xa xa chậm rãi lóe ra bạch quang, để lộ từng điểm tia sáng rực rỡ rọi lên thế gian.

Gian phòng này dường như cũng được hưởng ân trạch ấy, ánh sáng thay thế cho bóng tối, rải lên mọi thứ đồ vật bày trí trong phòng.

Mặt tường sơn màu vàng nhạt khiến không gian trở nên nhu hòa ấm áp hơn, đồ dùng bằng gỗ sẫm màu hết sức trang nhã, vừa nhìn là biết chúng vô cùng có giá trị. Còn có bộ ghế sofa nhỏ màu hồng phấn, đệm dựa rực rỡ rải rác trên nền phòng, chiếc giường có đường viền hoa cùng màn vải xinh đẹp. Trên mặt bàn trang điểm đặt đủ loại băng găm nhiều màu, bình bình lọ lọ của phái nữ lại càng chồng chất nhiều hơn.

Đây là một căn phòng của nữ giới. Ấm áp mà mỹ lệ, trừ rèm che cửa sổ lớn sát đất màu lam nhạt ở nơi này là duy nhất có màu sắc lạnh. Nhưng mà lại có một người thích đứng ở chỗ ấy, 1 tay xốc rèm che kéo sang bên cạnh, 1 tay áp lên kính viễn vọng(loại kính giúp ta nhìn vật thể ở xa), nhìn vào đó.

Mái tóc cuộn sóng dài tới thắt lưng màu nâu sáng bóng giống người ngoại quốc, áo ngủ màu cam, cổ áo, cổ tay áo, vạt áo có đường viền hoa màu hồng. Vốn gò má có huyết sắc cũng bởi vì phản quang mà hiển hiện một ít trắng trong.

Ngón trỏ của cô vô thức xoay trên ống kính, bình thường trên mặt chỉ có một đôi mắt tối đen xinh đẹp tựa như sao, trong đó dường như cất chứa 1 tia khí tức yêu mị. Bất quá đó là vài giây trước, hiện tại nhìn về đằng xa kia, cô vẫn là thiếu nữ gầy yếu đáng mạo tầm thường, cho dù bị trang điểm thành búp bê, cũng không có vẻ ngoài như hoa.

“Đúng là thời tiết tốt.” Cô nhẹ nhàng nói. Đầu ngón tay trắng mịn dán lên thủy tinh băng lãnh, gương mặt bị ánh mặt trời mỏng manh vào sáng sớm soi sáng nhìn mờ mờ, giống như cây đào mặt tươi mới. Lại 1 ngày nữa đến, mặt trời nhô lên rồi hạ xuống, vô số lần chuyển động vòng đi vòng lại. Hôm nay sẽ phát sinh chuyện gì trong cuộc sống yên ổn của cô đây?

Nếu như cô biết rõ từ hôm nay trở đi cô phải sống trong địa ngục, cô sẽ có phản ứng gì?

Không. Cô sẽ không biết. Cô căn bản không thể ngờ được hôm nay là ngày cuối cùng của cuộc sống mười sáu năm yên bình. Thời gian tới đây, cô sẽ biến thành món đồ chơi cho mấy tên đàn ông bọn họ, mà những người đàn ông đó chính là các vị ca ca trên danh nghĩa của chính cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Sáng sớm, 1 chiếc BMW màu bạc chạy với tốc độ cực nhanh trên đường lớn, người lái xe là một chàng trai trẻ tuổi, gương mặt anh tuấn khấn trương căng thẳng, các đốt ngón tay cầm tay lái hơi hơi trắng bệch. Hắn không có kiên nhẫn vượt qua 1 chiếc lại 1 chiếc xe phía trước, rốt cục phanh chói tai dừng lại. Hắn bước ra khỏi xe, mạnh mẽ đóng cửa xe lại, còn tức giận ấn chuông điện.

Cánh cổng sắt lớn già cỗi, loang lổ chạm rỗng khắc hoa không chịu được sức công phá của hắn, liên lay động hai cái “Kèo kẹt! Kèo kẹt!”. Xuyên qua cửa lớn nhìn vào bên trong liền thấy một khu vườn không có bàn tay con người chăm sóc, tự sinh tự diệt.

1 phụ nữ nhỏ gầy từ bên ngoài căn nhà lớn có chút cũ kỹ chạy ra, thờ hồng hộc kéo hai cánh cửa lớn.”Tứ... Thiếu gia!” Về mặt bà ta chấn kinh nhìn

người trẻ tuổi chưa hề xuất hiện ở chỗ này lần nào, và đây là lần đầu tiên. Sao hẳn lại tới đây? !

“Cô gái đó đâu?” Từ thiếu gia ㄟㄟㄟㄟ Tổng gia tứ công tử Tổng Thiên Diệp bước nhanh lướt qua bà, đi trên con đường nhỏ rải đá tiến vào trong. Không ngờ bày trí trong nhà hoàn toàn trái ngược với bề ngoài, sau khi tu sửa, trang hoàng, bên trong căn nhà mang đậm phong cách châu Âu, gia cụ cùng sàn nhà đều làm từ gỗ hồ đào, trầm ôn mà vẫn mang một chút khí tức xa hoa.”Ông già bỏ nhiều tiền cho cô ta thật đấy, chắc chắn, con gái ruột còn chưa tốt đến vậy đâu.” Hần khinh miệt hừ lạnh 1 tiếng, gầy da giẫm trên nền nhà “Cộc ! Cộc !”, đại sảnh vốn yên tĩnh nay lại ồn ào vang động.

“Tiểu thư vẫn chưa dậy, đang ngủ trong phòng ở tầng hai.” Người phụ nữ kia chậm chạp đáp. “Tiểu thư? Hừ!” Tổng Thiên Diệp lại hừ lạnh một tiếng, hẳn cực độ không thích cách xưng hô này, “Không, cô ấy không phải tiểu thư. Cô ấy là tiểu công chúa, tiểu công chúa duy nhất nhà họ Tổng chúng ta!” Hần vừa nói vừa giảm mạnh bước chân lên tầng hai. Lười hỏi, hẳn mở từng cánh cửa ra tìm, không thèm khổng chế lực đạo, để mặc vân cửa vọt tới đập vào vách tường sau lại bắn trở về, nhất thời cả tầng hai vang lên một trận náo động âm âm. Sau khi mở ra mấy căn phòng trống, hẳn đẩy ra cánh cửa nhìn vào căn phòng tối om. Tuy rằng bên trong gần như không có ánh sáng khiến người ta căn bản không thấy gì, nhưng một cô hương thơm thiếu nữ cùng tiếng hít thở đều đặn nhỏ nhất đã tiết lộ rằng nơi đây có người.

“Tách.” Đè lên công tắc cạnh cửa, ánh sáng từ chiếc đèn thủy tinh vụt sáng, hẳn nhanh chóng tìm đến thiếu nữ đang cuộn tròn ngủ trên giường.

“Dậy.” Hung ác lời kéo cánh tay mảnh khảnh của nàng, gần như kéo nàng rớt xuống đất, còn Nhân Dụ ngay lập tức tỉnh táo. Cô cầm lấy chân mềm rơi dưới đất, xa lạ nhìn người đàn ông trẻ tuổi chưa từng gặp mặt trước mắt.

“Thì ra cô chính là ‘Bảo bối’ lão nhân giấu suốt 16 năm nha! Cũng không có gì khác người cả, tôi còn tưởng là quốc sắc thiên hương.” Hần duỗi tay ra, ngón tay thon dài mạnh mẽ nắm chặt cổ cô, kéo mặt cô lên, ánh mắt càn rỡ đánh giá cô từ trên xuống dưới.”Chỉ có đôi mắt xem như tạm ổn, còn lại...” Cuối cùng, bàn tay to lớn còn vuốt lên vuốt xuống da thịt thiếu nữ non mềm, “Chặc! Chặc! Làn da như bóng loáng tơ lụa, không hổ là tiểu công chúa nhà họ Tổng chúng ta, được ông già nuôi dưỡng đến mềm mại.”

Nhân Dụ chán ghét hẳn đụng chạm vào mình, cau mày muốn thoát khỏi hẳn.”Buông tôi ra, anh là người nhà họ Tổng?”

Tổng Thiên Diệp sắc mặt âm trầm, hai mắt xinh đẹp híp lại, “Xem “em gái” thân ái còn không chịu nhận anh, anh chính là tứ ca Tổng Thiên Diệp của em, em còn có 4 ca ca nữa đang chờ em ở nhà. À, quên nói, ‘Ba ba’ chúng ta phái anh tới đón em, ông ta nói có chuyện rất “quan trọng” nhất định muốn chúng ta cùng ở đó mới tuyên bố. Hiện tại ㄟㄟㄟㄟ tiểu công chúa thân ái, anh cho em 10 phút, em muốn mặc quần áo cũng được đánh răng cũng được, tóm lại, 10 phút đồng hồ sau anh muốn em ngồi trên xe của anh. Sau đó, anh đưa em đi, rất nhanh sẽ trở lại bên cạnh ba ba chúng ta, nghe một chút ông già hẳn lại muốn tuyên bố cái gì đáng giá cho chúng ta phải vượt đường xa tới nghe.”

“Bà tới đây ㄟㄟㄟㄟ” hẳn kêu người phụ nữ đứng bên cạnh cửa, “Giúp tiểu thư rửa mặt chải đầu trang điểm, nhanh lên! Hiện tại bắt đầu đếm ngược thời gian, 10 phút đồng hồ sau gặp lại, tiểu công chúa!”

“Tiểu thư?” Ngọc tẩu ㄟㄟㄟㄟ người phụ nữ kia mắt nhìn Tổng Nhân Dụ thoáng vẻ lo âu, “Đừng nói, lấy quần áo giúp tôi đi.” Nhân Dụ xoay người xuống giường, đến gần bên cửa sổ nhìn người đàn ông tự xưng là tứ ca của cô ngồi vào chiếc xe thể thao màu bạc. Đường như..., cô có loại dự cảm không tốt.

10 phút đồng hồ sau, Nhân Dụ ngồi trong xe của Tổng Thiên Diệp, cô chậm rãi buộc mái tóc chưa kịp kẹp lại thành 2 bím tóc. Một chiếc áo len màu đen, bên ngoài khoác một cái áo bông màu phấn hồng, sau thắt lưng còn có 1 cái nơ con bướm khéo léo, chiếc váy cùng màu nhuộm hồng, bởi vì bên trong có váy lót lụa trắng, cho nên váy ngoài bông bông, rất đẹp. Đôi tất màu trắng dài đến đầu gối, giày cũng màu trắng. Trách không được hẳn gọi cô là công chúa, quần áo của cô toàn bộ đều mang phong cách công chúa, váy bông, nơ con bướm, các loại áo váy đều là tơ lụa, có đường viền hoa, cả bao tay, tất. Bất quá, tất cả đều là do “Ba ba” của cô định ngày đưa tới, hẳn thích trang điểm cho cô thành búp bê, sau đó liền nói: “Công chúa của ta thực xinh đẹp, càng lúc càng giống mẹ.”

Kỳ thật cô 1 điểm cũng không giống mẹ, trừ đôi mắt chút yếu dị, đó là điểm giống duy nhất, cũng là thứ xinh đẹp nhất trên cơ thể cô. Trong tám ảnh, mẹ cô là 1 mỹ nhân tuyệt đại phong hoa, 1 cái nhấc tay nhấc chân, hồn nhiên liền biến thành phong tình vũ mị dụ hoặc chúng sinh.

Cho nên, lão gia từ nhà họ Tổng ㄟㄟㄟㄟ Tổng Đạt Cơ, vừa thấy mẹ cô liền giật nảy mình, không quan tâm mẹ cô đã mang thai cô sáu tháng, khẳng khái giữ bà bên cạnh. Khi hẳn biết trong bụng bà mang thai con gái, Tổng Đạt Cơ luôn luôn trọng nam khinh nữ quay ngoắt thái độ khác thường, chẳng những sớm cho người bố trí phòng trẻ con, còn mỗi ngày quán lấy người phụ nữ sắp chuyển dạ nhất quyết canh chừng không chấp nhận rời đi. Từ khi có ra đời, hộ tịch liền bị dời vào Tổng gia, lấy thân phận con gái nuôi trở thành con gái duy nhất nhà họ Tổng.

Tổng Đạt Cơ cả cuộc đời phong lưu, gia thế hùng hậu anh tuấn hào phóng bên ngoài không ít mỹ nữ nhảy vào ôm ấp, mà vợ hẳn ㄟㄟㄟㄟ 1 người xuất thân hào môn, nhưng tiền tài quyền thế không theo kịp thiên kim tiểu thư nhà họ Tổng, đối với ông chồng hoa tâm cho dù oán hận cũng không thể than thở. Chỉ có thể nhìn hẳn ở bên ngoài nuôi 1 à lại 1 à, sinh 1 đứa lại 1 đứa con. Tóm lại hẳn có tất cả 28 người con, mười ba trai và 15 gái, nếu như là con gái trừ sinh hoạt phí mỗi tháng ra, chờ sau khi trưởng thành, để cho một tấm chi phiếu sau đó cắt đứt quan hệ. Mười ba con trai chỉ có 4 người được hẳn mang về Tổng gia, bốn người bọn họ vào lúc mười hai tuổi phải thông qua dung mạo, trí lực, năng lực đợi kiểm tra mới có cơ hội mang họ “Tổng” này.

Thế nhưng Tổng gia không có bất kỳ quan hệ gì với cô, cô lại có thể hưởng thụ loại vinh hạnh đặc biệt này, chỉ sợ là Tổng Đạt Cơ yêu ai yêu cả đường đi thời. Bất quá, người mẹ xinh đẹp của cô lại không có phúc hưởng thụ vinh hoa phú quý. Tình trạng thân thể vốn không tốt, sau khi sinh nở lại ngày càng sa sút, cuối cùng đến khi cô được 1 tuổi, mẹ cô bị bệnh truyền nhiễm mà qua đời. Sau đó, cô ở lại căn nhà Tổng Đạt Cơ đặc biệt sửa sang lại vì mẹ cô. Cô không có đi học, mỗi ngày đều có giáo sư tới dạy kèm ở nhà, cô cũng không có ra khỏi cửa, tất cả đồ dùng sinh hoạt đều có người chuẩn bị tốt, ngay cả quần áo, giày tất, cũng toàn cũng dựa theo phong cách thẩm mỹ của “Ba ba” mà chế tác, sau đó nhồi vào tủ quần áo của cô.

Xe đi hồi lâu sau, quẹo vào 1 con đường rừng, đi tiếp gần 10 phút, cổng sắt cùng bức tường rào cao vượt đầu xuất hiện sừng sững trước mắt cô.

“Răng rắc!” Âm thanh mở khóa và âm thanh cánh cửa mở ra vang lên, đến đại trạch nhà họ Tống!

Giống như rừng rậm toàn đại thụ cao trong công viên vừa nhìn đã thấy vô tận, chủ trạch Tống gia ở chỗ sâu nhất trong khu rừng rậm ấy. Có lẽ nơi này là Disney – chỗ vui chơi, bởi vì ai nhàm chán đến mức mang cổ bảo châu Âu dời đến thổ địa phương đông.

Không sai!

Tống gia chủ trạch chính là 1 toàn cổ bảo châu Âu cao lớn, chẳng khác gì cung điện của hoàng tử, công chúa. Chiếc bmw queo nhanh như sao băng dừng trước chủ trạch, “Mau lên! Đừng kì kèo mề nheo chậm chạp nữa.” Tống Thiên Diệp vút chìa khóa xe cho người sớm cung kính đợi một bên – Bát Tùng?

“Đừng, bà thu xếp quần áo và đồ dùng của tiểu thư lại, đợi lát nữa sẽ có xe tới lấy, cứ như vậy đi.” 1 người đàn ông khoảng 40 tuổi đứng bên cạnh cửa gọi điện thoại, hẳn thấy Tống Nhân Dụ đi vào, lập tức đón chào: “Tiểu thư, cô cuối cùng cũng tới. Lão gia đợi cô rất lâu, mau cùng tôi vào trong đi. Các thiếu gia cũng ở đây.”

Người đàn ông này cô quen, mỗi lần Tống Đạt Cơ tới thăm cô, hẳn đều ở bên cạnh, là quản gia nhà họ Tống, cô gọi hẳn là “Chú Vinh”.

“Chú Vinh, ba ba muốn nói gì vậy?” Cô lên tiếng hỏi.

Thân thể hẳn bắt giác cứng đờ, “Tiểu thư, lão gia muốn nói cái gì, chúng ta làm hạ nhân không thể biết rõ. Dù sao đợi lát nữa cô cũng sẽ biết, không phải sao?” Hẳn dẫn cô đi qua tiền sảnh khí phái phi phàm, đi qua 1 cái hành lang rồi ngừng ở trước một cánh cửa. Cửa mở, 1 người đàn ông trẻ tuổi, anh tuấn, soái khí, khuôn mặt nam giới yêu mị lập tức khiến người hoa cả mắt. Nhân Dụ bỏ qua bọn họ đi tới chỗ người đàn ông đứng tuổi uy nghi ngồi ở trung tâm “Ba ba, con tới đây!”

“Nhân Nhân!” Ông lập tức đứng lên, lộ rõ kích động cầm lấy tay cô, kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình. “Để ba ba nhìn xem €€€€ Nhân Nhân của ta lớn lên thế nào nha. Bất quá càng lúc càng giống mẹ con.”

Tống Đạt Cơ đã là một ông già, Tống Nhân Dụ ra đời lúc hẳn 52 tuổi, hiện tại hẳn 68 tuổi, tóc bạc trắng cùng nếp nhăn cũng đã bò lên khóe mắt, trán. Trước kia khi cô còn nhỏ, hẳn thường xuyên đi thăm cô, mấy năm gần đây thân thể hẳn không tốt bằng lúc trước, số lần thăm cô cũng ít đi, lần trước bọn họ gặp nhau đã cách đây nửa năm rồi.

“Người đã đông đủ, có thể bắt đầu đi!” Tống Thiên Diệp có chút nóng vội nói.

1 người đàn ông mang gọng kính mắt vàng, ngoại hình giống Tư Văn có nòng đậm đáng vẻ thư sinh đang xem văn kiện, hẳn ngẩng đầu nhìn Tống tứ thiếu, lại quét mắt nhìn ba ba bên cạnh Tống Nhân Dụ, để văn kiện đã ký xong đưa cho mỹ nữ bên cạnh. “Nhã Thanh, cô về công ty trước, hội nghị dịch thời gian xuống buổi chiều, chuyện ở đây xong tôi sẽ tới.”

“Được. Luật, em đi trước.” Cô cho văn kiện vào cặp công văn, đi đến bên cạnh Tống Đạt Cơ: “Bác Tống, cháu về công ty trước, bác hãy chú ý thân thể. Hẹn gặp lại.”

“Ừ!” Lão nhân không thân thiện đáp lại, “Trưng luật sư, có thể bắt đầu. Mấy đứa cũng đi xuống trước đi.” Hẳn ra hiệu cho các cô con gái.

“A! Vậy mời các vị thiếu gia ngồi xuống, tôi đọc một chút về tài sản mà Tống lão tiên sinh phân chia cho mọi người.”

Chia tài sản? ! Mọi người đều lấp bắp kinh hãi, bọn họ tuyệt đối không nghĩ đến ba ba đột nhiên có quyết định này.

“Tin rằng mọi người cũng biết rõ thân thể Tống lão tiên sinh mấy năm gần đây vẫn không tốt, lần trước bệnh tim tái phát phải vào bệnh viện nguy hiểm vạn phần, bác sĩ yêu cầu nhất định phải tuyệt đối nghỉ ngơi. Bởi vậy, Tống lão tiên sinh quyết định dọn đến đảo tư nhân ở Thái Bình Dương an dưỡng, đem toàn bộ tài sản nơi này chia cho con trai con gái €€€€ chính là các vị.”

Luật sư dừng lại một chút, hẳn đầy đầy gọng kính đen, “Ách, 5 vị Tống thiếu gia được chia mười phần trăm cổ phần ‘Tống thị xí nghiệp’, đông, nam, tây, bắc mỗi nơi một căn nhà, ngoài ra 5 tòa biệt thự vùng ngoại thành, 10 chỗ bất động sản hải ngoại, mà Tống tiểu thư được chia mười phần trăm cổ phần ‘Tống thị’, 2 tòa biệt thự vùng ngoại thành, 2 chỗ bất động sản hải ngoại, 1 đảo tư nhân. Ân €€€€ còn có, cái này €€€€” luật sư sắc mặt rất kỳ quái, hẳn háng giọng một cái, lại bắt đầu lên giọng: “Bất quá, các vị Tống thiếu gia, các cậu muốn được mười phần trăm cổ phần này phải có điều kiện. Đó là nhất định phải cùng Tống Nhân Dụ tiểu thư sinh con trai – người thừa kế sau đó, mới có khả năng cầm chút cổ phần này, hơn nữa, vị thiếu gia đầu tiên sinh con trai thừa kế, ngoài 10 phần trăm kia còn có thêm 30 phần trăm cổ phần kế thừa khác. Nói cách khác, ai là người đầu tiên cùng Tống tiểu thư sinh con trai, sẽ có được bốn mươi phần trăm cổ phần ‘Tống thị’, trở thành tổng giám đốc ‘Tống thị’. Mà Tống lão tiên sinh cũng quy định, chỉ có con trai do Tống tiểu thư sinh mới được hưởng quyền thừa kế ‘Tống thị’, các thiếu gia sinh con trai với người khác không được hưởng quyền thừa kế.”

“Như vậy, chính là nói mỗi người chúng ta đều phải lên giường với cô gái này, sau đó nỗ lực làm cô ta mang thai sinh ra con trai mới có cổ phần phải không? Ba ba thân ái?” Yêu mị nhị công tử €€€€ Tống Văn Vũ chỉ vào Nhân Dụ đang ngây ngốc.

“Không sai, sinh con gái sẽ không được. Các con muốn kết hôn với ai, muốn luyện ái với ai cũng không quan hệ, nhưng, chỉ có cô gái này €€€€” bàn tay già đời khô héo nắm tay Tống Nhân Dụ, đem thiếu nữ tươi mới như hoa đẩy vào miệng ác ma, “Mới là mẹ của những đứa con thừa kế của các con sau này.”

“Ba ba!” Cô không thể tin nhìn người cô gọi là ba, hay là năng lực lý giải của cô có vấn đề sao? Vì cái gì bọn họ ai cũng nói những lời khó tưởng tượng như vậy.

“Nhân Nhân , ta nhất định sẽ hoàn thành hứa hẹn với mẹ con, hảo hảo chăm sóc con .”

Đây gọi là chăm sóc cô sao? Cô hoàn toàn không có biện pháp lý giải!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Luật sư cùng các “Ca ca” của cô đều đã đi , chính là ánh mắt bọn họ nhìn cô vừa rồi khiến cô bắt đầu thấy lo lắng cho tương lai của mình. Bọn hấn sẽ không đương chân đi. Vừa mới thể trường hợp quả thực liền giống phải đùa dai. Bọn họ sẽ không làm thật chứ? ! Phải không?

“Nhân Nhân, con tới đây.” Còn người mà cô gọi là ba ba này, lại làm cho cô một trận run sợ trước nay chưa từng có, hấn thật sự thương cô ư?

“Thôi, con muốn đứng ở chỗ đấy cũng được, con có từng nghe qua có một chủng tộc gọi là ‘Bích tộc’ không?” Lão nhân phóng ánh mắt mê ly xuyên thấu qua thủy tinh nhìn về phương xa, “Con đương nhiên không nghe nói qua, người có thể nói cho con biết đã chết . Mấy ngàn năm trước, trừ Hán tộc hiện tại, dân tộc Choang, còn có 1 chủng tộc không muốn người khác biết đến tên là ‘Bích tộc’ . Bọn họ xuất hiện ở mọi nơi trên thế gian, nhìn qua thì không có gì khác với người thường cả. Nhưng mà, bọn họ thực chất lại không giống người thường, họ thông minh, mỹ mạo, cao lớn, khỏe mạnh, ở họ hội tụ toàn bộ ưu điểm của mọi người, và cũng cống hiến cho các ngành nghề ,.... Thế rồi, không hiểu vì nguyên nhân gì, chủng tộc này dần dần suy bại. Nhất là một trăm năm gần đây, bọn họ từ mấy vạn người chỉ còn mấy ngàn người, cuối cùng chỉ thừa lại mấy chục người. Bởi vì không ngừng kết hôn với ngoại tộc, đặc tính ‘Bích tộc’ dần dần suy kiệt, không thông minh, không mỹ mạo, thậm chí không khỏe mạnh, bọn họ cũng sinh các loại bệnh tật, hiện tại ‘Bích tộc’ cơ hồ không hơn người thường là mấy. Có điều, chỉ cần bọn họ có thể kết hợp với người ưu tú, sinh con cái sẽ lại có đủ đặc điểm ‘Bích tộc’. Cho nên, những người còn lại trong tộc quyết tâm muốn khôi phục ‘Bích tộc’, mà phương pháp tốt nhất chính là sinh nhiều con với người ưu tú. Mẹ con chính là một trong số những người đó, ” hấn nhìn Nhân Dụ giật mình, thờ dãi.”Chỉ đáng tiếc, bà ấy có được mỹ mạo, lại không có được sức khỏe. Bà ấy chỉ sinh được một người là con, sau đó sinh bệnh chết . Trước khi chết tiếc nuối duy nhất chính là không góp sức được cho “Bích tộc”, cho nên bà ấy nhờ ta, nhất định phải tìm cho con những người đàn ông ưu tú , sinh thật nhiều con..”

“Con biết không? Con và mẹ con không giống nhau, con có lẽ không có dung mạo mỹ lệ, không có đầu óc thông minh, nhưng con khỏe mạnh. Chỉ cần con kết hợp với những người đàn ông ưu tú, chắc chắn sẽ sinh ra những đứa con xuất sắc. Con trai của Tổng Đạt Cơ ta đều có ngoại hình đẹp, đầu óc siêu phàm, mà ta cũng cần người thừa kế hoàn mỹ để quản lý ‘Tổng thị’, cho nên con nhất định phải hoàn thành nguyện vọng của mẹ con.”

“Ý ông là, tôi cùng năm người...” Sắc mặt cô trắng bệch, tựa như bị ai đó đánh một cái tát, vô lực cắn môi, tại sao lại có chuyện này xảy ra? !

“Con yên tâm đi, tuy rằng con mới 16 tuổi, nhưng với điều kiện thân thể hiện tại mà sinh con thì không vấn đề gì. Dù sao cũng là nguyện vọng của mẹ con.” Đột nhiên truyền tới tiếng đập cửa.”Lão gia, máy bay đã chuẩn bị xong.”

“Nhân Nhân, ta phải đi , từ hôm nay trở đi con sẽ ở chỗ này. Tuy rằng, hiện tại nơi này là của đại ca con , nhưng không sao, chúng sẽ đối xử tốt với con . Phải nhớ kỷ nguyện vọng của mẹ con, muốn hoàn thành chỉ có thể dựa vào con .” Một người từng làm rung chuyển trời đất, bây giờ bất quá chỉ là lão nhân tầm thường, hấn đi lần này, chỉ sợ tương lai sẽ không còn có thể trở về , bằng không, hấn cũng sẽ không phân chia tài sản ngay bây giờ, mà hấn cũng không quyết định sẽ về nơi đây a.

Tổng Nhân Dụ chỉ đưa hấn đến cửa ngoài của tòa cổ堡, nơi đó có xe đón hấn đi sân bay ngồi máy bay tư nhân. Cô càng nghĩ càng cảm thấy sợ, vẫn là trở về nơi ở trước kia thôi , ở đây khiến cô có bảm giác bất an.

“Chú Vinh, ông phái chiếc xe đưa tôi trở về đi, tôi không muốn ở đây.” Cô gọi người tổng quản đang chỉ huy người làm làm việc.

“Tiểu thư, lão gia nói cô sẽ ở chỗ này.” Vinh thúc dừng lại, nhìn cô.

“Ta biết, nhưng mà ta muốn trở về. Hôn nữa ta cũng không mang hành lý, nếu muốn chuyển sang đây vậy phải để ta về chuẩn bị a.” Tuy rằng cái cơ này có chút cứng ngắc, nhưng cứ rời khỏi nơi này đã, cô cũng chưa nghĩ ra sau này sẽ xử lý chuyện này ra sao.

“Quần áo và đồ dùng sinh hoạt của cô đều đã được Ngọc tẩu mang tới, hiện tại tôi đưa tiểu thư về phòng xem thế nào.” Vinh thúc nhìn như lễ phép kì thực rất cường ngạnh chặn tất cả đường lui của cô, thì ra kế hoạch này sớm đã chuẩn bị xong rồi . Cô đến đây còn chưa vượt quá hai tiếng đồng hồ, mà quần áo đồ dùng của cô đã được chuyển đến đây , không thể trốn thoát sao?

Mẹ, đây là hy vọng của người sao? !

“Căn phòng này sắp xếp dựa trên căn phòng cũ của tiểu thư , từ gia cụ đến bài trí đều giống nhau như đúc, lão gia sợ cô ở không quen nên đã đặc biệt yêu cầu như vậy . Còn có nơi này là tầng ba, tầng trệt cao, nhìn ra cảnh sắc bên ngoài cũng rất xinh đẹp.”

Đúng a, cao như vậy cũng không sợ ta đào tẩu đúng không, Nhân Dụ thầm nghĩ. Cô vén rèm che màu lam nhạt, buổi sáng lúc ra ngoài, cô thực không nghĩ đến, không đến thời gian nửa ngày cô từ một thiếu nữ thiên chân sa vào 1 cái công cụ sinh con. Chính tại khi cô đang phát ngốc bỗng âm thanh “Đại

thiếu gia!” làm cô bưng tỉnh.

Đại thiếu gia €€€€ Tổng Luật đang cầm tư liệu về phòng, nhìn thấy căn phòng vốn không người này có người hầu ra vào bận rộn, tiến vào liền nhìn thấy cô gái mang danh nghĩa "muội muội", có lẽ còn nên thêm một cách xưng hô khác “mẹ của con hân”.

“Đại ca.” Kỳ thật gọi hân như vậy, cô không quen chút nào, nhưng phải nói chuyện với hân thì mới tìm ra biện pháp giải quyết chuyện này.”Anh có thời gian không?”

“Vốn không có, nhưng em gái thân ái gọi, anh vô luận bận đến mấy cũng sẽ có thời gian, đúng không?” Hân nhìn cô cười thân thiết, “Chú Vinh, ông dẫn bọn họ đi xuống trước đi. Tôi muốn ‘Nói chuyện’ với tiểu thư.” Tuy rằng, Tổng Luật đưa lưng về phía cô, nhưng không biết vì sao, cô cảm thấy trong lời nói của hân có thành phần hài hước, có nên tìm hân hay không nha?

Vinh thức nhìn ánh mắt lộ ra ác ý của đại thiếu gia, tuy rằng kinh ngạc nhưng vẫn không dám tỏ thái độ gì, yên lặng mang người lui ra. Lần trước khi đại thiếu gia lộ ra ánh mắt này, ông ta cùng nhị thiếu gia hai người họ mới mang 1 cô gái mới tới bị hân làm cho chỉ còn nửa cái mạng ra ngoài. Mà lần này, tiểu thư mới 16 tuổi a, hi vọng không có chuyện gì xảy ra.

“Tiểu công chúa tìm tôi có chuyện gì?” Hân sờ sờ tóc cô, Cầm một bím tóc đùa nghịch trong lòng bàn tay.”Tóc dài lắm, nuôi lâu rồi a.”

“Đại ca, anh có ý kiến nào với những gì luật sư vừa nói không? Tôi có thể không cần cô phần gì gì đó, cũng không muốn bắt động sản hải ngoại, tôi chỉ muốn trở về, chính là bọn họ nhất định muốn tôi ở chỗ này. Còn chuyện sinh con, có thể cho rằng không có chuyện này được không?” Nôn nóng hỏi một trận lại phát giác hân dường như chỉ cảm thấy hứng thú với tóc của cô.”Đại ca?” Bị hân một phen kéo dây cột tóc xuống, kéo đến da đầu có chút đau.

“Tiểu công chúa đáng thương, tới, anh nhìn xem” Đem dây cột tóc quấn ở trên tay, vò nhẹ da đầu Nhân Dụ, hân thuận thế kéo cô vào lòng, “Tiểu công chúa tại sao không thông minh như vậy? Em nói điều kiện bị ông luật sư viết trên giấy trắng mực đen có thể cho rằng không có được sao?”

“Có ý gì?” Đứng trong lòng hân, cô nghĩ được khí tức ác ma, muốn tránh ra lại phát hiện đôi tay đã bị hân áp chế, hân dùng dây cột tóc của cô trói hai tay cô lại.”Anh làm cái gì?”

“Anh còn có thể làm gì? Vừa rồi em cũng nghe thật sự rõ ràng a! Chỉ có người đầu tiên sinh con trai với em mới có được toàn bộ ‘Tổng thị’, anh đương nhiên phải làm chút việc để khiến em mang thai a.” Tháo kính mắt xuống, ma tính trong hai con mắt không chút che dấu hiện ra ở trước mặt cô. Bình thường mang kính mắt chỉ là vì che khuất ma tính khiến người khác sợ hãi, thế nào cũng không đoán được đứa ngốc bé nhỏ này cho rằng hân gần gũi mà tự chui đầu vào lưới. Con mồi đưa lên cửa còn không ăn thì thực xin lỗi chính mình.

Cái áo khoác màu hồng sớm đã cởi ra, một bên tóc đã rối tung, đứt khoát tháo nốt cái dây tóc bên kia, mái tóc dài cuộn sóng hạ xuống sau lưng cô, thiếu nữ nhỏ xinh dường như nhỏ đi vài tuổi, “Em 16 rồi, thế nào nhìn qua lại nhỏ như vậy. Trông giống mới 12, 13 tuổi, khiến ta có chút khôngỡ xuống tay, nơi này nhỏ không? Để cho anh tới kiểm tra đi.” Bàn tay to lập tức vén chiếc áo len của cô lên, chen vào áo lót nắm lấy bộ ngực của cô. Nhũ hoa khéo léo bị hân ác ý xoa nắn, làn da chỗ đó cũng bởi vậy mà biến thành màu hồng.

“Tuy rằng không phải rất lớn nhưng cũng khá, em dậy thì được không rồi.” Lời này càng khiến Nhân Dụ thêm sợ hãi, cô không ngừng run rẩy, cơ hồ không có biện pháp đứng thẳng.”Tiểu công chúa rất nhiệt tình a, vẫn dựa vào thân anh, em rất muốn anh ‘Ôm’ em phải không?” Miệng hân dán vào lỗ tai khéo léo của cô, từng chữ từng chữ ní non bên cạnh cô. Ôm cô chặt hơn, 1 ngón tay ác liệt vòng ra sau lưng cô đẩy móc áo, 2 bầu ngực lập tức nhảy ra, hoàn toàn bại lộ trước mắt ác ma.

“Không muốn! Anh thả tôi đi đi!” Âm thanh khóc nức nở càng thêm kích phát thú tính của hân, hân đã hoàn toàn không thể ngừng lại. Bởi vì hai tay bị trói nên áo len đan cùng áo lót không thể cởi ra, hân cởi dây cột tóc cho cô. Cho rằng hân muốn thả mình, cô định chạy, hân lại thô lỗ cởi quần áo của cô, lại cầm lấy 1 cọng tóc kéo cô về.

Buộc một tay cô vào giường, 1 bàn tay khác áp chế được, rất nhanh cởi quần áo chính mình, dùng thân thể trấn áp cô.”Tránh ra !” Cô không an phận hai chân đá loạn, không ngờ càng gia tăng dục vọng chinh phục của đàn ông. Hân nóng vội lật người Nhân Dụ, để cô nằm ở trên giường, bàn tay to vuốt ve từ váy ngược lên trên, bắt đầu tuyết trắng tinh tề làm ngón tay hân lưu luyến vô về, đầu ngón tay khều nhẹ chiếc quần lót thiếu nữ, chậm chạp kéo nó xuống dưới. Cuối cùng cái mông tròn trịa dần hé lộ, xoẹt một cái, tất cả đều bị kéo xuống dưới, hoa tâm của cô đã không có bất kỳ thứ gì che đậy.

“Anh muốn cỡi vậy, em nói muốn hay không?” Cố ý hỏi cô, kỳ thật sớm kéo xong móc khóa rồi. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mông cô, chậm chạp không tiến quân về phía hoa tâm.

“Không muốn!” Cô lại phát ra âm thanh này, chẳng lẽ không biết đây là thứ mờ đầu tiên hành ân ái sao ?

Nhịn không được một phen cỡi vấy cô, mờ hai chân mảnh khảnh ra, hoa tâm nụ hoa hơi run rẩy sắp nở. Ngón tay nhẹ nhàng tiến vào, “Không muốn!” Cô thét chói tai, toàn thân khấn trương căng thẳng, chính vì tiểu huyết vừa bị một ngón tay xâm nhập. Thật chặt, ngón tay hân bị hút rất chặt, căng đến không rút ra được cũng chen vào không lọt.”Bảo bối ngoan, em quá căng, anh ra cũng không được, chẳng lẽ em muốn ngón tay anh cứ ở đây mãi sao? Được rồi, ngoan 1 chút, thả lỏng! Đúng, thả lỏng một chút! Đúng, cứ như vậy!” Nói xong, dùng lực cầm ngón tay sâu vào tận đáy!

“A! Không muốn!” Cô thét chói tai lần nữa, nhưng đã muộn, màng trinh của cô đã bị ngón tay càn rỡ của hân đâm chọc, trên đầu ngón tay còn dính chút tơ máu đại biểu cho việc cô không còn trinh trắng.

Còn không kịp thở một ngụm, 1 cây thiết côn nóng như lửa gắt gao chạm vào phần mông của cô.”Đùi mở rộng ra một chút, nếu em không muốn bị đau, thì hãy nghe anh.” Ngực khí mang chút uy hiếp làm cô chỉ có thể ngoan ngoãn mở đùi ra, cô còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, gậy gộc không lồ đang đâm

vào tiểu huyết của cô còn dài hơn và thô hơn so với ngón tay lúc này.”Em quá nhỏ , vào không được. Nào, nâng mông lên một chút nữa.” Hấn nâng eo giúp cô đưa mông lên, lại mở đùi cô đến hết cỡ.

Hấn ra sức đẩy vào tiểu huyết vừa chảy ra dịch vật trong suốt”Em sao lại căng như vậy, kẹp anh đau, nhưng mà rất sướng khoái! Em căng đến mức khiến anh phát điên.” Đì vào liền bị gắt gao hấp chặt, tầng tầng thịt non bị hấn ngang ngược đẩy ra, khi vào tới đáy cũng là lúc đội lên tử cung của cô, hung hăng rút ra rồi lại dùng sức tiến vào, hoạt long không lồ làm tiểu huyết mở rộng hết cỡ.

Nhân Dụ chỉ cảm thấy bụng cô bị trương rất khó chịu, “Van xin anh, chậm một chút, chậm một chút, tôi đau quá.”

“Anh chậm không nổi, ai bảo em khiến anh ghiền như vậy, em cố chịu chút đi.” Hung ác tiếp tục đẩy vào tử cung, dục vọng hình như ăn không no, lần lượt nội tiết trong cơ thể non nớt của cô, không lâu lại kéo nhau trở lại. Chẳng đến khi cô chịu không nổi mà hôn mê bất tỉnh, hấn mới không chế mình một chút ít.

Đã là giữa trưa , buổi chiều còn có mấy cuộc hội nghị, không thể tiêu hao thể lực thêm. Hơn nữa, cô cũng còn quá non, căn bản chịu không nổi liên tiếp tình ái.

“Tiểu công chúa, em nghỉ ngơi đi, anh tan tầm trở về sẽ tiếp tục.” Vô vô cái mông tuyết trắng trần truồng của cô, nhìn cô đã ngủ bất tỉnh nhân sự, đắp chăn cho cô sau mới mặc áo rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Trong căn phòng tràn đầy dư vị hoan ái nồng hậu, phòng ngủ mang style của cô công chúa châu Âu rơi rụng trên sàn nào áo khoác thiếu nữ, nào tất, áo len đen, áo lót thậm chí cả quần lót.

Màn lụa rủ xuống, che khuất xuân quang vô hạn lộ ra, chỉ có 1 cánh tay trắng mịn bị dây cột tóc hồng nhạt trói buộc lộ ra từ khe hở màn vải, vệt dây nhột nhột cùng dấu răng gặm cắn cho thấy bé yêu trên giường vừa bị đối đãi như thế nào.

1 người đàn ông vênh lông mi, có gương mặt trái xoan thon nhỏ cùng đôi môi đỏ tươi đang tựa vào ngưỡng cửa, toàn thân hấn tản mát ra khí tức vũ mị yêu dị còn hơn cả phụ nữ. Ngón tay trắng tinh nhẹ vỗ cằm, khoe miệng bật ta nụ cười khinh miệt, hấn bước vào phòng, đưa tay nhấc lên tấm màn che tơ lụa màu trắng, neho mắt đánh giá gương mặt say ngủ tinh khiết như trẻ con cùng làn da màu hồng có vô số dấu hôn.

“Xem ra đã có người tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước sẽ chiếm thế mạnh), chắc chắn, cô gái xấu như vậy cũng có thể xuống tay, đúng là bụng đói ăn quàng !” Mở tấm chăn mềm, 1 trận mùi tình dục càng thêm nồng nặc đập vào mặt.

Trên thân thể non nớt của Tống Nhân Dụ bị hôn bị cắn đến xanh tím, thậm chí do Tống Luật dùng lực thái quá mà lưu lại dấu tay ngang dọc chông chéo trên da thịt, khiến cô có chút thâm đáng thương. 2 cánh môi tiểu anh đào màu hồng bị không khí băng lãnh đông lạnh làm cho cứng rắn lên, cũng bởi vì cảm thấy lạnh mà cô cuộn tròn người lại, không ngờ động tác ấy lại phơi bày toàn bộ hoa tâm trước mặt dã thú.

“Em gái nhỏ đáng thương, bị ca ca chà đạp thành ra thế này, hấn muốn em bao nhiêu lần a! Xem nơi này của em vừa đỏ vừa sưng.” Hoi tách đùi Nhân Dụ ra, hấn đưa 1 tay khều nhẹ cánh hoa sưng đỏ yếu ớt, 1 tay xoa xoa tiểu anh đào xinh đẹp.”Tuy rằng anh luôn luôn chỉ chạm vào phụ nữ xinh đẹp, nhưng thân thể non nớt tươi mới như em anh chưa từng hưởng qua, không biết mùi vị sẽ thế nào. Hay là để anh ném thử em? Tiểu bảo bối!” Môi mỏng đỏ tươi tiến gần sát đôi môi hồng anh đào, nhẹ nhàng ngậm chặt nó trong miệng đùa nghịch, chẳng đến khi cô phát ra âm thanh rên rỉ tinh tế, ánh mắt hấn bỗng nhiên tối sầm lại, sâu trong đáy mắt là xoáy nước tình dục đang cuộn trào.

“Không muốn! Đau quá!” Vô thức thì thào trộn lẫn giọng nói của một đứa bé, loại thanh âm yếu ớt mềm mại này càng làm tăng thêm hưng phấn của đàn ông. Hấn buông môi hồng bị cắn in rõ cả dấu răng, hung hăng hôn lên môi trắng bệch ấy, trong khoang miệng khéo léo của cô còn lưu lại hương vị sữa bò, thì ra tiểu công chúa có thói quen uống sữa tươi nha.

“Ư~~~~” Trong mộng cũng thấy bất an, Nhân Dụ hơi giật dụa, cô cảm giác có người đang vuốt ve xâm phạm thân thể của mình, nhưng cô thật sự quá mệt mỏi , không có khí lực mở mắt nữa , càng không có dư thừa tinh lực muốn hấn buông tha chính mình. Chỉ nghĩ chờ hấn hết thú vị sẽ rời đi, lại không ngờ dã thú cuồng mãnh này mới ăn món khai vị chứ chưa ăn no, đâu thể dễ dàng bỏ đi được.

Kịch liệt dây dưa với cái lưỡi thom tho của cô nhưng lại không được hồi đáp, người đàn ông này tản mát yêu khí rồi đôi môi hồng.”Tiểu bảo bối, em tổn thương tâm anh. Em biết rõ kế tiếp, sẽ không đơn giản dễ bồi thường anh nha.” Âm hiểm cười, hấn ôm Nhân Dụ trần truồng dẩy đi tới phòng tắm. Xả đầy nước ấm trong bồn tắm, sau đó, hấn chậm rãi đặt cô vào trong, xác định cô sẽ không trượt xuống liền nhanh chóng rời khỏi.

“Nhị thiếu gia.” Hầu gái đứng phải nhị thiếu gia bước ra từ phòng tiểu thư ~~~~ Tống Văn Vũ.

“Các cô mau đem khăn trải giường của tiểu thư đi giặt, quần áo trên đất cũng vậy.” Tống Văn Vũ yêu mị hơi thở thơm như hoa lan ra lệnh xong liền trở lại phòng hấn ở tầng hai. Mở cửa phòng, hấn vào trong góc xách ra 1 cái túi du lịch màu đen bằng da, cái túi này to khác thường, hình như nó từng được

dùng qua , bây giờ lại được dùng tiếp.”Từ lần trước có người suýt bị đùa chết, lâu lắm ta không dùng người rồi . Lần này phải dùng nha,có điều cô ấy quá nhỏ ta sẽ tận lực không đùa quá phận. Bằng không, cô ấy bị đùa chết , người sẽ có một thời gian rất dài không được sử dụng tới nha?” Tổng Văn Vũ neho mất toát ra yêu khí.

Hiện tại cái túi màu đen ấy được đặt trong phòng ngủ của Tống Nhân Dụ, hầu gái nhanh nhẹn mang quần áo đi giặt đồng thời thay toàn bộ chăn ga mới, căn phòng tràn ngập huân hương, mùi hoan ái ban đầu đã biến mất.

Trong phòng tắm

Tổng Văn Vũ đổ sữa tắm vào lòng bàn tay chà xát thành bọt rồi xoa lên Tống Nhân Dụ thanh khiết, lướt qua bờ vai cùng cánh tay mảnh khảnh đi tới bộ ngực đang đứng thẳng. Bộ ngực tuyết trắng ấy rất nhanh được bọt bao phủ, chỉ có hai hạt trân châu nhỏ ngao ngễ vươn lên, đôi tay hần bướng bỉnh dùng nhiều bọt hơn để vùi lấp chúng, chính là xoa quá nhanh khiến chúng lại lộ ra ngoài. Cứ như vậy từng chút một, bàn tay to từ bướng bỉnh trở nên sắc tình, bộ ngực khéo léo bị hần ác ý xoa nắn, sung mãn đầy đặn bị chèn ép thành các loại hình dạng. Bàn tay kia không cam lòng yếu thế chạy tới bắp đùi, vuốt bộ lông màu đen thừa thốt mềm mại còn dính chất lỏng màu trắng của Tống Luật, cánh hoa sung đỏ khép thật chặt. Ngón tay dài mạnh mẽ thăm dò dọc theo khe thịt phần hồng mà day nhẹ, chạm nhẹ, đùa bỡn múi thịt nộn hồng, rồi ngón tay đó duỗi dài thò vào bên trong.

Quá chặt , vừa mới chen vào một chút cũng chỉ có thể dừng lại, tiểu huyết chặt chẽ hoàn toàn không dành chút không gian cho ngón tay đi vào. Hần rút đầu ngón tay ra, trong tâm dâng lên chủ ý tà ác.

Đứng dậy khỏi mặt nước, hần lấy dao cạo râu trong ngăn tủ dưới bồn rửa mặt. Mở nắp đùi cô ra, xoa sữa tắm xung quanh hoa tâm, ma sát cho chỗ đó nổi đầy bọt, hần cầm dao cạo râu cẩn thận quẹt lên bộ lông thừa thốt của cô.

Vòi hoa sen bắn ra dòng nước cuốn trôi bọt trên người họ, thẳng đến khi cảm thấy cả hai đã sạch sẽ bóng loáng, hần mới bọc cô vào khăn tắm rồi ôm ra ngoài, bản thân khoác áo tắm sau đó lấy từ trong cái túi đen một tuýp thuốc mỡ trong trong màu hồng.

Hần cầm khăn lau khô thân thể cho cô, rồi lấy máy sấy thổi khô mái tóc dài cuộn sóng màu nâu, cuối cùng đặt cô không mảnh vải lên chiếc giường mới thay ga , còn hần thì thường thức kiệt tác của mình. Chỗ giao nhau của hai bắp đùi trắng mịn không có lấy 1 cọng lông tơ, khe thịt màu hồng hoàn toàn hiện ra ở trước mắt hần, trông tựa như cô bé con chưa dậy thì , không hiểu vì sao điều này lại khiến hần hưng phấn bùng bùng.

Kỳ thật, Tống Nhân Dụ so với tuổi thật bên ngoài còn nhỏ hơn, cô tuy 16 tuổi, nhưng không cao tới 1 mét 55 (.=), thân thể cô vĩnh viễn chỉ đương 12, 13 tuổi. Hiện tại âm mao bị hần cạo hết, thân thể trần truồng càng giống cô bé 12 tuổi. Các thiếu hia nhà họ Tống ai cũng cao hơn 1m8 (what =.=), hơn nữa không biết có phải là do di truyền gen biến thái của vị ba ba đáng kính không mà họ đặc biệt yêu thích những cô gái như vậy, đặc biệt giống Tống Nhân Dụ , cô gái nhỏ bé này quả thực thuộc loại bọn họ thích nhất. Cho nên, dù Tống Văn Vũ cảm thấy cô không đủ xinh đẹp nhưng vẫn sẽ không buông tha con mồi này.

Lấy ngón tay quẹt một chút thuốc mỡ, hần bôi đều đặn lên hoa tâm đang run rẩy, còn nhấn một cái vào nhụy hoa,miệng tiểu huyết phần hồng vẫn vô cùng chặt chẽ, ánh mắt u ám của hần như bốc cháy. Tiếp tục quẹt thật nhiều thuốc mỡ, đưa một tay đầy thuốc màu hồng trong suốt vào miệng tiểu huyết bắt đầu đóng mở vài lần.”Tiểu bảo bối, là em không ngoan nha, nếu như em chịu để anh vào trong, anh sẽ không bắt em ‘Ăn’ nhiều ‘thuốc’ như vậy. Người khác anh chỉ cho một nửa, hôm nay em ‘Ăn’ nhiều thế này, lát nữa xem đâm đâm tới trình độ nào nha?”

Thì ra thuốc mỡ màu hồng ấy là mị dược vô cùng mãnh liệt, chỉ cần đổ một chút lên miệng nữ tính cô gái đó sẽ biến thành dâm phụ, Tống Văn Vũ bình thường ít dùng cái này. Chỉ là của cô quá mức chặt chẽ, vì thế cô có thể tiếp nhận hần mà không bị tổn thương, hần mới dùng cách này, không ngờ ngón tay hần vẫn khó tiến vào, cuối cùng đành phải đổ rất nhiều thuốc mỡ, như vậy có quá nhiều hay không đây.

Cắt tuýp thuốc đi, ngay sau đó rút tra một cái giá đỡ và lọ thuốc bôi trơn, ánh mắt hần dừng lại ở một loạt cây đấm bóp lớn nhỏ không đều nhau, hần thậm chí không nghĩ nhiều đã cầm cái có kích cỡ to nhất. Đặt cái giá trên giường, nâng đùi cô lên rồi buộc cổ định lại trên cái giá đó, lấy thuốc bôi trơn trong veo đổ vào cây đấm bóp, hưng khi không lồ này thậm chí có đường kính 5, 6 centimeter, trên thân có rất nhiều hạt nhỏ hình tròn nổi lên, màu đỏ sậm sáng bóng như nam căn của đàn ông.

Bị ôm đi ôm lại nửa ngày, Tống Nhân Dụ không tình nguyện cũng bị đánh thức , cô mơ màng tỉnh dậy, vừa mới mở to đôi mắt sưng mù liền phát hiện bản thân mình đang bị trói trong một tư thế rất xấu hổ. Hai tay trói vào đầu giường, hai chân mở rộng ra, gác lên một cái giá kỳ quái nào đó, tất cả bộ phận sinh dục toàn bộ rơi vào tầm mắt của người đàn ông đứng cuối giường. A không, hần thậm chí không phải Tống Luật , mà là người đàn ông đã chất vấn ba ba trong phòng nhỏ, hần cũng là một trong số các ca ca của cô sao?

“Tiểu công chúa tỉnh rồi! Anh cũng đang định đánh thức em ,chơi vui như vậy mà chỉ có một mình anh làm thì thật đáng tiếc.” Hần giờ “Hung khí”, không lồ trong tay vừa lòng thấy biểu tình chán kinh của cô chậm rãi chuyển sang sợ hãi.

“Không! Xin anh đừng làm như vậy, anh tha cho tôi đi. Nó to quá, tôi sẽ bị thương.” Cô hoảng sợ nhìn hần cầm “Hung khí” tiếp cận mình, muốn chạy trốn, nhưng bị trói lại nên động cũng không động được làm sao trốn đây.

“Đừng sợ hãi! Nếu em không đón nhận nó, làm sao có thể tiếp nhận anh ? Anh còn to hơn nó nha.” Ác ý vén một góc áo tắm lên, mang nam giới vô cùng hung ác cho cô xem, kiểm nam giới không lồ dựng thẳng , nó chỉ chờ cô hoàn toàn sẵn sàng.

Cây đấm bóp dính đầy chất bôi trơn đặt cạnh hoa tâm đang run rẩy bởi hồi, Tống Nhân Dụ biết rõ chính mình trốn không thoát chỉ có thể cắn răng chịu đựng, cô dần dần cảm thấy bụng có một cỗ nhiệt lưu tụ lại chỗ hoa kính của cô, càng ngày càng nóng khiến cô càng lúc càng khó chịu, nhịn không được nhẹ nhàng phát ra tiếng rên rĩ.

Có thể rồi ! Tống Văn Vũ ra sức đâm cây đấm bóp vào mặt kính đã chảy ra ái dịch, mới tiến cái đầu liền dừng lại, “A! Nhẹ nhàng thôi!” Cô thét chói tai,

căn bản không ngờ nó quá khổng lồ .

“Tiểu bảo bối, em hãy thả lỏng, bằng không sẽ bị tổn thương . Nào , ngoan, thả lỏng!” Miệng dỗ dành, tay vẫn không ngừng đem cây đu đủ bóp xoay tròn đi vào, xoay tròn tiến lên. Hoa tâm bị chèn ép , đến âm môi cũng không thấy đau , chỉ có thuốc bôi trơn cùng ái dịch của cô giao hợp rồi chảy ra.

Rốt cục hân cũng thành công đưa dị vật vào, “Hung khí” mạnh mẽ bị rút ra, lập tức được dùng lực cắm vào. Mấy hạt tròn trên thân dị vật ma sát làm cô phát đau, nhưng sau đó lại dâng lên cảm giác kỳ lạ, bị đâm hết sức đau, chờ cái đau qua đi không hiểu sao khoái cảm ập tới. Theo tốc độ ra vào nhanh hơn của “Hung khí”, khoái cảm cực hạn cũng tới nhanh hơn. Đương khi cô cảm thấy mình đã thích ứng với dị vật này , nó lại bị rút ra , thế chỗ nó là một dị vật khác còn to hơn nó!

Dưới ánh sáng, dương cương nam giới to và dài hơn cây đu đủ hiện ra rõ mồn một!

“A! Quá đau a!” Nó như cây kiếm lợi hại đã tốt vô đâm vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, cho dù lúc trước có mị dược, thuốc bôi trơn, ái dịch cùng cây đu đủ căng tiểu huyết cho cô thích ứng, nhưng vẫn cất chứa không nổi thước tác khổng lồ như vậy a! Tưởng chừng như hạ thể bị xé rách , “Cự vật” ra vào tại thể nội non nớt của cô, từng chút từng chút kéo căng bắp thịt đến mức tận cùng, hoàn toàn hòa nhập đến tận tử cung, không được , tiểu huyết của cô sắp căng nứt rồi.

“Em quả là cực phẩm! Căng không gì sánh kịp, nếu như ngay từ đầu không phải anh giúp em dùng cây đu đủ bóp chống đỡ trước, chỉ sợ tiểu âm huyết bị anh xé rách rồi a. Thực rất sướng khoái! Em kẹp ‘Gậy gộc’ của anh chặt a .” 1 tay nâng mông cô lên, 1 tay ấn phần xương chậu để hân có thể thâm nhập sâu hơn, còn không quên thưởng thức biểu tình thống khổ cau chặt lông mày của cô khi bị siêu thị kiếm dài to đâm. Sau khi rút ra cắm vào mấy trăm cái, hân đột nhiên dữ dằn dị thường hung mãnh, khiến cho cái giường cũng phát ra âm thanh kéo kẹt , 1 dòng nước nóng phun vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô. Hân rút phần thân mềm nhũn của mình ra, nhìn miệng thiếu nữ nhỏ xinh mở rộng đón dập thờ phỉ phò, trong lòng hân bỗng có dòng nước ấm chảy qua, liền nhào lên người cô hôn đôi môi sưng hồng, mãi đến khi cô không thể hít thở mới buông ra.

“Em ngọt như mật, tiểu bảo bối! Anh sẽ không buông tha em .”

Người đàn ông yêu mị hôn từng tác da thịt của cô thiếu nữ, bộ ngực đầy đặn làm hân lưu luyến quên cả đường về, chỉ chốc lát sau thiếu nữ lại bắt đầu rên rỉ, mị dược tiếp tục phát tác. Kiếm thịt khổng lồ lần nữa đặt tại cửa vào sung huyết, hân cười tà khí: “Tiểu công chúa, anh tới .” Cùng với âm thanh của thiếu nữ kêu đau, luật động 6666 vẫn không hề ngừng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

“Tổng giám đốc, đây là văn kiện anh cần.” Mỹ nữ xinh đẹp giỏi giang đặt một tập văn kiện lên mặt bàn của Tổng Luật.

“Ừ, được rồi .” Tổng Luật diện mạo nho nhã khí chất thư sinh càng nhìn càng giống học giả chứ không phải thương nhân, hân cũng không thèm ngẩng đầu , chăm chú vào công việc, căn bản không liếc mỹ nữ bên cạnh đến một cái, chỉ thuận miệng đáp lại một tiếng rồi thôi.

Mỹ nữ lặng lẽ bỏ 1 tờ giấy nhỏ vào cặp văn kiện, còn cố ý để lòi đầu tờ giấy ra một chút sợ hân không nhìn thấy. Ngón tay sơn móng đỏ chót gõ nhẹ lên tập văn kiện hai cái để hân chú ý, phát hiện hân vẫn thờ ơ hờ hững với mình liền giận dỗi vênh miệng, vắn eo rồi đi.

“Buổi tối tới nhà em .”

Hân rút tờ giấy nhỏ có ý mời mọc ra xem, châm chọc cười, duỗi tay ném nó vào sọt rác, hân bây giờ sao còn có thể cảm thấy hứng thú với những cô ả dơng chi tục phần. Sau khi đi lại với nhau nhưng vẫn không có cực hạn khoái cảm , đến nhìn hân cũng không nhìn bọn họ . Chỉ có tiểu công chúa nhà hân mới là cô gái khiến hân muốn ôm ấp nhất, chỉ có khi cô ép chặt hân , hân mới có khoái cảm cực hạn .

Nhìn chằm chằm vào đũng quần Tây đột nhiên xuất hiện đĩnh đồi nhỏ, hân cư nhiên giống cậu thiếu niên chỉ cần nghĩ đến cô liền vô pháp khắc chế dục vọng của bản thân, hân không thể phóng thích trong cái huyết hẹp của cô ngay bây giờ. Không chút do dự ấn điện thoại nội bộ: “Lâm thư ký, không cần biết tiếp theo có công việc hay hội nghị gì, tất cả đều hủy bỏ hết cho tôi, hiện tại tôi không thoải mái cho lắm, muốn về nhà nghỉ ngơi, có chuyện gì ngày mai nói sau.”

Không sai! Hân hiện tại phi thường không thoải mái, dục vọng không ăn no như con sâu nhỏ gặm nhấm làm lòng hân cực kỳ ngứa ngáy, chỉ có 1 người có thể giải quyết được thống khổ này.

“Về nhà.” Mở miệng nói địa điểm, hân ngồi vào hàng ghế da đằng sau xe.

Tiểu công chúa tỉnh chưa? Hân khẩn cấp vội vã muốn trở lại bên cạnh cô .

“A! Đau quá! Xin anh nhẹ nhàng thôi . Đau chết mất !”

Đứng ở ngưỡng cửa, Tống Luật nghe đến thế giọng nói đặc biệt như trẻ thơ, như vậy hẳn đã biết rõ nội dung bên trong là cái gì. Đưa tay đẩy cửa phòng ra, một cảnh tượng đậm đặc hiện ra trước mắt hắn.

Nhị thiếu gia nhà họ Tống và em gái nhỏ của bọn họ toàn thân trần truồng cùng ở trên giường, hai chân cô gái bé nhỏ bị gác lên một bộ giá gỗ, hai tay bị trói vào đầu giường, mà bộ phận sinh dục của bọn họ đang kết hợp cùng một chỗ!

Toàn bộ nam căn vừa thô vừa dài đang thâm nhập tiểu nữ huyết yếu ớt, âm thanh rên rỉ đậm đặc khiến phần thân Tống Luật sớm đã sưng cứng nay càng thêm thô to. Tiểu công chúa đang bị em trai hãm làm, bị nam căn thô như vậy đi vào, tiểu công chúa sẽ không tổn thương chứ.

“Đại ca!” Người đàn ông ra sức thẳng tiến chợt phát hiện người đứng cạnh cửa, “Em gái nhỏ nhà chúng ta quả là cực phẩm! Vừa ướt vừa chặt, cô ấy bị em muốn 3 lần, nhưng mỗi lần đều rất chặt, em bị kẹp sắp khoát chết. Hơn nữa €€€€ tuy rằng có chút khó khăn, nhưng cô ấy có thể cất chứa em nga, phải hay không, tiểu yêu tinh của anh!” Hắn xoay móng hắn, làm cho thịt kiem cũng xoay tròn trong cơ thể cô.

“Không muốn, đau!” Thiếu nữ không còn sức lực kêu chỉ có thể yếu ớt rên rỉ, cô nhìn Tống Luật khăn trương phát run, tiểu huyết cũng không tự giác co rút lại.

“Chao ôi, tiểu yêu tinh! Em muốn anh ngạt thở a, chặt như vậy làm gì, anh sẽ không nhổ ra được.” Nam căn bị mút chặt chỉ có thể đứng lại bên trong tình thế bức người phát điên khiến hắn mạnh mẽ co rút, rốt cục phóng thích, sau khi bắn ra mầm mống cực nóng vào hũ mật của cô, hắn bò xuống giường nhìn sắc mặt âm tình bất định của Tống Luật.

“Nhìn em như vậy làm gì, đại ca? Em vừa mới cho cô ấy €€€€ chút mì được, anh biết rõ, chính là cái bình đó.” Hắn ái muội nháy mắt mấy cái với Tống đại thiếu gia, “Đại khái hơi nhiều, tiểu gia hỏa có lẽ còn khó chịu, em còn có việc, anh xử lý đi.” Hắn đi đến bên cạnh sofa nhặt quần áo mặc vào rồi rời đi.

Cửa huyết sung đỏ dím đầy chất nhầy màu trắng, mồ hôi làm tóc dính bết vào mặt cô, đáng vẻ cô hiện tại thật thê thảm.

Tống Luật chăm chú nhìn, sau đó cởi áo khoác xoay người lấy một cái khăn lông ấm áp trong phòng tắm, cởi trói buộc cho cô, từ từ lau một lần Tống Nhân Dụ từ đầu đến chân, đặc biệt là chỗ hoa huyết hạ thể, hắn đổi hai lần khăn lông để chà lau.

“Thật là khó chịu!” Đáng thương tội nghiệp nước nỏ, hoa tâm của cô sưng đỏ đau đớn, chính là mì được trong cơ thể vẫn hùng hực khí thế, cô căn bản không có cách ngăn cản nó phát tác.

“Được, được. Tiểu công chúa thực đáng thương, bị nhị ca cầm rất đau đi, hắn luôn không ôn nhu với phụ nữ.” Nhìn hạ thân cô trơn bóng, trong mắt hắn hiện lên dục hòa dào dạt. Không có lông che, hắn liếc một cái liền nhìn thấy khe thịt hơi hơi đóng mở, còn có thân thể mảnh mai của cô tựa vào trên người hắn, làm kiem thịt nhà hắn sưng đến không thể chịu đựng được muốn bật khóa nhảy ra.

Hai, ba động tác đã vứt hết quần áo khỏi người, đưa thanh kiem nhắm ngay cửa động: “Tiểu công chúa kiên nhẫn một chút, đại ca muốn vào.” Không cho cô kháng cự giãy dụa, tay hắn nắm thân kiem cho vào động. Nháy mắt, cảm giác ngạt thở lại một lần nữa đánh úp lại, hắn bị gút gao bao trùm trong khoái cảm, chính là loại khoái cảm này đã khiến hắn muốn quên cũng không quên được.

Không chịu nổi cầu hoan liên tiếp, Tống Nhân Dụ hoàn toàn cạn kiệt thể lực, sau một lần đạt thủy triều liền hôn mê bất tỉnh.

Khi cô tỉnh lại đã là buổi chiều ngày hôm sau, giấc ngủ hai mươi tiếng đồng hồ giúp thể lực của cô khôi phục chút ít, tuy vẫn còn đau nhức, nhưng so với hôm qua thì đã tốt hơn nhiều rồi.

“Tiểu thư mời qua bên này, sảnh này thật rộng, nó có thể chứa năm mươi người, phong cách kiến trúc chọn dùng Rococo. Từ nơi này nhìn ra ngoài chính là vườn hoa nhỏ, vì chủ yếu trồng hoa hồng, cho nên gọi là vườn hoa hồng, nếu như thời tiết tốt, cảnh sắc nơi này chắc chắn rất xinh đẹp.” Chú Vinh mà cô quen dần cô đến khắp nơi của Tống gia, tòa cô bảo to đến kinh người, kiến tạo lại phiền phức, chỗ nào cũng thấy phòng, tuy rằng có chú Vinh dẫn đường nhưng cô vẫn choáng váng đầu. Nếu như để cô tự do đi lại, chỉ sợ một đời cũng không thoát nổi mê cung này.

Sau khi đi xuyên qua đại sảnh, sảnh chính, các loại sảnh, bọn họ đi tới một dãy hành lang, có một nam bộc tới gọi lão Vinh, bọn họ to nhỏ thì thăm sau đó, hắn đi tới nói: “Tiểu thư, có chút chuyện tôi muốn đi xử lý, cô muốn về phòng hay là tiếp tục tham quan?”

“Tôi muốn xem tiếp, ông vội thì cứ đi đi.” Cô phát phát tay, tâm tư kỳ thật có quyết định khác. Để sau này cô có thể chạy trốn, bây giờ nhất định phải quen thuộc địa hình trước, bằng không chạy hướng nào cũng không biết, thì làm sao thoát được?

“Vậy tiểu thư, tôi gọi người...” Lão Vinh không yên tâm muốn tìm người giám thị cô. “Thấy lão Vinh không yên tâm liếc nhìn cô một cái, mới cùng vị nam bộc rời đi. Tống Nhân Dụ lập tức tiến hành kế hoạch thám hiểm của mình. Vừa mới biết được từ miệng người hầu, Tống Luật và Tống Văn Vũ vì công việc nên mấy ngày này sẽ không trở về, cho nên cô phải nắm chắc cơ hội, bằng không một khi bọn họ trở về nhà chắc chắn sẽ làm cô không thể xuống giường nổi, như vậy không phải vĩnh viễn không có cơ hội đào tẩu sao?”

1 chiếc áo màu vàng nhạt tay bông, váy tơ lụa cũng màu vàng nhạt, váy lót lụa trắng với đôi tất màu trắng có nơ con bướm cao đến đầu gối, mái tóc dài tới eo dùng chun màu vàng buộc lại. Cách ăn mặc này không khác trước kia, nhưng hiện tại cô phải thăm dò mấy tên đàn ông trong nhà này, trừ đại ca nhị ca ra, 3 người khác sẽ đối xử với cô như thế nào đây?

Đi lại khiến cánh hoa yếu ớt của cô bị ma sát có chút đau, vì ngày hôm qua bị 2 mảnh thú thay nhau hung ác xâm phạm, hôm nay hoa tâm non nớt sưng đau, sợ bị mấy tầng vải dệt ma sát càng thêm đau, quần lót cô cũng không dám mặc. Cũng may có tầng tầng váy áo, cô mới dám to gan đến thế.

Một đường dạo chơi, bất tri bất giác cô đi tới nơi hoàn toàn xa lạ, nơi này nhiều hành lang không kém, cho nên không biết phải đi hướng nào.

“Này, cô đứng lại!” Có cô gái trẻ tuổi gọi Tống Nhân Dụ lại. “Mới tới ? Hiểu quy củ hay không, nơi này sao có thể tùy tiện vào?” Cô ta trừng mắt nhìn Nhân Dụ.

“Nga, vậy tôi đi.” Chưa từng đối phó với người hung dữ, cô sợ hãi rụt rè quyết định xoay người rời đi.

“Chờ một chút,” Cô gái kia đột nhiên tiến sát cô, nhìn một hồi: “Cô xem ra cũng khá ít tuổi. Này, cầm đi! Đưa đến phòng đàn giúp tôi.” Cô ta cầm cái khay trong tay đẩy tới trước nhét vào tay Nhân Dụ.

“Phòng đàn? Ở nơi nào? Tôi không biết.” Cô căn bản không biết đường nha.

“Đi thẳng, rẽ ngoặt, đi thẳng tiếp, đi đi.” Lung tung chỉ đường, đợi Nhân Dụ nâng cái khay rời đi cô ta mới ác liệt cười cười. “Tam thiếu gia luôn luôn đối xử không tốt với tỷ nữ, tôi cũng không phải có bệnh đi cho hắn mắng. Hiện tại tìm kẻ chết thay, tôi cũng nhẹ nhàng. Dù sao tam thiếu gia luyện đồng phích chỉ thích cô gái dưới mười hai tuổi, cô gái này lại vừa vặn nha.” Cô ta quay người lại liền bị thiếu niên sau lưng làm cho giật nảy mình, “Tiểu ㄟㄟㄟㄟ tiểu thiếu gia?!”

“Ừ.” Thiếu niên có làn da tuyết trắng, đôi mắt vô tội như con thỏ nhỏ nhẹ gật gật đầu, hắn không chút để ý ả nữ hầu vội chạy trốn chết, chỉ suy nghĩ phương hướng Nhân Dụ biến mất. Về mặt thuần khiết vô tội chậm rãi trộn lẫn máu thú tính.

Tam ca luyện đồng phích? Có kịch hay để xem rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Hắn là căn phòng này đi.

Cửa gỗ khắc hoa khép kín, bên trong không có bất kỳ âm thanh nào, 1 tay cẩn thận cầm cái khay có trà lại, 1 tay ra sức đẩy cánh cửa gỗ.

Thiên sứ!

Là một người đàn ông tựa như thiên sứ!

Trán rộng, mũi thẳng, con ngươi đen thâm thúy có quang mang tinh khiết như thiên sứ, hắn ngồi trước đàn dương cầm không nhúc nhích, ngón tay đặt trên phím đàn nhưng không chuyển động, nhắm mắt thờ sâu, sợi tóc như lông chim phất qua gò má. Lông mi dày cong tạo thành hai bóng râm trên khuôn mặt hắn.

Cô nhẹ chân nhẹ tay đặt trà lại trên cái bàn tròn nhỏ, cực lực không kinh động đến hắn chân bước về phía cửa. Đây chắc chắn là một ca ca khác của cô, nhất định là như vậy! Tuy rằng cô không có ấn tượng mấy, nhưng những người có dung mạo xinh đẹp như thế ở tòa nhà này chỉ có thể là mấy vị thiếu gia.

Tay còn chưa đụng tới chuôi cửa, 1 âm thanh trong suốt như suối vang lên, “Lén lút vụng trộm làm cái gì, tới đây!”

Cô kinh ngạc, cho dù không nguyện ý cũng đành bước đến gần, khi chỉ còn cách hắn 3 bước chân, cô liền dừng lại.

Ánh mắt tinh khiết như nước nhìn cô chăm chăm, hình như hắn không phát hiện cô là “em gái nuôi” của hắn, “Mới tới sao? Ai để trẻ con đi làm chuyện này?” Ngữ khí ôn nhu ngoài dự đoán, ngay cả nhãn thần cũng biểu lộ tia ấm áp kỳ lạ. “Em bao nhiêu tuổi a? Trông thật khả ái, rất giống búp bê, tóc dài như vậy có lẽ sẽ chơi vui lắm đấy!”

Ngón tay thon dài kéo nhẹ bím tóc của cô, coi cô như tiểu Oa mà trêu chọc. Hắn kéo Nhân Dụ ngồi xuống bên cạnh mình, đưa cánh tay vòng qua đầu vai nhỏ gầy khoát lên mái tóc của cô rồi vỗ nhẹ, sủng nịnh tiểu vật khả ái.

“Có thể đàn dương cầm không? Sẽ không! Tôi dạy em, nào, tay để nơi này...” Cầm bàn tay nhỏ bé lướt trên phím đàn, đinh đinh thùng thùng không thành điệu khúc, vậy bé yêu trong khuỷu tay, ngửi được từ mùi sữa bò ngọt như kẹo toát ra từ vai, từ cổ cô. Nhìn bộ dáng cô giới lắm là 12 tuổi thôi, vẫn là một cô bé chưa dậy thì hoàn toàn, mùi hương hương đậm đà sau khi biến thành thiếu nữ sẽ biến mất đi!

“Tôi phải đi ㄟㄟㄟㄟ” Cô hơi kháng nghị nhưng bị hắn cố ý xem nhẹ, tiểu vật khả ái như vậy chơi còn chưa đã sao có thể buông tay ngay!

“Em vừa mang cái gì tới?” Ôm thân thể nhỏ bé vào trong ngực, tức thì bị lây dính hương vị thanh thoát của cô, “Chúng ta cùng nhau đi qua xem.” Thậm chí không rời khỏi cô, dù cách chiếc bàn nhỏ vài bước chân thôi nhưng hắn nhất quyết ôm cô bế lên, để hai tay cô bám vào cần cổ hắn, còn tay hắn thì đặt dưới mông cô, trông như hắn đang bế một đứa trẻ con a.

“Trà lại và bánh bích quy a. Em thích ăn không?” Hấn ngồi vào ghế sofa, đặt cô ngồi trên đùi, hai cánh tay vòng quanh chiếc eo nhỏ như sợ cô tuột ngã xuống đất.

“Tôi không đói.” Mông cô không có quần lót che chắn trực tiếp tiếp xúc với tấm váy lót, cánh hoa yếu ớt bị chất quần lụa mỏng mại khiến cô rất không thoải mái, mà cánh tay của hấn cứng như thép, cô căn bản không thể cử động, chỉ có thể giống con sâu nhỏ chậm rãi mấp máy mông để giảm bớt đau đớn ở hạ thể.

“Em sao vậy? Cứ nhích tới nhích lui, không thoải mái sao? Nơi đó không thoải mái, bấp bệ? Váy? Quần lót?” Hấn buồn cười nhìn vật nhỏ ngo ngoáy như chú sâu con, bàn tay to hạ xuống, muốn sờ xem có vật gì làm cô ngồi khó chịu.

“Anh đừng eee” Cô vừa muốn lên tiếng ngăn cản nhưng quá muộn, đầu ngón tay thon dài đã thuận theo cái mông trần truồng đi tới hoa tâm mềm mại. Hấn thậm chí không biết mình sờ phải thứ gì, bàn tay to xoa khắp hạ thể trơn bóng của cô. Thẳng đến khi xúc cảm bóng loáng non mềm cùng tiểu huyết ướm át bị ngón tay hấn vô ý chui vào, hấn mới ý thức được, vật nhỏ này cư nhiên không mặc quần lót!

“Em dám không mặc quần lót ra ngoài! Thực không phải cô bé ngoan nha.” Hấn vốn muốn rút ngón tay ra, không ngờ đúng lúc cô giãy dụa, ngược lại đẩy ngón tay vào bên trong!

“Anh mau nhả ra.” Sau khi bị 2 con mãnh thú dạy dỗ, cô trở nên vô cùng miễn cảm, ngón tay hấn mới vào trong được vài giây, tiểu hoa huyết đã uồn ướm, còn có xu thế càng lúc càng ướt. Mùi thịt nhỏ gắt gao mứt chặt ngón tay hấn, ái dịch chảy ra tẩm ướt cả tay hấn, lỗ nhỏ eo hẹp bị ngón tay của hấn nhét vào chặt chội đến không có một khe hở, thịt non bên trong cắn chặt như muốn nuốt chửng cả ngón tay ấy.

“Miệng nhỏ của em hút chặt như vậy anh không thể ra, vật nhỏ, em rốt cục là bao nhiêu tuổi? Cô bé mười hai tuổi mà nơi này đã dạy thì như vậy sao?” Hấn không động, động dậy lại bị cô hút vào, da mịn thịt mềm bao chặt thật làm cho người ta muốn điên cuồng. Trời ạ! Cô thực là tiểu dân đảng trời sinh, nhỏ tuổi đã thể này, trưởng thành thì tới mức nào đây!

“Được, tôi không động, anh mau rút ra!” Tiểu huyết bị nhét căng đầy, không biết có phải do bị được vẫn còn trong người hay không mà cô bắt đầu có cảm giác. Hoi hoi mở bấp bệ ra, cô cắn chặt môi dưới kìm nén tiếng rên rỉ, chỉ mong hấn có thể rút ngón tay nhanh một chút, sau đó để cô rời đi.

Ngón tay ướt đầm thoát khỏi chỗ kín của cô gái nhỏ, trên đó dính đầy hỗn hợp hương vị ngọt ngào cùng dịch vật trong suốt của cô, hai gò má hồng rục, ánh mắt mê ly, bộ dáng này hoàn toàn có thể kích thích thú tính của mọi người đàn ông. Khắc chế không được hấn liền cúi đầu xuống, bao trùm lên cái miệng nhỏ thơm ngọt của cô, vuốt ve trêu đùa thân thể khéo léo, bàn tay to của hấn không kìm nổi nắm chặt bộ ngực nhỏ. Một tay kia chui vào dưới váy cô, chỗ bấp bệ trắng mịn, ái dịch như cỏ dại lan tràn, miệng tiểu huyết lúc đóng lúc mở chờ được lấp đầy.

Thực là vật nhỏ dân đảng a!

“Tam thiếu gia, cậu eee a! Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! eee tiểu thư! ? Tổng quản đang tìm cô khắp nơi!” 1 hạ nhân liều lĩnh xông vào, hấn đánh gãy hưng trí của Tổng Trì Nghiêu, cho nên lập bập kinh hãi.

“Tiểu thư? ! Em là eee Tổng Nhân Dụ, em gái nuôi?” Với hấn mà nói, hứng thú cả đời duy nhất chỉ có nghệ thuật, ngày hôm nọ hấn căn bản không thêm đề ý vị luật sư kia nói gì, ba hấn nói gì, thậm chí cả cô em từ trên trời rơi xuống cũng không thêm liếc mắt một cái, cho nên hôm nay, hấn hoàn toàn không nhận ra cô là em gái nuôi của hấn.

Bất quá, theo như hấn biết thì Tổng Nhân Dụ 16 tuổi rồi, không phải sao? Thế nào lại biến thành cô bé con 12 tuổi?

“Tôi eee tôi nên đi.” Cô cuồng quýt bò xuống rời khỏi đùi hấn, chân chưa chạm đất đã bị hấn ngăn cản. “Em rốt cục là bao nhiêu tuổi?” Sắc mặt âm trầm như thiên sứ đang lên cơn thịnh nộ.

“Tôi? 16 tuổi.” Mới nói xong đã bị hấn đẩy ra, ngã ngồi ở trên mặt đất. “Cút! “

Hấn hăm hăm rời đi, ván cửa ầm ầm rung động, hạ nhân nhìn cảnh tượng không tốt đã sớm trốn đi, cả gian phòng chỉ còn lại một mình cô. Đứng dậy khỏi mặt đất, cô thậm chí không rõ đã phát sinh chuyện gì, tại sao sau khi biết cô 16 tuổi, thái độ của hấn lập tức thay đổi.

Cô vỗ vỗ bụi bặm trên váy, dựa theo trí nhớ tìm đường trở về, không phát hiện phía sau có một đôi mắt thú tính đang nhìn mình chăm chú, lóe ra tia sáng rờ.

Liên tiếp 2 ngày sau không có sóng gió gì, đại ca nhị ca hình như chưa xong việc, cho nên không tới “Gây rối” với cô, mà Tam ca eee sau này cô mới biết đó là Tổng tam thiếu Tổng Trì Nghiêu, cũng vẫn không còn đụng tới.

Sáng sớm ngày thứ 3, cô vừa mới tỉnh ngủ liền phát hiện có người đứng trước giường.

Đồng phục cao trung anh tuấn, làn da tuyết trắng như gốm sứ thượng đẳng, trông thuần khiết đến mức khiến cô buong lòng cảnh giác. Đây chắc là vị ca ca nhỏ tuổi nhất đi.

“Tam ca chán ghét tất cả con gái thành niên,” Cậu thiếu niên nhìn cô chăm chú rồi nói, “Bởi vì trước đây hấn bị cô giáo quấy rối tình dục, cho nên thái độ vô cùng ác liệt với phụ nữ từ 12 tuổi trở lên, hơn nữa cực độ chán ghét họ. Chính là bởi thế, cho tới hôm nay hấn vẫn là một xử nam. Rất kỳ quái đi!” Thiếu niên thuần khiết bật cười, nụ cười rất có khí tức ấm áp, khiến người đối diện có cảm giác như đang ăn kẹo vậy, rất ngọt ngào.

“Cho nên, em nói xem phải làm gì để giúp hấn đây?” Về mặt chân thành hỏi cô, trông giống một học sinh tiểu học hỏi bài giáo viên.

“A?” Cô không hiểu nhìn hấn.

“Bởi vì không phát tiết ,giữ lại trong thân thể rất không tốt, Tam ca 27 tuổi nhưng không có kinh nghiệm, còn tiếp tục không phát tiết sẽ sinh bệnh . Cho nên, anh phải giúp hấn, và anh cũng cần em giúp đỡ nga.”

“Sao €€€€ giúp thể nào?” Cô cảm thấy Ngũ ca này thực không thuần khiết, vì sao trong ánh mắt của hấn lại mơ hồ có thú tính?

“Rất đơn giản, em làm như đã làm với đại ca , nhị ca, ngoan ngoãn mở đùi ra để hấn chui vào là được .” Ác ma mỉm cười nhìn cô, tóm lại , cô vẫn không có biện pháp đào thoát.

Tổng Trì Nghiêu mỗi ngày cố định bảy giờ đều đến phòng đàn luyện tập, chẳng qua hôm nay sau khi mở cửa phòng, bên trong lại có thêm một vật nhỏ nghênh đón hấn €€€€ cô em 16 tuổi, Tổng Nhân Dụ.

Áo khoác bông màu trắng, trước ngực thắt nơ con bướm khéo léo, tay áo công chúa có đường viền đăng-ten. Một chiếc váy công chúa màu trắng để lộ ra bắp đùi mịn màng, cũng vẫn là rậm rạp váy lót bông bành cùng đôi tất chân màu trắng dài đến đầu gối. Chỉ là khác với lần trước , lần này cô bị trói lại.

Mái tóc dài cuộn sóng màu nâu xõa tung, khuôn mặt non nớt nhìn thật trẻ con. Đôi tay bị trói ra sau lưng ghế dựa nhưng, 2 đùi non mịn bị tách ra trói vào hai bên chân ghế. Nằm sấp ngoài cửa sổ chiếu lên thân cô, quần áo màu trắng , làn da trắng mịn, chiếc ghế nhưng cùng mái tóc tối màu, màu sắc đối lập mãnh liệt khiến người đối diện phát sinh cảm giác hưng phấn trong lòng.

“Ồ €€€€” Cô cắn môi dưới, động tác có chút đau khổ, hơi hơi giãy dụa càng khiến váy bị kéo lên cao, càng làm lộ da thịt non mịn cho người ta nhìn ngắm.

“Giúp tôi €€€€ xin anh!” Giọng trẻ con đáng thương pha lẫn rên rỉ, thân thể nhu nhược của cô bắt đầu run rẩy, chặt vật nhục nhích nhưng vẫn không thoát khỏi loại đày đoạ này.

“Giúp em làm gì?” Hấn cư nhiên đi đến bên cạnh cô, chứ không phải lập tức cất bước đi ra.

Chỉ có Tổng Trì Nghiêu tự mình biết, hấn đã bị cô hấp dẫn , tuy rằng biết rõ cô đã 16 tuổi, nhưng dung mạo cô non nớt, thân hình cũng nhỏ bé, thậm chí giọng nói cũng giống cô bé 12 tuổi.

“Nó ở bên trong, anh lấy ra giúp tôi đi?” Cô sắp chịu không nổi .

“Ừ? Ở nơi nào? Nơi này? !” Nhắc váy cô lên, hạ thể trơn bóng nhẵn nhụi đang run rẩy, 1 cái dương cụ chạy bằng điện đang gây sóng gió trong tiểu huyết hồng nộn. Bởi vì cô đang ngồi , cho nên căn bản không thể tự, chỉ có thể xin hấn giúp đỡ, hoặc là đợi ác ma tan học trở về cứu vớt mình.

Nâng mông cô lên, rút dương cụ chạy bằng điện sớm ướt đầm ra ngoài, cảm trong tay chứ không vứt bỏ, nhìn tiểu gia hỏa nhẹ nhàng thờ ra, đôi mắt hấn bắt đầu nổi lên thú tính.

“Tôi giúp em, vậy em muôn cảm ơn tôi như thế nào .” Cởi bỏ trói buộc ở chân cô, lại không để tay cô tự do, nhẹ nhàng ôm Nhân Dụ như búp bê ngồi vào ghế sofa rộng rãi bên cạnh, đương nhiên, cô vẫn bị đặt ngồi trên chân hấn. Vuốt ve bộ ngực nhỏ hờ ra, bàn tay to không thỏa mãn vuron vào từ sau lưng cô, đẩy móc áo lót, thuận thể kéo khoá áo khoác, 2 bầu ngực non nớt nhảy ra được tay và miệng hấn âu yếm.

“A, không muốn.” Cô ngả về phía sau né tránh, lại không nghĩ đúng lúc bị hấn ấn trên ghế sofa.

“Không muốn? ! Vật nhỏ vong ân phụ nghĩa, em xin tôi giúp em, lại không muốn báo đáp tôi, thực là một cô bé hư hỏng. Chẳng lẽ em còn muốn vật đó cắm vào em sao?” Xoa nắn bộ ngực tuyết trắng, hấn vẫn muốn đem thân thể nhỏ bé này khảm vào trong thân thể mình, hấn quả thực yêu thích không nở buông tay . Tách bắp đùi trắng nõn, chen thân thể hấn vào.

1 tay day nhẹ bắp đùi, chạm nhẹ vào tiểu hoa huyết, 1 bàn tay khác cời trói ở tay cô, cởi áo khoác cùng áo lót, dùng lực 1 chút, chiếc váy cũng thoát ly khỏi thân thể nhỏ bé nno nớt, hiện tại cô hoàn toàn như trẻ sơ sinh.

“Em rất miễn cảm . Hiện tại đang không ngừng chảy dâm thủy, có phải rất muốn tôi thỏa mãn em hay không ?” Tháo thắt lưng, phóng thích thú tính, mãnh thú màu đen không lồ cứng rắn cao ngất, nó khẩn cấp vội vã bật ra .

1 tay không chế bờ eo mảnh khảnh, 1 tay cầm cự thú hung mãnh, nhắm ngay hoa tâm mềm mại mà cắm vào!

“Không muốn, đau quá.” Mới có cái đầu, liền bị hoa huyết chặt chội ngăn trở đường đi, nộn huyết eo hẹp căn bản không thể cất chứa cự thú thô to này, bắp thịt mềm mại không ngừng co rút lại muốn đuổi nó ra ngoài cơ thể. Hấn không dám nôn nóng, sợ xé rách huyết động tinh xảo, như vậy vật nhỏ của hấn sẽ đau chết!

Hấn hôn lên cái miệng nhỏ, tóc như lông vũ mềm nhẹ phát qua mặt cô, bàn tay to bầu vú hai viên trân châu nhỏ hồng hồng, vò nhẹ khẽ nhéo, trần châu nhỏ dần cứng rắn đứng thẳng trong tay hấn. Đôi tay chậm rãi dờ xuống, lướt qua eo nhỏ đi tới hai cái mông trắng nõn.

Mông tròn nho nhỏ, bóp 2 cánh thịt non phẳng phất có thể nhéo ra nước, cửa động tiểu cục huyết khép kín, đi tiếp chính là chỗ bọn họ giao hợp. Nửa cây nam cần đang đi vào, một nửa còn lại bị ngăn chặn bên ngoài, bắp thịt bên trong tựa hồ có chút buông lỏng, hấn lập tức nắm lấy cơ hội, dùng lực đẩy

mạnh vào! Toàn bộ nam căn chui tọt vào huyết động, hết sức mãnh liệt khiến hần suốt ngạt thở, nam căn bị kẹp chặt thậm chí mơ hồ đau đớn.

“Á!” Cô kinh suyền, bản thân vừa thả lỏng đã bị nó xô xuyên, cự thú trong cơ thể hung mãnh làm việc, mạnh mẽ đến nỗi cô bị đẩy ngã trên sô pha. Một chút lại một chút tiến vào, một lần lại một lần rời khỏi, Tổng Trì Nghiêu hung mãnh phát tiết thú tính tích tụ trong 27 năm của mình, cự thú thô to vào sâu, rồi lại rút ra, thiêu đốt toàn bộ lý trí còn tồn tại trong hần. Hai mông trắng nõn bị hần bóp chặt, mỗi lần hần đẩy vào lại kéo cô về phía hần làm cho nam căn thâm nhập sâu hơn, quy đầu đội thẳng lên tử cung mới ngừng lại.

Nâng bắp đùi cô đặt trên vai mình, khiến cho bộ phận sinh dục của họ càng thêm dán sát một chỗ, tiểu huyết chảy ra ái dịch làm ghế sofa cũng nhiễm hương vị ngọt ngào của cô. Bộ ngực nõn nà do va chạm mạnh mà liên tục nảy lên, một thiếu nữ vốn giống cô bé, sau khi bị hần kịch liệt rút ra đâm vào lại sinh ra nẩy cảm dâm mị.

1 dòng dịch nóng bắn thẳng vào tử cung non nớt, Tổng Trì Nghiêu người đầy dục hỏa rốt cục rút ra, hần – thiên sứ đã nhiễm mùi ác ma, không còn thuộc về thiên đường, đôi cánh màu trắng đã biến thành màu đen, đôi mắt tinh khiết không biết ngập đầy tình dục từ lúc nào.

Lại một ác ma vurun tay ra với cô, những ngày sau, cô thực không dám tưởng tượng !

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Thư phòng.

Thay vì nói đây là thư phòng, nên nói là thư viện thì thích hợp hơn, chừng 2, 3 trăm cái giá sách dựng đứng. Mùi mực in thơm ngát bao phủ căn phòng, cửa sổ sát đất không lồ bị một mảnh lụa mỏng trắng tinh che chắn, có một khe hở khiến ngọn gió len vào tạo cho người ta cảm giác mát mẻ như gió đêm mùa thu. Tấm lụa trắng lay động trong gió, trời chiều mờ nhạt biến nơi này thành màu vàng mờ ảo.

1 chiếc ghế nhung khắc hoa màu đỏ sậm đặt trước một loạt giá sách cổ, đôi gầy công chúa vút bỏ trên mặt đất, đôi tất đính đường viền hoa màu trắng ôm lấy mắt cá chân trắng mịn. Một đường nhìn lên trên, chiếc váy màu xanh bạc hà được buộc lại bằng hai sợi dây có quả cầu nhung nho nhỏ, nó thay thế thất lưng thất bờ eo mảnh khảnh của chủ nhân, trang phục này thật đơn giản nhưng lại rất nguy hiểm, chỉ cần có người kéo ra nút buộc quả cầu nhung, chiếc váy sẽ tuột khỏi thân ngay lập tức.

Cổ áo và cổ tay áo màu trà cũng được thiết kế nút buộc như váy, hai sợi dây thắt thành nơ con bướm ở cổ và cổ tay, ngồi đó là nụ hoa sắp nở : Tổng Nhân Dụ. Cô đập vào ghế dựa, nhón mũi chân, tìm kiếm đến hoa cả mắt những dấu vết có liên quan tới “Bích tộc”.

Nếu như Tổng Đạt Cơ nói đúng, như vậy ít ra cũng có chút manh mối ghi lại chứ. Trừ phi hần dối gạt cô!

Nhưng mà, hần cần gì phải nói dối a? !

Tựa như một cuộn len sợi tìm không thấy đầu dây, Nhân Dụ bị thị thị phi phi này nọ nghi ngờ khiến tâm cô không ngừng rối tung, sinh hoạt của cô đã bị phá vỡ triệt để, cùng các vị ca ca quan hệ hỗn loạn làm cô lúc nào cũng sống trong nước sôi lửa bỏng. Cô phải ứng phó từng con dã thú đến kỳ, thân thể non nớt chịu đủ sự hành hạ, 1 người so với 1 người còn cường hãn hơn, 1 cái so với 1 cái còn khổng lồ hơn, bây giờ cô không bị đùa bỡn đến chết thì quả thực là kỳ tích. Hoặc là giống như Tổng Đạt Cơ từng nói €€€€ cô có được đặc tính khỏe mạnh của “Bích tộc”, cho nên có thể chịu đựng các ca ca đòi hỏi không chừng mực? !

Như vậy cuối cùng là hạnh phúc hay bất hạnh đây?

Lật qua 1 bản lại 1 bản cổ văn thư “Chi, hồ, giả, dã”, bị văn ngôn khó hiểu làm cho đau cả đầu, nhiều sách như vậy tìm thế nào a?

“Chao ôi!” Cổ cổ cô sắp gãy rồi, nhựt chỉ ngồi xuống ghế, cô duỗi tay xoa xoa cổ, nâng đôi chân nhỏ không đi giày gác lên một cái giá sách, gãi gãi cái đầu nhỏ hôm nay túm 2 búi tóc, cô nghĩ cứ tiếp tục căn bản tốn công vô ích. Không nói đến nơi này đọc xong mấy vạn quyển sách cần rất nhiều thời gian, mà cô vẫn chưa đọc đã thấy nhức đầu, tùy tiện lật 2 trang mà chẳng hiểu gì.

Không có cách nào sao?

Chán nản cuộn tròn trên ghế, ngón tay đùa nghịch trang sách ó vàng, khu khu khu, một lần không cẩn thận làm rơi quyển sách cổ lâu đời, trang giấy cũ nát mềm nhũn tưởng chừng động nhẹ đã nát tươm ra rồi, lại còn nhiều nếp nhăn tàn nát ra mùi nấm mốc. Cô đưa 2 ngón tay cảm nó muốn để lại chỗ cũ, lại không nghĩ 1 tấm hình trượt ra từ trong khe hở.

1 người đàn ông trung niên anh tuấn vây quanh bên cạnh là sáu vị giai nhân xinh đẹp tuyệt trần, trong đó có 1 khuôn mặt non nớt rất quen thuộc €€€€ “Mẹ? !”

Người đàn ông trung niên kia liếc một cái đã biết đây là Tổng Đạt Cơ, mà nhìn mẹ cô cùng lắm mới 15, 16 tuổi, sao lại chụp ảnh cùng Tổng Đạt Cơ?

Bọn họ không phải quen biết nhau khi mẹ mang thai cô sao? 5 vị mỹ nữ kia là ai? Hình dáng bọn họ có vài nét giống các vị thiếu gia, không lẽ là mẹ của bọn họ? ...

Trong phút chốc, vấn đề này như bom nổ tung, đầu óc Tổng Nhân Dụ thậm chí không có cách suy nghĩ, cô lâm vào vực sâu u tối, nếu như có 1 chuyện bị che giấu, nghĩa là còn nhiều chuyện khác đang bị giấu diếm? Tất cả đều là nói dối sao? Không, trước mắt còn không thể khẳng định. Chỉ có 1 sự thực chính là, Tổng Đạt Cơ và mẹ cô đã sớm biết nhau, mà trong này khẳng định phát sinh một vài chuyện bí mật.

Tổng Nhân Dụ mệt mỏi dựa lưng vào ghế, bình ổn suy nghĩ trong lòng, cô kẹp tấm ảnh vào trong quyển sách rồi đặt nó về chỗ cũ.

Xem ra, mọi chuyện không hề đơn giản.

Giọng nói của một người đàn ông cùng bước chân dồn dập làm cô kinh hãi nhảy dựng lên, hồng bét! Có người tới, hi vọng không phải là các ca ca của mình. Cuống quýt nhảy xuống từ trên ghế, lại phát hiện căn bản không có chỗ trốn, trừ cái bàn!

Âm thanh chuỗi cửa chuyển động làm cô vội vã không kịp đi giày, ba bước cũng thành hai bước chạy về phía cái bàn, chui xuống dưới gầm. Cuộn tròn vào góc, cô thầm thì trong lòng: “Đi nhanh. Đi nhanh đi...”

“Em nói giáo viên muốn em tìm quyển sách này? Quyển này €€€€ nhà anh đương nhiên có. Bất quá, có điều kiện nga!” Tổng Thiên Diệp vừa gọi điện thoại di động vừa đi vào thư phòng, hẩn cầm vài cuốn sách cùng 1 hộp gấm, giọng điệu ái muội trêu chọc bạn gái đương nhiệm.”Quà sinh nhật? Anh không chuẩn bị à, em không phải nói không muốn sao?” Hẩn chăm chú nhìn hộp gấm trong tay, ở đó có 1 chiếc lắc tay bạch kim sáng long lanh có treo một cái chuông nhỏ, chỉ cần vừa động liền kêu đing đing đang đang, âm thanh không lớn nhưng rất thanh thúy. Đây là thứ hẩn đặt làm riêng, dành cho cô bạn gái hoa hậu trường mới lọt vào tay.

Hẩn đặt sách lên ngăn tủ cạnh cửa, đi mấy bước liền đột nhiên dừng lại, sau đó cười âm hiểm xoay người trở lại cửa.”Biết rõ, sẽ mua cho em, cứ như vậy đi. ? ? ? !” Cánh cửa rộng mở bị đóng lại lần nữa, then cài cửa bị ngón tay của người đàn ông kia đè xuống, ác ma €€€€ thức tỉnh!

Đi rồi?

Cô nghe tiếng cửa được đóng, chính là kỳ quái, còn có âm thanh vật gì đó bị đè xuống cũng vang lên, sau đó liền an tĩnh, hẩn €€€€ đã đi rồi thì phải.

Hẩn đưa tay cầm lấy chiếc giày công chúa, chiếc giày khá ái phảng phất như chủ nhân của nó là một cô búp bê xinh đẹp. Con người đen u ám nhìn chăm chú nơi duy nhất có thể ẩn thân – cái bàn, khoe miệng xinh đẹp giờ lên, xem cô còn có thể trốn chỗ nào!

Tổng Nhân Dụ nín thở đợi một hồi, phát hiện như không có người, cô hoạt động cái đuôi tê cứng. Còn chưa kịp đuổi thẳng đuôi, một bàn tay to lớn đã nắm chặt mắt cá chân của cô, một phen kéo cô ra khỏi chỗ ẩn nấp, trong nháy mắt cô bị ôm vào 1 lồng ngực rộng lớn ôm ấp, khí tức nam giới mãnh liệt ập tới làm cô kinh hoàng.

“Có phải cô làm chuyện gì mờ ám nên mới trốn dưới bàn không gặp người khác hay không?” Nâng cô lên như cầm một sợi lông vũ, đặt cô lên mặt bàn, cô gái nhỏ xinh như trẻ con giương đôi mắt vô tội nhìn hẩn.”Hay là €€€€ cô muốn chơi trò mèo con trốn tránh?” Tà ác tới gần, lại bị đôi tay nhỏ bé không sức lực chống lại, lồng bàn tay cô dán chặt bộ ngực hẩn, ý là để xô đẩy nhưng ngược lại vô tình âu yếm nụ hoa của hẩn. Dưới bàn tay mềm mại của cô, nụ hoa mẫn cảm của hẩn bắt đầu trở nên cứng rắn, cơ thể bùng bùng hưng phấn.

Dắt quả cầu nhỏ trước ngực cô, hẩn vươn tay vuốt ve cái eo nhỏ, bờ vai, cần cổ, “Toàn là quả cầu nhỏ, cô trang điểm thật sự giống “thiếu nữ mèo” nha. Trông thật giống cái chuông mèo.”

Chuông mèo?

Hẩn đột nhiên mở hộp gấm ra, đeo chiếc lắc lên tay cô! Nhưng mà một vòng thì quá rộng do dây quá dài vì tay cô nhỏ, quấn 2 vòng thì lại quá ngắn quá chặt, con mắt chuyển động nhìn mắt cá chân trắng mịn bên cạnh bàn. 1 tay nâng bàn chân nhỏ bé lên, cài cái lắc lên đó, vừa như in, chân lay động vài cái liền phát ra tiếng vang đing đing đang đang.

“Anh làm gì?” Cô muốn tháo nó xuống, lại bị hẩn ngăn cản, “Không cho phép cởi ra, nghe chưa, nếu cô dám để cho tôi thấy cô không mang cái lắc này, hừ hừ €€€€ cô sẽ biết tôi đối xử với cô như thế nào?” Hai tay hung hăng đánh vào cái mông đít nhỏ qua lớp váy bông bênh, thẳng đến khi mắt cô long lanh nước mới dừng lại.

“Nào, không đau, không đau, để ca ca nhìn xem mông có hồng không.” Nhắc váy lót lụa trắng lên, bàn tay to tà ác không kiêng nể gì thò vào váy thiếu nữ, một đường mò mẫm dọc theo quần lót đường viền hoa nhỏ, nháy mắt, đặt cô lên vai mình, đôi tay nhanh chóng kéo, quần lót nhỏ đã từ mông thiếu nữ trượt đến trên đầu gối. Hạ thể trơn bóng lộ ra khe thịt nhỏ màu hồng, sau đó lại đặt cô lên bàn, tách 2 bắp đùi ra, chen thân thể cường tráng của hẩn vào giữa hai chân cô.

“Không muốn!” Cô đã quá quen thuộc với cái nhìn đầy sắc dục này, mỗi người sau khi lộ ra loại nhân thân này đều khẩn cấp vội vã tiến vào cô, sau đó như ác ma đòi hỏi không chừng mực, thường thường khiến thể lực của cô cạn kiệt rồi té xỉu, mà bọn họ lại muốn lần lượt thưởng thức mùi vị của cô không chịu bỏ qua.

“Meo meo, ca ca với em tới chơi trò mèo trốn tránh nha! Em nói, cái này €€€€” hẩn kéo dây lưng, cởi quần áo, mang phân thân dâng trào cứng chắc cho cô xem, “Phải giấu ở chỗ nào trên cơ thể em? Hà?” Bàn tay to đi xong quanh bụng cô, đẩy áo lót bao bọc bộ ngực đáng yêu của cô, cả căn phòng ngập tràn phong tình kiều diễm cùng âm thanh đing đing đang đang, lại 1 trò chơi nam nữ sắp bắt đầu.

Bị Tổng Thiên Diệp hôn đến đầu óc choáng váng, Nhân Dụ còn chưa lấy lại tinh thần, đã bị ôm rồi bàn, xoay người, mặt áp lên mặt bàn. Lấy phần hông làm trung tâm hình thành góc vuông 90 độ, nhưng cái bàn này cao lớn khiến chân cô không chạm đất, chỉ có thể lư bên cạnh bàn. Do tư thế này mà tất cả hoa tâm lộ hết ra ngoài, kiếm thịt đang vận sức đứng ở cửa động, người đàn ông trẻ tuổi tinh lực thịnh vượng nâng đôi hông tròn trịa lên, đầu kiếm thịt chôn vào trong huyết, cửa huyết eo hẹp gắt gao khép kín, chỉ cho vật lạ cắm vào một chút. Mở rộng chân cô, lần thứ hai nâng cao hông hơn, mạnh mẽ đẩy vào.

“Đau quá a!” Thiếu nữ hét chói tai, cự thủ đẩy ra tầng tầng thịt non, xông vào nơi sâu nhất tông cơ thể, lần thứ hai rút ra, vết máu nhẹ nhẹ dính vào thân kiếm, hoa huyết đau đớn không ít, biểu tình Tổng Nhân Dụ lúc này cực kỳ thống khổ, hàm răng trắng tinh cắn chặt môi dưới, cứ mỗi lần va chạm lại kèm theo đau đớn, thẳng đến lúc lâu sau, đau đớn mới dịu đi một chút.

Tổng Thiên Diệp đầu đá lung tung tại tiểu hoa huyết, mỗi lần đều cắm toàn bộ kiếm thịt vào trong đó, không quan tâm cô có thể chịu đựng được hay không. Từ 15 tuổi tới nay, hẳn không có hơn một ngàn thì cũng có hơn trăm lần kinh nghiệm, chỉ có lần này là cảm thấy khi tiến vào khổ cực nhất, nhưng cũng là lần rút ra cắm vào thống khoái nhất. Tiểu huyết tựa như cực phẩm tinh tế tí mỉ trời sinh, có mặt trên đời là để cho đàn ông tiến vào, vừa hẹp vừa tròn, còn có 1 cỗ hương vị ngọt đậm đậm, da thịt tuyết trắng cũng làm đôi tay hắn yêu thích không buông tay, thân thể cô mỗi tác đều tinh tế. Bề ngoài giống trẻ con, không nghĩ đến bên trong lại là tiểu yêu tinh khiến đàn ông điên cuồng.

“Tiểu huyết của em làm anh khoái chết, vừa chặt vừa ướt, meo meo, cho anh chơi nhiều thêm a. Em là người đầu tiên khiến anh thoải mái như vậy.” Mạnh mẽ ra vào tiểu huyết, quả thực ném được mùi vị cực lạc. Ái dịch tuôn trào khi hắn rút ra cũng đi ra theo, hương vị trong veo của cô rơi trên nền đất, ở chỗ ấy hình thành 1 vũng nước nhỏ.

Cuồng liệt đi vào tận tử cung, mằm mồm nóng rực bắn ra, cảm giác toàn thân vui sướng trước nay chưa từng có, cô đúng là cực phẩm nhân gian!

Nhìn cô nằm trên bàn vô lực thở khê, mảnh mai chịu không nổi, nam căn vừa mới tiết một lần lại bành trướng đứng dậy, kiều ngạo ngẩng cao đầu, “Meo meo, đôi tư thế nhé?” Một phen ôm cô dậy, để đùi cô ôm chặt eo hắn, ngấm trúng nơi vừa mới rời khỏi chưa đến 10 phút, động thân 1 cái, tiến vào lần nữa. “Meo meo! Em giỏi quá!”

Tổng Nhân Dụ mặt mũi chôn mặt vào lồng ngực hắn, cô mệt chết đi được, tùy người đàn ông này muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.

Tổng Thiên Diệp nâng hông cô lúc lên lúc xuống, cái hông tuyết trắng theo bước tiến từ trên xuống dưới, hoa huyết hồng nộn cũng từ trên xuống dưới khuấy động kiếm thịt, giọng hắn trầm trọng thô suyễn cùng thiếu nữ tinh tế rên rỉ vang lên trong căn phòng yên tĩnh. Cái chuông nhỏ bé cũng gia nhập đàn đồng ca ái tình.

1 gian phòng ngủ xa hoa u ám, chỉ có TV LCD không lồ phát ra ánh sáng, “A! Không muốn, đau quá!” Thân ảnh Tổng Nhân Dụ xuất hiện rõ ràng trên tivi, cô bị đại ca Tổng Luật đè trên giường, cởi sạch quần áo rồi tiến vào, hình ảnh vừa chuyển không lâu, đại ca trên tivi lại biến thành nhị ca, sau đó là hình ảnh Tam ca với Nhân Dụ làm tình trong phòng đàn. Cuối cùng, điều khiển từ xa bị 1 ngón tay trắng tinh như ngọc nhấn một cái, màn trình diễn xuân cung kịch liệt trong thư phòng được trực tiếp truyền tải.

Trong bàn tay trắng tinh ấy cầm một ly rượu nho đỏ tươi, ngũ quan tuyệt mỹ, đôi mắt như động vật nhỏ vô tội: “Xem ra cả nhà ai cũng chơi hết sức cao hứng. “Em gái nhỏ quả là cực phẩm!” các ca ca đều nói như vậy, em €€€€ cũng rất sáng khoái đi, Tổng Nhân Dụ?”

Thiếu niên thuần khiết nhấp một ngụm rượu ngon, ngón tay thon dài vuốt ve da thịt thiếu nữ trong màn hình, thú tính từng chút từng chút tiến vào đáy mắt, duyên dáng nở nụ cười, hẳn như yêu thú hung mãnh ném vụn ly thủy tinh. Thiếu niên thuần khiết ấy đã biến mất, hẳn hiện tại hoàn toàn là €€€€ đã thú!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Bây giờ cô hoàn toàn biến thành oa oa tình ái của các ca ca.

Khi nữ hầu dẫn cô đến căn phòng này, cô căn bản không nghĩ tới tình huống trước mắt. Bốn vị ca ca của cô đang mặc quần áo thoải mái nhàn nhã ngồi đó, ăn đồ ăn ngon miệng cao cấp do một đầu bếp chuyên nghiệp chế biến, uống trà đen Ceylon hương thơm tỏa ra bốn phía, từng khuôn mặt tỏa ra khí tức vương tôn công tử, mỗi cử chỉ tay nhấc chân đều triển lộ phong phạm hào môn không thể lẫn lộn với kẻ khác. Vây quanh họ luôn là không khí quý tộc, khi thấy cô đến đều nhếch miệng cười nhẹ.

Chân tay cô luống cuống đứng ở cửa, bắt lực nhìn nữ hầu lui ra ngoài, ngón tay xoắn vào đường viền hoa màu tím nhạt, đôi gầy bé nhỏ màu tím cũng bị cô mải vào nhau, sao bọn họ lại cùng nhau tìm cô tới?

Bọn họ nhìn cô một cái, gián đoạn bữa ăn trong chốc lát lại cúi đầu ăn tiếp, trong bốn người chỉ có Tam ca rời chỗ ngồi đi về phía cô, 3 người khác không có nhìn cô thêm lần nữa. Thái độ lạnh nhạt ấy khiến cô nhẹ nhàng thở ra, với tình huống này cô hi vọng bản thân càng bị xem nhẹ càng tốt, cô không mong mình sẽ bị cả 4 con mãnh thú cùng chú ý đến.

“Vật nhỏ, sao em đứng bất động ở đây? Đi qua ăn cơm tối a!” Tổng Trí Nghiêu xoa xoa cái gáy nhỏ nhỏ, bàn tay to phủ lên bờ vai gầy yếu kéo Tổng

Nhân Dự cực kỳ không tình nguyện về phía bàn ăn , nơi có 3 vị ca ca khác đang ngồi. 1 2 3 4 , có bốn chỗ ngồi giờ đột ngột thêm một người, làm cô khó xử đứng bên cạnh bàn.

Tam ca tự nhiên trở lại chỗ ngồi, bàn tay to của hắn dùng lực lôi kéo, thân thể nhỏ xinh bị hắn ôm trên đùi, cánh tay kiên cố ôm chặt eo thon, cái cằm của hắn đặt trên vai cô, dung nhan thiên sứ gần trong gang tấc, “Vật nhỏ, em muốn ăn cái gì? Anh cho em ăn.” Hắn coi cô như búp bê mà đùa nghịch, không cho cô cơ hội phản kháng cầm lấy cái thìa xúc 1 đồng đồ vật vào trong của hắn.

“Canh nấm rất ngon nha , nào , há to miệng.” Một thìa đầy canh đưa tới miệng, hắn nhìn cô ăn tới một giọt không thừa , sau đó còn đút thêm vài thìa nữa mới đổi sang món khác. Cầm đĩa cuốn mì Ý, một cái đĩa đầy mì Ý bơ sữa nhét vào trong miệng cô, cái miệng nhỏ của cô làm sao mà nuốt hết thức ăn trên cái đĩa to ấy, bơ sữa dính mặt rồi mà cô không thể đưa tay lên lau . Bởi vì không biết từ lúc nào, hắn thừa cơ cô không chú ý liền trói tay cô lại!

Không đúng! Một bàn tay hắn ôm eo cô , một tay khác cho cô ăn , vậy thì trói bằng tay nào đây?

Như vậy là ài? !

Lúc này cô mới phát hiện 3 ca ca khác đã sớm không ăn , tất cả lực chú ý của bọn họ đều đặt trên thân thể cô, diễm lệ rồi lại tươi cười tàn ngược, ánh mắt bọn họ nhìn cô như kiểu cô là con mồi. Thì ra cô quá ngây thơ rồi, cô chỉ chú ý bọn họ không nhìn mình, thái độ cũng có chút lạnh nhạt liền buông lỏng cảnh giác. Cô không thấy rằng, bọn họ nhìn nhau cười truyền tới tin tức của con mồi, sau cái bóng lạnh nhạt ấy lại là thú tính như lửa.

Cô không phải gọi bọn họ là thú sao? Dã thú đâu thể mất đi hứng thú với con mồi nhanh như vậy? Trước khi con mồi bị ăn, dã thú đều chậm rãi đùa bỡn, hành hạ nó, thẳng đến khi mất đi hứng thú chơi đùa, mới một ngụm nuốt con mồi ngon miệng vào bụng.

“Anh nói vật nhỏ, em ăn không hết liền để dính như thế này, xem, thật giống con mèo ốm, em a! Tưởng ăn thực không tốt!” Tam ca đặt đĩa ăn xuống, chuyển qua mặt cô, đầu lưỡi đỏ tươi đi bơ sữa còn sót lại, rồi liếm lên gò má, cái mũi, khoe miệng, cuối cùng là đôi môi hồng đào. Đầu lưỡi trơn nhẵn chui vào trong, nếm triệt để khoang miệng cô mấy lần mới chịu rời khỏi. “Àn, ăn ngon! Thức ăn trên thân thể em ngon hơn , so với ăn trên bàn thì tốt hơn nhiều.” Tổng Trì Nghiêu cư nhiên nổi lên hưng trí, hắn bắt đầu đẩy thức ăn trên bàn vào trong miệng cô, bất quá không phải cho cô ăn mà là hắn ăn. Để cô ngậm thức ăn trong miệng, sau đó , hắn sẽ hôn cô rồi ăn luôn thức ăn trong đó, cái tay không an phận cũng bắt đầu vuốt ve thân thể cô, bộ ngực nhỏ bị hắn nắm ở trong tay không buông.

“Chơi vui lắm sao? Em cũng phải thử một chút!” Tổng Thiên Diệp thấy trong lòng nhảy nhót không thôi, hai tay hắn xốc nách cô, ra sức nhấc lên, cô gái nhỏ nhắn như ngồi lững tiều chạy vào vòng ôm của một người đàn ông khác. Cho cô ngậm một miếng bánh kem ngọt, nhìn cái miệng nhỏ hồng nhuận chứa kem lạnh nên run rẩy, hắn hưng phấn không thể kìm chế chính mình. Lập tức che đôi môi mọng ấy, bên trong khoang miệng ngọt ngào, dù bánh kem toàn phần lạnh, nhưng hương vị ngọt ngào cùng mùi hương thân thể thiếu nữ làm hắn càng hôn càng sâu, chờ hắn rời khỏi môi cô, khuôn mặt cô sớm đã hồng một mảnh.

“Thực hết sức tuyệt vời! Anh chưa hưởng qua kem ngọt như vậy!” Hắn cầm tách trà đen Ceylon để sát vào trên môi cô, “Em có thể biến trà đen thành ngọt ngào hay không a, mèo meo!” Buộc cô uống một ngụm, hắn lần thứ hai hôn lên làn môi hơi hơi sưng đỏ. Trà đen sục sạo trong miệng đã lấy dính hương vị của cô, bị hắn như trời hạn gặp mưa mà uống hết, cuối cùng, ánh mắt tà ác của hắn liếc nhìn thân thể mềm mại từ trên xuống dưới.

Nếu như đồ bơ sữa hoặc cái gì đó lên thân cô , không biết sẽ có hương vị gì!

“Tứ đệ, nên đổi cho anh đi!” Đại ca ôm cô gái nhỏ trên đùi hắn, ác ma mò lên trước ngực cô. Nụ hoa duyên dáng bị hai bàn tay lớn che phủ hoàn toàn, xoa nắn vuốt ve qua làn áo mỏng, hai hạt trần châu sau một hồi lôi kéo liền trở nên cứng rắn, nhô cao làm thành hai đỉnh núi nho nhỏ trên lớp áo. Đôi tay Tổng Luật càng thêm lửa nóng, hắn không thỏa mãn xúc áo ngoài lên, Thoát nửa người trên của cô, hai bầu ngực then thung khe hở run, da thịt trắng nõn làm nổi bật quảng vú hồng, hương thơm thiếu nữ lập tức khứu giác của tất cả những người đàn ông ở đây làm tù binh.

Tổng Luật nắm trong tay một lọ tương ô mai, mở nắp lọ múc ra 1 muôi lớn, bôi lên hai bầu ngực không có gì che lấp, tức thì, bộ ngực của Tổng Nhân Dự biến thành mỹ vị món điểm tâm tương hoa quả ngọt. Miệng người đàn ông như dã thú vô lý lấy món điểm tâm ngon ngọt ấy, tương ô mai màu hồng từng chút từng chút bị ăn sạch, làn da trắng nõn cũng bị gặm cắn thành màu hồng. Vú mềm trắng tinh như sữa bò bị Tổng Luật cho toàn bộ vào trong miệng, tựa như có thể mút ra dòng sữa trong đó, thẳng đến khi Nhân Dự bị đau bắt đầu gầy gù, hắn mới buông nụ hoa nhỏ bị chà đạp ra.

“Tiểu công chúa, em so với điểm tâm đầu bếp làm còn ngon hơn a, khiến anh không thể một ngụm nuốt em vào!” Ngực khí ái muội, động tác càn rỡ, Tổng Luật ôm Nhân Dự trong lòng ngực, bàn tay to không di chuyển trên lưng cô, để nụ hoa của cô ma sát lồng ngực rắn chắc của hắn, hơi thở của hắn bắt đầu nhen nhóm dục niệm.

Nhị ca Tổng Văn Vũ yêu mị đã ngồi không yên, “Tiểu yêu tinh, em nên tới đây đi!” Khẩn cấp vội vã ôm lại cô gái chỉ còn chiếc váy che thân, cho cô ăn 1 ngụm ô mai, ngay sau đó hắn lập tức áp lên cái miệng nhỏ, ô mai chua chua ngọt ngọt bị lưỡi bọn họ dây dưa đè ép ra nước, thuận theo đôi môi hồng đào không thể khép kín mà chảy xuống, một đường không bị ngăn trở chảy qua bộ ngực roi xuống eo.

Ngón tay thon dài tà ác đẩy nút buộc chiếc váy mỏng, cái váy màu tím rơi xuống đất, quần lót cũng rời khỏi thân thể, tiểu bạch thỏ toàn thân trần trụi cùng dã thú áo mũ chinh tề, yến tiệc cứ như vậy bắt đầu.

Thân thể non nớt được đặt trên một cái bàn ăn rộng rãi khác, trên thân thể cô có đủ các loại đồ ăn , nào là mút quả , bơ sữa, mà các ca ca của cô sau khi lựa chọn chỗ mình thích liền bắt đầu nhấm nháp.

Môi và bầu ngực bị 3 ác ma nhắm nháp triệt để, chỉ có nhị ca Tổng Văn Vũ yêu khí dùng hai tròng mắt nhìn chằm chằm 1 nơi, tiểu hoa huyết bí ẩn! Hoa tâm thị hồng nhạt giấu ở sâu tông bấp dề tron mềm, phảng phất như có thủy quang trong suốt lóe ra, hắn yêu khí cười, nghĩ đến 1 cái chủ ý tuyệt diệu!

Tìm kiếm trên cái bàn bừa bãi đồ ăn, bỗng đứng, nhân tình hấn sáng lên, chính là nó! Thùng đá bốc khói trắng, từng khối đá lớn nhỏ tăn ra khí lạnh màu trắng. Xách nó đến bên cạnh cô thiếu nữ bị 3 người đàn ông khác làm cho thở gấp liên tục, gấp hai cái đùi cô lên, bóc 1 cục đá nhét vào hoa tâm của cô!

“A! Lạnh quá! Lấy ra đi €€€€” tiếng kêu sợ hãi từ trong nụ hôn của Tổng Luật tràn ra, bắt quá do bị hôn mà gián đoạn liên tục.

Không để ý tiếng kêu, tiếp tục nhét đá vào tiểu huyết đồ bùng, u kính eo hẹp chỉ nhận được 3 khối, cái thứ 4 không nhét vào nổi. Bị nhiệt độ cơ thể cô hòa tan, nước đá chậm rãi chảy ra từ tiểu huyết, tạo thành một vũng nước bên dưới thân thể cô, mà hoa tâm lạnh cóng vẫn đang run rẩy, đồ rùng rục làm hấn chỉ muốn chôn sâu trong đó. Rút cái khăn ăn bằng bông, lau nước đá dưới thân cô, rồi để ở mông lau sạch nước chảy xuống đó.

Hấn kéo thất lưng, phóng thích cự thú siêu cấp sung phòng, cứng chắc ngẩng cao đầu, cự thú cực độ thô to ma sát bên trong bắp đùi non mềm, chậm rãi tìm kiếm u kính rét lạnh.

Nhân Dụ bị đẩy rộng hai chân, 1 bàn tay to vờn đến mông cô cho một ngón tay vào trong đó, sau đó không chừa cái eo nhỏ, đại vật kèn càng vọt vào mật huyết nhỏ hẹp.

Đau đớn như bị xé rách, Tổng Nhân Dụ đau đến lông mày cũng nhăn lại, làm đại ca cũng nhìn không được mà cảnh cáo: “Văn Vũ, cẩn thận một chút, đừng lộng hư tiểu công chúa.” Tổng Văn Vũ đắm chìm trong cực lạc đến ngạt thở, hấn không thêm để ý phát phát tay: “Sẽ không, cô ấy có thể cất chứa em. Chẳng qua ngay từ đầu không thích ứng, qua một lát liền tốt thôi, phải không, tiểu yêu tinh?”

Cự thú của hấn ra vào trong cơ thể non nớt của cô, làm mấy người khác cũng rục rịch góc đầu dậy, không tự giác tăng thêm lực đạo, xoa nắn mạnh bạo khiến thân thể yếu ớt đồ bùng.

Hoa huyết vì vừa bị đóng băng, cho nên bây giờ dị thường mẫn cảm, cự thú đẩy tăng thịt non, tiểu huyết như hỏa thiêu vô cùng nóng, hoa huyết gắt gao kẹp chặt con rồng hùng dũng, đau đớn còn chưa đi qua, khoái cảm làm tình đã đánh úp lại. Trải qua sự dạy dỗ của 4 ca ca, cô non nớt bắt đầu có thói quen tình ái, bắt đầu hưởng thụ tình ái. Chẳng qua, để một mình cô ứng phó 4 mảnh nam như vậy vẫn là quá miễn cưỡng.

Nhìn hiện trường đi? Đại ca, Tam ca, tứ ca dục hòa đốt người đã coi bỏ quần áo rườm rà, lửa thể trần truồng đứng ở bên cạnh bàn ăn, xem cô em nhỏ bị Tổng Văn Vũ cường tráng kịch liệt rút ra cắm vào. Đôi mắt xinh xắn phủ đầy một lớp sương mù, người đàn ông ra sức thẳng tiến biểu tình vui mừng như đang ở thiên đường, khiến bọn họ ghen tị không thôi.

Sau mấy trăm cái, hấn rút cục bầu vú lên đỉnh núi cực lạc, để tình trùng nóng rục rắc tại cửa tử cung của cô, lưu luyến không rời rút cự thú vẫn cứng rắn như cũ ra, hấn đem vị trí này tặng cho 3 người khác.

Đại ca một phen ôm Nhân Dụ dậy, hấn ngồi ở trên ghé bé cô, phân thân dục hòa nhắm ngay tiểu hoa huyết. Đôi tay nâng nâng 2 bên mông trắng nõn, thân thể cô bị nâng lên hạ xuống, miệng tiểu huyết cũng một vào một ra khuấy động nam căn thô to. Lúc hạ xuống, tiểu huyết của cô nuốt cả nam căn vào trong, thậm chí quy đầu mẫn cảm của hấn còn cảm nhận được tình trùng của Tổng Văn Vũ lưu lại nơi sâu nhất trong cơ thể cô. Không được! Tiểu công chúa chỉ có thể mạng con của hấn!

Tổng Luật ghen tị ôm sát Tổng Nhân Dụ, hấn tạo ra vô số khoái cảm trên thân cô, dùng nhiều mồm mống cực nóng để rửa đi những gì Tổng Văn Vũ lưu lại. Nhân Dụ chưa hoàn hồn sau lần thứ hai này, Tổng Thiên Diệp đã mở rộng vòng tay ôm áp...

Suốt cả đêm, cô không có cơ hội合 mắt, 4 ác ma không biết thỏa mãn làm thân thể cô từ trong ra ngoài đâu đâu cũng có mùi vị của bọn họ, không biết cô có bao nhiêu lần thủy triều, cũng không biết bọn họ bắn bao nhiêu lần vào trong cơ thể cô. Tóm lại, một đêm cuồng hoan kết quả là €€€€ hai ngày sau cô không xuống giường nổi.

Nghỉ ngơi hai ngày, thân thể cô dần khôi phục, bọn họ thật sự quá xằng bậy, dù là tiên cũng không thể lập tức ứng phó bốn người đàn ông đi. Huống chi cô còn là một thiếu nữ gầy yếu!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Từ lần trước nhìn thấy tấm ảnh kỳ lạ trong thư phòng, Tổng Nhân Dụ mơ hồ cảm thấy chuyện này càng lúc càng quý dị. Cô rất muốn làm rõ tất cả, có điều, cô phải đi hỏi ai, phải tin ai bây giờ? Các ca ca? Không không, bọn họ chỉ biết ăn sống nuốt tươi cô mà thôi. Chú Vinh? Hấn ở bên cạnh Tổng Đạt Cơ nhiều năm như vậy chắc chắn biết được không ít chuyện. Nhưng mấy lời nói bóng nói gió căn bản hỏi không ra cái gì, hấn là người trung thành với Tổng gia, tuyệt đối sẽ không lộ ra một chữ nửa câu.

Cô tứ cố vô thân chỉ có thể tự mình làm sáng tỏ mọi chuyện sau tầng sương mù dày đặc.

Hôm nay, thừa dịp không có người chú ý, cô bắt đầu cuộc hành trình tìm kiếm điều bí ẩn €€€€ cũng có thể gọi là một cuộc hành trình nguy hiểm? ! Nhẹ chân nhẹ tay tránh tầm mắt của tổng quản và bọn người hầu quen thuộc, cô dựa theo con đường mà lão Vinh đã dẫn đi một lần, đi tới căn phòng của Tổng Đạt Cơ ở tầng bốn. Toàn bộ phía Đông tầng 4 này là của Tổng Đạt Cơ, phòng ngủ, thư phòng, phòng làm việc. Còn phía Tây là của Ngũ ca €€€€

Tổng Phẩm Ngan, một thiếu niên tuấn mỹ nhìn thì thuần khiết kì thực là trong ngoài không đồng nhất siêu cấp ác ma, cô cần phải cẩn thận, ngàn vạn lần không thể để bị hắn bắt gặp.

Phía sau cánh cửa này từ ngày ba ba rời đi đến tận cùng ẩn giấu bí mật gì? !

Tay cô run rẩy, không biết do khẩn trương hay là sợ hãi, lẩm nhẩm trong lòng đếm đến 10, cô kiên quyết dùng lực đẩy tấm cửa gỗ nặng nề, cô không có nhiều thời gian, nếu còn do dự sẽ vô cùng lãng phí. Chẳng lẽ cô muốn lưu lạc làm đồ chơi chúng vị thiếu gia nhà họ Tổng, vượt qua quãng đời còn lại như thế sao?

Không, cô đương nhiên không đồng ý!

Cô bây giờ đã không có đường lui !

Cánh cửa vừa mở, một luồng ánh sáng bắn thẳng vào cô, Nhân Dụ dùng tay che mắt, ánh sáng mãnh liệt làm cô không kịp thích ứng. Đợi một lát sau cô lắc mình tiến vào trong, cánh cửa sau lưng bị đóng lại khiến cô nghi hoặc có người tới, bên ngoài yên tĩnh rất lâu, không hề nghe thấy tiếng bước chân, cô rốt cục yên tâm tìm kiếm dấu vết trong căn phòng chưa từng tới này.

Trước mắt cô là 1 gian phòng khách hình tròn, có 5 cánh cửa thông tới các gian phòng khác, trừ cánh cửa cô vừa mở ra để đi vào, những cánh cửa còn lại chắc là phòng ngủ, phòng làm việc, linh tinh gì đó đi. Phòng khách trang trí với đồng hồ bảo không kém phòng khách chung nhiều lắm, cũng là phong cách quý tộc xa hoa, ghế sofa thiên nga nhung, bàn trà gỗ khắc hoa, cửa sổ sát đất không lồ có hai tấm lụa che lớn. Ánh nắng mặt trời xuyên qua thủy tinh chiếu vào trong, thì ra tia sáng vừa rồi là do mặt trời chiếu rọi, vị trí gian phòng khách này ngoảnh mặt về phía đông, khi mặt trời lên vừa vịn chiếu vào đây, khiến cho nơi này sáng đến dị thường.

Cô xoay người tùy tay đẩy một cánh cửa gần mình nhất, phòng khách đã không có gì để xem, nó tuy rất lớn nhưng hoàn toàn không có vật có giá trị với cô.

Đây là phòng ngủ.

Một chiếc giường cỡ lớn, và vẫn là phong cách quý tộc. Kéo ra cửa tủ quần áo, bên trong toàn bộ là quần áo của đàn ông, Tổng Đạt Cơ không mang hết đi, hẳn chỉ lấy 1 bộ phận nhỏ, còn hầu hết đều để lại đây. Như vậy nói lên điều gì? Hẳn quyết định còn trở về nơi này? ! Hoặc là hắn chuẩn bị tất cả đầy đủ ở trên đảo, căn bản không cần mang nhiều hành lý theo cho nên để chúng lại?

Sau một hồi tìm kiếm, Tổng Nhân Dụ không thu hoạch được gì, 1 vật nhỏ có liên quan đến mẹ cô cũng không có, cô cảm thấy có chút nhụt chí, nhưng không thể buông tha 3 gian phòng cô chưa tới. Phục hồi tinh thần, cô đi đến những căn phòng còn lại.

Gian phòng này hình như là thư phòng, bày rất nhiều bộ sách, ba mặt vách tường đều bị giá sách chiếm cứ, có cái bàn viết duy nhất cũng có một vài quyển sách cùng mấy tờ giấy nháp trắng. Linh quang chợt lóe, tấm hình lần trước cô phát hiện trong thư phòng, gian thư phòng này có thể có một vài vật gì đó hay không nhỉ? Cô khẩn cấp vội vã mở từng ngăn kéo, từng ngăn tủ, bên trong trừ văn kiện cô xem không hiểu cùng các loại đồ đặc linh tinh thì không phát hiện tấm hình tương tự hay những vật linh tinh mà cô cần. Cô lại tìm kiếm kê hờ giữa các bộ sách, cơ hồ lật đổ khắp 3 cái giá sách vẫn không thể tìm được manh mối.

Thời gian không còn nhiều, cô nhất định phải trở về trước khi lão Vinh phát hiện, bằng không vạn nhất các ca ca biết rõ sau này sẽ không cho phép cô chạy loạn, cảm tức lại càng phiền toái. Hai gian còn lại lần sau có cơ hội cô sẽ xem tiếp, nhất định có manh mối, mẹ cô và Tổng Đạt Cơ chắc chắn có chuyện gì đó.

Tổng Nhân Dụ trở lại phòng khách, bất tri bất giác cô đã tiêu hết hai tiếng đồng hồ ở chỗ này, phải mau mau trở lại mới được.

Chân cô vừa mới đi đến ngưỡng cửa, cửa phòng khách cư nhiên vang lên tiếng bước chân, cửa phòng khách bị người đẩy ra, 2 nữ hầu cầm công cụ quét dọn đi tới gần. Cô vội vã trốn vào cửa trong bên phải, tuy rằng nghĩ cô không trộm cắp cái gì thì không cần phải trốn, nhưng mà tổng cảm thấy bị bọn họ thấy cô ở chỗ này sẽ không hay cho lắm.

Các nữ hầu cầm máy hút bụi và khăn lau vào phòng ngủ, cô vừa mới nghĩ rón ra rón rén chuẩn đi, đột nhiên phát hiện gian phòng này có điểm khác lạ. Nó trống trơn không hề có đồ trang trí và gia dụng, quái dị a, nơi này cư nhiên còn có thang máy, thông lên tầng trên sao? Chính là vì sao lại lắp thang máy ở đây? Bên ngoài có cầu thang rồi còn gì?

Cô dò dẫm ấn xuống một cái nút, cửa thang máy bỗng mở ra, cảm giác bất an trong lòng càng lúc càng lớn, đi hay quay về giằng co trong nội tâm, cuối cùng kim nén không nổi hiếu kỳ bước vào trong

Mở cửa sổ đón gió lạnh mùa thu, rèm che nhẹ tung bay theo gió, 1 người mặc áo len đan màu lam nhạt với chiếc váy công chúa cùng màu đứng ở trước cửa sổ, mái tóc dài màu nâu tết thành bím trước ngực. Trên mặt cô, xinh đẹp duy nhất chính là đôi mắt đang nhìn chiếc giường duy nhất trong căn phòng trống này, một chiếc giường giống y như đúc với giường bệnh trong bệnh viện.

Cô cắn chặt môi, cánh tay dán sát thân thể gầy yếu, cô tuyệt đối chưa hề tới nơi này. Thế nhưng loại cảm giác quen thuộc đáng sợ này từ đâu tới?

Cô cảm thấy từ này cánh cửa sổ này nhìn ra cảnh sắc rất quen thuộc, cô cảm thấy chiếc giường đơn điệu nhưng rắn chắc này rất quen thuộc, cô thậm chí biết rõ phía sau cánh cửa chính là phòng vệ sinh.

Vì sao lại như vậy?

Cô đi thang máy đến tầng năm, hẳn là tầng năm đi. Cửa thang máy mở ra cô liền bước vào đây, rõ ràng là nơi chưa từng ở, nhưng cô lại cảm giác bản thân từng sinh hoạt ở đây. Là ảo giác đi! Nhất định là ảo giác. Cô không nhìn thấy 1 cô bé gái bị bác sĩ, y tá áp ở trên giường tiêm chích, cô không có nghe thấy âm thanh cô bé gái quen thuộc như thế, cô cũng không có cảm giác sâu sắc khi kim đâm vào làn da.

Là ảo giác, là ảo giác!

Cô ảo giác rất nghiêm trọng, nghiêm trọng đến cô phát hiện cô bé có mái tóc dài cùng một khuôn mặt với cô, cô thấy nơi cô đứng hiện tại, có 1 lão nhân trầm mặc nhìn ngắm tất cả, mà mặt hẳn với ba ba 6666 Tổng Đạt Cơ giống nhau như đúc!

Có lẽ tinh thần cô thất thường, mới nhìn thấy hình ảnh quái dị này, hoặc là cô đang nằm mơ, kỳ thật cô còn đang ngủ trên chiếc giường trong phòng mình, chuyện này chỉ là một giấc mộng kỳ quái mà thôi, chỉ cần tỉnh lại là tốt rồi.

Cửa sổ thủy tinh phản chiếu một bóng người, phía sau thân thể thiếu nữ mảnh khảnh, 1 thiếu niên tinh khiết tuổi mười bảy đôi mắt vô tội đáng thương, mặt hẳn như bạch ngọc tươi cười tuyệt mỹ.

“Nhân Nhân, sao em ở chỗ này?” Tổng Phàm Ngan mặc đồng phục cao trung khiến hẳn càng thêm soái khí, chỉ có khuôn mặt trẻ con tuổi mười bảy để lộ ra 1 tia thú tính không dễ dàng phát giác. Mà đôi mắt vô tội như con thỏ nhỏ đã che kín chút thú tính ấy, đem biểu hiện hoàn mỹ thiện thùng giả dối của một thiếu niên hiện ra trước mặt Tổng Nhân Dụ.

“À?” Bị ca ca nhỏ nhất làm cho giật nảy mình, Nhân Dụ tuyệt không nghĩ không Tổng Phàm Ngan lại xuất hiện vào lúc này, hẳn không đọc sách sao? Lần nào gặp hẳn cũng là thời gian hẳn đáng nhẽ phải ở trường học, có lẽ hẳn là thiếu gia nên thời gian đến trường quy định theo ý thích của hẳn chứ không phải theo trường học.

“Ách 6666 tôi lạc đường.” Cô bối rối không biết lấy cớ gì, chỉ có thể giả dạng làm bộ như chú chó nhỏ đáng thương bị chủ nhân vứt bỏ, một mực chắc chắn là lạc đường, hẳn chắc sẽ tin đi?

Thiếu niên xinh đẹp vẻ mặt sùng nịnh tươi cười, giống đại ca ca thân thiết đặt đôi tay lên bờ vai của cô, trêu mến ôm cô vào lòng: “Nhân Nhân lạc đường! Tiểu ca ca mang em đi xuống được không? Há?” Hẳn tinh khiết tươi cười làm cô có cảm giác ngạt thở, tựa như bị yêu nghiệt nào đó mê hoặc, nhưng cô lập tức thanh tỉnh đầu óc, tên gia hỏa này không phải người tốt! Lần trước, hẳn trời cô trong phòng đàn, coi cô như con mèo dụ dỗ Tam ca hẳn từ thiên sứ bước vào ma đạo, lòng dạ như thế còn bụng lên nụ cười tinh khiết như nước, âm hiểm của hẳn quyết không dưới bậc các ca ca khác.

Có lẽ hơn chứ không kém!

Tổng Nhân Dụ nhắc nhở bản thân phải cẩn thận, quyết không thể để hẳn đùa giỡn, bằng không cô sẽ bị găm đến xương cốt cũng không còn.

Ngón tay thon dài của hẳn bám vào bờ vai gầy yếu, Ngũ ca ca gầy tuy chỉ hơn cô hai tuổi, nhưng cô chỉ cao đến bờ vai hẳn mà thôi. Một nét mỉm cười thị huyết thoáng hiện trên khóe miệng thiếu niên tinh khiết, yêu dị cư nhiên không lộ rõ bỗng có chút mê hoặc, ngón tay khổng lồ đầu vai thiếu nữ như tay thú tóm con mèo, đồng tử không hề che dấu thú tính từng chút từng chút hiện lộ, che kín đôi mắt bồ câu xinh đẹp.

“Em thật dễ lạc đường, nơi này khó tìm thấy mà em cũng có thể chạy tới.” Hẳn mang giọng điệu không biết là trêu chọc hay ám chỉ, Nhân Dụ đành cười ngây ngô đáp lại, cô lúng túng giật nhẹ y phục kéo vấy, chưa từng có lúc nào cô hi vọng trở lại phòng mình như bây giờ.

“Đình!” Mới 1 tầng mà thôi, thang máy rất nhanh liền đến, cô muốn nhanh chóng trở về lại bị hẳn giữ chặt. “Sao lại đi nhanh thế? Nếu như anh đoán không nhầm, em vừa rồi đi tìm vật có liên quan tới tám hình này có đúng không!” Hẳn lấy ra một tấm ảnh quen thuộc trong túi áo đồng phục 6666 chính là thứ cô nhìn thấy ở thư phòng lần trước.

“Em biết mẹ em với ba ba trước kia có quan hệ gì không? Nếu như muốn nghe, anh biết rõ 6666” hẳn đang câu cá, nhặt tấm ảnh làm mồi câu, dụ dỗ cô đi đến phía tây tầng 4. Hẳn chậm rãi cởi bỏ cúc áo kim loại, lộ ra áo sơ mi bóng vải thuần trắng, tựa như ác lang cởi bỏ lớp da cừu, răng trắng mài sắc lạnh lẽo chờ ăn no nê mỹ mỹ.

“Anh biết rõ? Anh biết cái gì, nói với tôi!” Con cá nhỏ ngoắc ngoáy bị mồi câu hấp dẫn cắn vào lưỡi câu không thoát nổi, căn bản không biết rõ cô đã bước chân vào lãnh địa của dã thú, trong tâm một mực chỉ muốn tìm hiểu rõ chân tướng.

“Em muốn biết rõ cũng được, bắt quá vào đây chờ anh một chút.” Bọn họ đang đứng ngoài một căn phòng tối om, bên trong không thể nhìn thấy gì, Tổng Nhân Dụ lúc này mới phát hiện cô cư nhiên chạy phía tây của ác ma.

“Thế nào không chịu sao? Vậy thì thôi.” Hẳn giả ý muốn đi, tay áo bị thiếu nữ nắm chặt, cô do dự không biết làm thế nào, 1 bàn tay dán lên phía sau lưng, giọng nói trong trẻo của thiếu niên vang lên bên tai cô: “Em không muốn biết rõ chuyện của mẹ em sao?”

Ác ma đưa tay đẩy cô vào vực sâu, ngã vào trong bóng tối làm cô đứng không vững, cửa lập tức đóng sầm lại. Cô lần mò đứng dậy, một đường nghiêng ngã lao đảo không biết rõ đã sờ cái gì, đá cái gì. Chẳng đến khi đụng tới một vật mềm nhũn như ghé dựa, cô mới dám ngồi xuống, lam quang chợt lóe trước mắt, vừa mới ngồi xuống lại giật mình đứng lên.

Thì ra ánh sáng màu xanh dọa cô nhảy dựng phát ra từ màn hình TV LCD, màn hình khổng lồ họa đang chiếu phim. Không đúng! Mấy người đàn ông kia không phải các ca ca cô sao? Cô gái kia 6666 sẽ không phải cô đi!

“Em thừa nhận năng lực của mình đi thôi, bị 4 người bọn họ luân phiên chơi mà vẫn khỏe mạnh, nếu là người phải bình thường không chết cũng tàn phế.

Không hổ là hậu đại ưu tú ‘Bích tộc’!” Dã thú phun khí tức lên cổ cô, hai cánh tay trần trụi vòng quanh ngực cô. Thân thể của thiếu niên tuổi mười bảy lúc này không một mảnh vải che đậy, trắng nõn như da con gái dân sát sau lưng cô, 1 bàn tay không an phận thò vào dưới áo len đen.

“Đợi một chút, anh không phải muốn nói với tôi chuyện của mẹ tôi sao?” Tống Nhân Dụ vẫn là bị hấn lừa, cô bây giờ rất muốn thoát khỏi đây, chỉ cầu hấn ăn cô sạch sẽ sau đó để cô toàn thân, đừng găm sạch cả xương cốt.

“Tiểu Nhân mềm mại, anh không nói, em sẽ tới đây sao? Đừng khóc!” Cô bị hấn đẩy lên phía trước TV, hình ảnh cực kỳ khó coi trong màn ảnh cùng tiếng rên rỉ kịch liệt quanh quẩn trong căn phòng u ám.

“Tách!” Không biết hấn ăn công tác gì, ánh sáng lập tức xuất hiện chói mắt cô “Nhân Nhân, hoan nghênh em đến chỗ dã thú vui chơi! Anh sẽ ‘Hào hảo’ chiều dài em.”

Thân thể thiếu niên tuổi mười bảy dị thường, nam giới cao ngất của hấn để trước mặt thiếu nữ, nụ cười diễm lệ mang đầy tính dã thú hung mãnh.

Tiểu Nhân mềm mại ngon miệng, hôm nay em nên thuộc về anh đi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Đèn treo thủy tinh hoa lệ lung lay tản ra quang mang mộng ảo, rượu nho đỏ như máu trong ly thủy tinh nhẹ nhàng sóng sánh, một bàn tay thon dài trắng nõn nâng chiếc ly ấy lên. 1 thiếu niên tuổi mười bảy có làn da bạch ngọc, gò má phấn hồng, toàn thân trần trụi ngồi trên ghế sofa thiên nga nhung hào hoa, sofa sẫm màu càng tôn lên vẻ trắng nõn của hấn. Mái tóc màu nâu nhạt, lông mi cong vút, làn môi hồng nhạt tròn bóng hớp một ngụm rượu nho tinh chất, sau đó nghiêng mình áp lên cô bé đang cuộn tròn bên cạnh, đặt môi lên môi cô, rượu nho từ miệng hấn chảy vào miệng cô.

“Ồ!” Cô bé giây dựa đôi chân, đôi tay bị trói, bất lực phải uống vào ngụm rượu đó, chất cồn chảy vào dạ dày, nóng rực thiêu đốt bên trong cơ thể. Cô không ngừng ho khan, khuôn mặt trắng nõn bị rượu làm đỏ bừng hai má, một nét diễm sắc thoáng hiện làm gương mặt vốn bình thường trở nên phi thường yêu dị. Dung mạo vốn không có gì nổi bật nay như bùng nổ, hai tròng mắt sáng trong thâm thúy cùng gò má diễm lệ, cô bắt đầu phát ra tia yêu mị dụ hoặc người mà bản thân không hề hay biết.

Thiếu niên buông bàn tay nắm cầm cô ra, ngón tay thon dài vuốt ve gương mặt nóng bừng, “Mới một ngụm liền say, Nhân Nhân, em thật dễ say a!” Đầu ngón tay thon nhỏ lướt qua da cô, bàn tay còn lại tiếp tục nâng ly rượu mớm cho cô thêm ngụm nữa. Quá nhiều chất lỏng chảy vào miệng khiến cô không uống kịp làm nó tuôn ra khỏi miệng rơi xuống cằm, cô, rồi chạy tới bộ ngực mềm mại.

Cô thiếu nữ nhỏ xinh mặc váy công chúa màu xanh bạc hà, cặp chân trần trụi trắng mịn với hai cánh tay đều bị trói lại bằng băng găm màu hồng, lại còn thắt thành chiếc nơ con bướm tựa như cô là một món lễ vật. Tuy không làm cô đau, nhưng không biết người đó thắt kiểu gì mà cô gãy thế nào cũng không thoát nổi, băng găm vẫn buộc chặt tay chân cô, thể mới biết thiếu niên tiểu bạch thỏ kì thực là con sói hoang hung ác, chỉ quan tâm thưởng thức kiệt tác của chính mình chứ không ngăn cản cô gãy dựa.

Dây váy tuột khỏi bờ vai, yếu ớt treo trên cánh tay mảnh khảnh, một nửa bộ ngực tuyết trắng tiết lộ xuân quang ra ngoài. Tuy không đến mức dẫn tới náo động lớn, nhưng trong đôi mắt nhìn như tinh khiết lại mơ hồ chớp động tia sáng quý dị, nam căn bại lộ của thiếu niên cũng càng thêm khỏe mạnh, nhất trí kinh thiên(cột chống trời a =))!

Tống Phạm Ngạn vuốt cái ly trong tay, hấn thưởng thức dáng vẻ Tống Nhân Dụ bất lực ngộ nguy nhưng không thể làm tuột nút trói, trừ hấn là người có thể ngoài ra rất ít người biết cách tháo. Hấn thú vị nhìn thiếu nữ 16 tuổi, lại như cô bé con non nớt chỉ có 12 tuổi. Cô vừa bị rượu nho hun nóng hai má, thân thể trắng nõn cũng phồng hồng đầy mê người, dây váy tuột đem cả bộ ngực lộ ra ngoài, nhưng cô vẫn không chú ý đến nó, chỉ một mực không ngừng tháo dây trói. Nhân Dụ chưa bao giờ uống rượu nay bị nó làm cho toàn thân hoang mang chập chập, chất cồn hoàn toàn khống chế thân thể, đôi mắt của cô mù mịt không tìm thấy đích đến, thân thể mềm mại yếu đuối vô lực nóng dần lên khiến cô khó chịu vận vẹo.

Cô đang nửa nằm nửa ngồi trên sofa, hô hấp nặng nề tỏa ra mùi rượu đậm đậm cùng hương thơm thiếu nữ ngon ngọt, cô tựa đầu vào lưng ghế, mùi vị phả vào mũi hấn. Nhân Dụ không cách nào đuổi thẳng hai chân đang cuộn cong lại, ngón chân trắng nõn vô ý chạm vào cái điều khiển từ xa, “Tích” 1 tiếng, TV LCD không lồ bị bật lên một lần nữa.

Từng đoạn phim được cắt ghép khéo léo, có thể sánh bằng bộ phim chất lượng cao cấp? Tập phim tự động phát, trong đó vai nữ chính chỉ có 1, mà 4 người đàn ông xinh đẹp tuyệt luân, thân hình siêu hảo vào vai nam chủ, từ người thứ nhất, cảnh thứ nhất, bọn họ đều cùng nhau “Tấn công”, tập phim ướm át nóng bỏng tức thì mang không khí ái muội, ngọt ngào bao trùm quanh bọn họ.

“Em nhìn xem, em giúp các ca ca chơi rất vui vẻ a!” Đôi tay thú tính của Tống Phạm Ngạn vươn về phía Tống Nhân Dụ, xoay đầu cô nhìn thẳng màn hình ti vi, chỉ vào hình ảnh cô bị cởi hết quần áo để cho 1 đôi tay tà ác phủ lên toàn thân, ngón tay thon dài tách hai bắp đùi thăm dò hoa tâm bí ẩn. con người xinh đẹp u ám của hấn lấp lánh tỏa sáng, làn môi khả ái nở nà hồng hào cũng tựa tiểu phi tiểu giơ lên, vốn đang cầm hai cổ tay của cô liền lập tức đổi hướng, xuyên qua dưới nách cùng đầu gối, ôm cô nhẹ như lông chim nằm ở sofa rộng lớn chưa được hấn 3 người.

Bị băng gắm trói chặt, thiếu nữ thuần khiết nằm nghiêng tại chỗ . Chiếc váy màu xanh bạc hà làm nổi bật làn da ửng hồng của cô , trông thật giống một đứa trẻ. Có thể dễ mặc người đùa nghịch như vậy là do ý thức của cô đã mơ hồ, tuy mờ to mắt nhưng hoàn toàn không lý giải được ý tứ hành động của hân.

Bàn tay lạnh buốt của hân mon trón đường cong thân thể, đi qua từng điểm cao rồi trượt dần xuống thấp, dọc theo mép váy lá sen mà vuốt ve hai bắp đùi. Ngón tay như phím đàn dương cầm lúc nảy lên lúc chìm xuống, từng chút từng chút vén làn váy, nơi bí mật của thiếu nữ thu hết vào tầm mắt hân.

Dọc theo bắp đùi đến cái mông tròn trịa trần truồng, hương thơm thiếu nữ tản ra giấu ở bên bắp đùi. Cô không mặc quần lót!

Phải !Quần lót sớm đã bị hân thoát từ trước , hình như chiếc áo lót cũng chung số phận. Kéo bộ váy áo màu lam nhạt, lột hết tất cả khiến cô biến thành một đứa trẻ sơ sinh , rồi lại mặc cho cô chiếc váy dây , trói chân tay lại , hân ngăm nhìn xem cô giấy dựa chạy thoát như thế nào. Chơi đùa như thế thật vui , đặc biệt lại là thiếu nữ “Cực phẩm” mà các ca ca yêu thích nữa, cô thực hết sức hấp dẫn!

Gấp khúc một cái chân của cô kéo lên phía trước ngực, hoa tâm bí mật hoàn toàn triển lộ, cánh hoa khép kín hồng nhạt với hạ thể thiếu nữ bóng loáng sạch sẽ làm ma chường của hân rục rịch ngóc đầu dậy. Đầu ngón tay lượn vòng quanh hoa tâm, nhẹ nhàng treu chọc như gãi ngứa, hô hấp mang theo khí tức tình dục.

Cửa huyết vẫn khép kín đã hơi hơi mở ra, một ít nước mơ hồ thấm ướt, tiểu huyết mẩn cảm bắt đầu có ái dịch. 1 tay bóp chặt nụ hoa cứng chắc qua lớp vải dệt, hai ngón tay vân vê viên trân châu nhỏ, xoa ngực cô đến đỏ bừng. Bàn tay còn lại nâng chân cô , để mũi sát vào hoa tâm, nơi này rất thon. Hương khí hỗn hợp cả yêu mị lẫn đậm đậm ngọt ngào như chiếc kẹo, lập tức khiến bụng dưới của hân nóng bừng , máu dồn về một chỗ!

Nam căn tráng kiện đặt tại cửa vào của tiểu huyết nộn hồng, để ái dịch trong veo thấm ướt đầu nam căn,hân giữ chặt thân thể của cô , nâng một cái đùi lên,lúc này ác thú không còn đợi kịp nữa. Hân cảm nam căn to lớn chen vào lối đi nhỏ hẹp, không chờ cô thích ứng, dục vọng hung ác đã đâm thẳng tới tận cùng, thiếu chút nữa đã làm căng nứt huyết động. Cô đang say rượu lập tức thanh tỉnh một nửa, ác thú sớm đã xỏ xuyên nộn huyết , bắt đầu gây sóng gió trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Giữa căn phòng ngủ xa hoa rộng rãi, 1 chiếc giường cỡ khổng lồ đập ngay vào mắt, cộng thêm chăn ga gối đệm tối màu làm tỏa ra bầu không khí yêu dị. 1 thiếu nữ to àn thân trắng như tuyết trần truồng nằm ngang trên giường, mái tóc dài màu nâu xõa tung trên giường, làn da trắng tương phản những sắc màu tối của chiếc giường hình thành nên sự đối lập mãnh liệt. Cảnh tượng này thật giống như thiên sứ thuần khiết sảy chân rơi xuống địa ngục đen tối, trên da thịt non mềm trắng trẻo nổi lên hàng loạt các ấn ký mà ác ma lưu lại, dấu hôn màu hồng phủ kín trên cổ và ngực cô gái tội nghiệp,thậm chí ở đầu vai nhỏ nhỏ còn có dấu vết của hai hàng răng đang dần mờ đi. Xem ra cô thiên sứ này chẳng những lọt vào địa ngục, còn bị ác ma hung hăng hành hạ, chút mùi ái muội của nam nữ giao hợp trong không khí dường như chưa phân tán hết.

1 cái váy màu bạc hà nằm trên nền đất bên cạnh chiếc ghế sofa, đường viền hoa cùng nút thắt bị thóa tung, chiếc váy nhăn nhúm đến đáng thương, một vài giọt sữa hoan ái màu trắng còn dư lại dính vào mép váy.

“U~~~~” Thiếu nữ không thoải mái lật người, trải qua cuộc chiến kịch liệt hoan ái giờ đây cô vô cùng mệt mỏi, thân thể đau nhức khiến cô không thể thả lỏng người ngay cả trong mộng, mơ mơ màng màng xoay tư thế, cô lại ngủ thật say. Mà cánh cửa đã vô thanh vô tức mở ra ~~~~~

Một đôi chân lớn trần trụi đi đến bên giường, để lại trên sàn nhà tối màu những dấu chân ướt sũng. Bắp chân cậu thiếu niên thon dài tron bóng lấp ló trong chiếc áo choàng tắm lông xù màu đen, bộ ngực lộ ra chỗ cổ áo, mái tóc hân vẫn còn ẩm ướt, gò má bị hơi nước hun đến đỏ bừng đứng bên cạnh chiếc giường lớn.

Hai mắt hân sáng ngời nhìn Tổng Nhân Dụ còn đang ngáy ồ ồ o, làn môi khéo léo hồng nhuận nhẹ nhàng giờ lên, thiếu niên mặc chiếc áo xù màu đen lộ ra nụ cười dã thú. Chỉ trong tích tắc thôi , hân từ một thiếu niên thuần khiết biến thành ông vua của địa ngục, biểu tình thuần khiết và yêu dị cùng xuất hiện trên một gương mặt, là hân ~~~~~ một cậu thiếu niên 18 tuổi, Tổng Phẩm Ngạn.

Thiếu nữ xoay mặt về phía Tổng Phẩm Ngạn ngủ, 1 tay duỗi bên giường 1 tay co lại chống trước ngực, góc độ này vừa đúng ẩn tàng 2 đỉnh tiểu hồng môi cao cao, lộ ra bộ ngực sữa trắng tuyết với cái rãnh ngực sâu hút khiến người ta phải mơ mộng. Hạ thể tron bóng nhậy bị một bắp đùi co lên che khuất, cái mông tròn trịa ngược lại có vẻ càng thêm mê người hơn.

Làn da bị hân dùng miệng biến thành màu hồng đã dần trở lại như ban đầu, năng lực phục hồi của nó tựa hồ khá nhanh, vừa nãy còn thấy dấu răng giờ đã mờ nhạt gần như biến mất . Chỉ có khi hân giao hoan với cô, mùi vị của hân mới lây dính sang cô, còn lưu lại trên thân thể non nớt, khoang miệng, hoa huyết, toàn bộ da thịt sau khi được hân nếm liền mang mùi vị nam giới.

Khăn trải giường màu đen càng tôn lên làn da trắng hồng của cô, lúc này trông cô thật giống cô gái nhỏ chưa dậy thì hoàn toàn, thân thể đơn bạc nhỏ xinh có vẻ điềm đạm đáng yêu. Chính điều này đã kích thích mãnh liệt dục vọng xâm chiếm của một người đàn ông, hân vừa nếm khoái cảm cực hạn trên thân thể ấy, làm sao chỉ lướt qua một chút “Thực vật” mỹ vị liền buông tha luôn ?

Trong cơ thể đã thú mới ăn món khai vị mà thôi, “Bữa tiệc lớn” ngon miệng sắp bắt đầu!

Hắn duỗi bàn tay thon dài, kéo cánh tù quần áo ra, “Cạch” 1 tiếng, trong đó treo đầy các loại băng gấm, rút ra 1 sợi dây dài nhỏ màu đen. Sợi dây thô ráp bị hắn siết trong tay, dài thẳng kéo trên mặt đất, thẳng đến cặp chân trần trụi của thiếu niên đứng ở bên giường, hắn có thể đụng tay đến thân thể thiếu nữ mềm mại tươi mới.

Gạt sợi tóc xòa xuống gương mặt cô sang một bên, Tổng Nhân Dụ liền nhắm mắt, môi hồng đào tràn ra 1 thanh âm trẻ thơ ưm, cuối cùng vô thanh vô tức vẫn không thoát khỏi giấc mộng say. Bàn tay của hắn quyền luyện bồi hồi trên gương mặt non nớt, từ cái trán trơn bóng đến chóp mũi vênh cao, từ lông mi cong dày đến môi hồng đào thơm ngọt, nhẹ nhàng lướt qua như lông chim, vuốt ve đến tận bộ ngực khéo léo bị cánh tay che lấp.

Đầu ngón tay cạo nhẹ lên cánh tay nhỏ bé, từng vệt màu hồng xuất hiện trên làn da trắng nõn, thiếu nữ bị gây rối nên không thoải mái, điều chỉnh tư thế rồi lại ngủ tiếp. Nhân Dụ không biết rõ về tình cảnh lúc này, thiếu niên tuyệt mỹ tươi cười kia đã hóa thân thành ác lang hung tàn, đói khát thèm thuồng nhìn chăm chú cô gái bé nhỏ, thú tính không ngừng bành trướng lan tràn toàn thân hắn.

Bàn tay to vòng qua cần cổ cô, ôm cô đang mê man tựa vào trong lòng mình, vén tóc rồi buộc chúng cố định trên đầu. Để cô mềm nhũn nửa ngồi dựa vào lồng ngực mình, hắn cầm sợi dây trong tay cười quỷ dị, Tổng Phàm Ngạn cầm 2 tay cô trôi về phía sau lưng. Đau đớn từ cánh tay kích thích thiếu nữ đang ngủ mơ màng, cũng bởi vì hai cánh tay bị trôi buộc mà cô hơi hơi ưỡn ngực để giảm bớt đau đớn.

Bầu ngực sung mãn, hai viên trân châu nhỏ dán vào thân thể hắn, một luồng hương thơm tiến vào mũi hắn. “Làm tốt lắm, tiểu bảo bối!” Hắn vừa tỉ mỉ hôn bờ vai cô, vừa cố định nửa người trên của cô.

Đỡ lấy vai cô, hắn dùng đoạn dây còn lại vờn quanh bộ ngực !

Sợi dây nhỏ lập tức ghim chặt bộ ngực, hai nụ hoa bị chèn ép đến cứng rắn, dây thừng thô ráp ma sát làn da non nớt, ết dây màu hồng cuối cùng cũng hiện lộ. Cảm nhận sâu sắc ấy làm Tổng Nhân Dụ không thể tiếp tục ngủ, Cô mơ màng hé mắt nhìn hắn, “Đau!” Thanh âm non nớt như trẻ nhỏ đang làm nũng cha mẹ.

“Phải không? Đợi lát nữa em sẽ càng đau a!” Hàm răng trắng của ác lang đã hé lộ, mảnh thú dưới lớp áo tắm không đợi kịp muốn một ngụm nuốt cô vào, nam giới trắng kiện nóng rực khó nhìn, hung mãnh dị thường, nó cơ hồ muốn cách áo tắm thẳng tiến vào hoa tâm ẩm áp.

Đầu óc mơ màng lập tức thanh tỉnh, tiểu huyết gặp phải vật gắt gao đứng thẳng, nếu như không có tầng vải dệt, chỉ sợ nó đã sớm xông vào trong hoa kính của cô, nhưng mà tình huống hiện tại cũng chưa chắc tốt hơn chỗ nào. Cô ý thức được bộ ngực cùng đôi tay của mình đang bị dây thừng giam giữ, bộ ngực bị ghim chặt làm cho hai bầu ngực càng thêm cao ngất, nụ hoa nhỏ càng có vẻ sung mãn lớn hơn trước, trông như hai trái đào mặt tỏa hương mê người.

Tổng Phàm Ngạn một phen ôm cô dậy, tách bắp đùi mềm mại kẹp lấy eo cô, 1 tay nâng mông một tay ôm phía sau lưng, bộ ngực sung mãn vừa lúc gần sát mặt hắn. Hắn há mồm cắn chặt một quả đào mặt, thủy nộn trong veo như có thể nứt ra sữa tươi vậy, so với trái đào thật thì của cô còn khiến người ta quên cả lối về.

“Đau quá!” Ngực Nhân Dụ bị hắn cắn phát đau, toàn bộ nụ hoa nhỏ bị hắn mút đỏ thẫm, bộ ngực trắng trẻo sau khi bị hắn chà đạp đã biến thành đỏ hồng, càng làm tăng thêm thú tính của hắn. Bàn tay nâng mông của hắn không hề an phận, di chuyển xuống hạ thể của cô, 1 ngón tay tà ác tìm tới hoa tâm. Một bên đẩy ra hai bên cánh hoa, một bên ôm cô tới bên cạnh cửa sổ, nơi đó có 1 chiếc xích đu, ghé dựa đồ sộ có điều, cửa sổ này không có rèm che a.

“Đừng tới đi, có người nhìn thấy.” Cô giẫy dụa ngược lại càng khiến ngón tay hắn thuận lợi cắm vào tiểu huyết, dị vật tiến vào làm hoa huyết khản trương căng thẳng, co rút lại muốn đẩy ngón tay ra, nhưng mà từng đợt co rút lại càng gắt gao kẹp lấy đầu ngón tay, giúp hắn không thể ra được thôi.

Hắn cố ý cắm sâu ngón tay, tuy có chút khó khăn, “Sợ cái gì? Tòa nhà gần đây nhất cũng phải chạy một quãng đường mất 10 phút mới tới nơi, người khác cảm kính viễn vọng cũng không nhìn được em. Ài, sao em chật thể, trách không được vừa rồi anh không chen vào nổi. Ngón tay anh bị kẹp khít chặt, ‘Thiết côn’ không muốn bị em kẹp đến hoại chết a.” Ngón tay đi tới gặp phải lực cản, hắn bèn co ngón tay lại gãi gãi bên trong.

“Đừng ㄟㄟㄟ” Hạ thể nào động kích thích phần bụng dưới, 1 cỗ nhiệt lưu tuôn ra, nội bích miễn cảm bị ngón tay lộng phài co rút lại, ái dịch trong veo tràn ra từ cửa huyết, thấm ướt bàn tay hắn, thậm chí xuống dưới nền nhà.

“Em thực hết sức miễn cảm, xem ra được các ca ca dạy dỗ rất tốt. Em xem ㄟㄟㄟ” ngón tay ướt sũng rời khỏi cơ thể cô, đổi 1 bàn tay khác nâng cô, đem ngón tay đầy dịch xòe lên trước mắt, ngón tay thon dài đang bị bọc trong một tầng chất lỏng màu trắng trong, “Đây là ái dịch của em, rất thơm a !” Trên ngón tay ướt đầm có hương vị đậm đậm, là hương vị của cô.

Tổng Phàm Ngạn ôm cô ngồi xuống xích đu đồ sộ, cô chưa kịp buông hai chân xuống, đã bị hắn bắt lấy mắt cá chân, “Anh làm gì?” Cô khản trương hỏi.

Hắn chỉ mỉm cười, nhưng lại quỷ dị khiến cô bất an. Hắn cứ nhiên đặt hai chân cô lên hai bên tay vịn! Cánh tay bị trôi buộc làm cô trong nháy mắt mất đi thăng bằng, nếu như không phải hắn ôm eo, chỉ sợ đã ngã xuống đất rồi.

Chiếc áo choàng tắm màu đen được cởi bỏ, thân hình nam giới khỏe đẹp xuất hiện, lợi kiếm màu da trắng kiện dán vào bụng cô, nhiệt độ ẩm nóng tỏa ra từ cây kiếm ấy làm da cô cũng bùng bùng theo. Tình dục phủ kín hai con người của hắn, mà cây kiếm kia ngày càng cứng rắn thô to.

Hắn vòng tay quanh cái eo nhỏ nhắn không để cô ngã, 1 bàn tay khác xuyên qua bên dưới bắp đùi bị gác lên cao, nâng cái mông trắng nõn, cự thủ đối khát nhắm ngay hoa tâm tràn đầy ái dịch, hai ngón tay cạy mở cánh hoa non mềm, cự thủ rít gào vọt vào trong.

Tiểu thuyết có dư thừa dịch bôi trơn, tuy vẫn thấy đau đớn, nhưng mà trải qua mấy tuần lễ huấn luyện tình ái, cô rất nhanh liền thích ứng với cự thủ trắng kiện hung mãnh này.

Tổng Phẩm Ngan chớp lên từ xích đu, một lần một lần thẳng tiến vào nộn huyết, tốc độ xích đu dao động vô cùng thông thả, có điều lực đạo hấn dồn đầy vào tiểu huyết thì vô cùng mãnh liệt. Hai cực hóa khác biệt khiến cô sắp có cảm giác, eo , ngực bị hấn nắm chặt, một quả đào mật bị hấn cắn nát, bên còn lại hấn dùng tay xoa nắn.

Có phải là cô bắt đầu sa đọa hay không, lúc trước kháng cự đến bây giờ lại thành thói quen, cô hoàn toàn không còn xa lạ đối với tình ái nữa. Khi bị các ca ca lần lượt xô xuyên, cô cũng từ từ nhận được khoái cảm, phát sinh quan hệ với 5 người đàn ông , chẳng lẽ cô là lăng nữ sao? Cô thật muốn sinh con cho bọn họ sao?

Tổng Nhân Dụ trầm mình trong khoái cảm không ngừng nghỉ ngời lung tung, tiểu huyết gắt gao kẹp cự thủ thô to, xích đu vẫn cứ dao động thông thả, cửa huyết đầy dịch lúc nông lúc sâu phun ra nuốt vào cự thủ, chất lỏng trong veo chảy xuống thuận theo khe đùi, thẳng đến khi bị cái áo tắm màu đen của hắn thấm hút.

“Đau quá!” Đầu vú mềm mại bị hấn cắn, một loạt dấu răng đỏ tươi lưu lại trên đỉnh cao. Bỗng hấn bóp mạnh ngực cô “Em không chuyên tâm, có phải do anh không làm em thỏa mãn?”

Bàn tay thò xuống bên dưới mông đít của cô, dùng lực nâng cao phần mông, lại hung hăng phóng xuống, từ hoàn toàn rút ra ngoài đến tiến quân thần tốc đâm vào trong, nội bích bị ma sát đến sung huyết, càng thêm mẫn cảm. Con rồng của hắn di thường mãnh liệt ra vào ở tiểu huyết, xích đu bị hấn khống chế tốc độ đột nhiên nhanh dần, âm thanh kịch liệt giao hoan cùng âm thanh va chạm nhục thể đan vào cùng một chỗ.

Không chịu nổi cô lần nữa vô lực thở gấp đạt tới thủy triều, chỉ có hấn vẫn tiếp tục chôn sâu trong cơ thể cô, bị tiểu huyết kịch liệt co rút lại đẩy đến mức tận cùng trên đỉnh cao, chất lỏng dồi dào trắng sữa bắn vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô. Khoái cảm hoàn mỹ làm hấn hưng phấn không thôi, vui sướng đầm đìa phóng xuất ra tinh hoa, cự thủ vẫn cứng chắc không rời bỏ thiếu nữ tươi mới. Cô giãy nhẹ làm cho nụ hoa ma sát lồng ngực rắn chắc khiến hấn rung mình, cự thủ vừa phóng xuất tinh hoa ngay lập tức bành trướng, không những thế còn thô to hơn lúc này.

“Anh €€€€” Nhân Dụ như búp bê bị hấn chơi đùa, thiếu niên rời xích đu đứng đằng trước ghế, còn cô quỳ trên ghế quay lưng về phía hấn ,mặt áp vào lưng ghế,hấn tách bắp đùi, điều chỉnh tư thế cho cô đến khi cánh hoa đỏ thắm lộ ra mới thôi.

Cánh hoa đỏ thắm ầy hơi hơi nở rộ, lộ ra viên trân châu sung đỏ, chất lỏng hỗn hợp hương vị đậm đậm như sương sớm chảy ra từ hoa tâm rộng mở, dịch trong veo lỏng lẻo chảy xuống bắp đùi trắng nõn.

Bàn tay hấn mạnh mẽ nắm hai bên mông của cô, cự thủ tinh lực dồi dào không mỗi một ngẩng cao đầu, hoa tâm của cô được hấn nâng lên một ngum nuốt chửng con cự thủ ấy, kiểm thịt sung to lại đâm vào tiểu nộn huyết. Mềm mại hoa kính bị mũi kiểm đi vào căng ra, tuy mới bị “Khởi thông” chưa bao lâu, nhưng hấn hung mãnh thẳng tiến với kiểm thịt thô to, thiếu chút nữa làm rách tiểu huyết của cô rồi!

Âm thanh nứt vỡ của cô chẳng những không khiến hấn ngừng lại mà còn làm tăng thú tính trong hấn, kiểm thịt ngày càng to lớn hơn nên tiến vào có chút khó khăn. Mật huyết căng đầy khiến hấn hơi đau đớn, nội bích co rút kháng cự hấn tiến vào, đã thú nóng cháy còn không phóng thích chắc chắn sẽ nổ mạnh !

Trán hấn ướt đầm mồ hôi, lấy một lọ thuốc mỡ đỏ lên hoa tâm, sợ không đủ hấn còn ấn mạnh vào đó. Hơn phân nửa thuốc mỡ bị hấn chen vào mật huyết, thức thuốc trong veo lạnh buốt chui vào cơ thể nóng ầm của cô liền tan thành nước, lập tức bị da thịt cô hấp thu hết.

“Anh đỏ cái gì đấy?” Cô thấy hơi cay, một chút đau đớn cũng bắt đầu xuất hiện, càng ngày càng nghiêm trọng, lửa nóng cay cay cùng đau đớn khiến cho ái dịch chỉ cần chút động chạm nhỏ đã như có đại mộc lan tràn. Ái dịch trong suốt từ mật huyết liên tục chảy xuống từ hoa tâm, phần áo choàng tắm dưới đầu gối cô gần như đã bị nó thấm ướt.

“Đồ thứ có thể làm cho đóa hoa nhỏ khả ái không còn kháng cự anh.” Kiểm thịt của hấn không muốn chờ đợi nữa, xông thẳng vào cánh hoa hoàn toàn ướt đầm, nơi này vẫn mê người, lúc này hấn ra vào đã dễ dàng hơn trước, không lại còn bị đẩy ra ngoài.

Hắn đứng tại chỗ, kéo thân thể đang nằm sắp trên xích đu về phía mình rồi lại đẩy ra, bầu vú mềm bị hấn bóp chặt, mật huyết non mềm bị hấn hung hăng đâm vào tận gốc, cự thủ không ngừng chui tiến trong chỗ sâu của cô, ngay cả tử cung mềm mại cũng bị đội lên .

“Đừng đâm vào trong nữa ,đau quá a .” Giọng nói như trẻ thơ của Nhân Dụ nứt vỡ, thân thể non nớt bị hấn khống chế phải phun ra nuốt vào cự thủ to lớn, mật huyết sung huyết bị cự thủ thô to hoàn toàn chống đỡ, cánh hoa sung đỏ bị căng đến thậm chí không còn nhìn thấy rõ.

Hắn rất muốn chôn mình trong cơ thể cô vĩnh viễn không rời, để tiểu nộn huyết tinh tế tỉ mỉ căng đầy bao bọc hấn, khi cô đạt tới thủy triều nó thường xuyên co rút rất có khả năng bức người ta phát điên. Mặc kệ cô nứt vỡ, 1 cái động thân liền cắm vào chỗ sâu nhất trong cô, cự thủ lửa nóng phun ra chất lỏng nóng rực, lần thứ hai đỉnh cao khoái cảm đánh úp lại. Sau một lát ổn định , cự thủ của hấn lại kêu gào chưa thỏa mãn, 2 bàn tay to thò về phía cô thiếu nữ vẫn còn thờ dốt, nâng cái mông trắng nõn lên,lại 1 động thân cái, cự thủ lập tức biến mất trong hoa tâm sâu hút €€€€

Tinh lực của hấn quả thực là vô cùng mạnh mẽ !

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Tổng Nhân Dụ dầm đôi chân trần trụi trên nền nhà lạnh lẽo, cô mặc áo ngủ màu trắng dài tới chân, bàn chân ngọc nhẹ nhàng lướt qua hành lang u ám, đi đến 1 gian phòng. Bên trong căn phòng đó có chút ồn ào, bác sĩ y tá mặc áo trắng đi qua đi lại, có vẻ rất vội vàng.

Cô nép người đứng ở cạnh tường, mở ra một kệ hờ nhìn vào trong thăm dò, căn phòng này có gì đó rất quen thuộc, trừ dụng cụ bày đặt khá đầy đủ, ở cái giường bệnh giữa phòng có một cô thiếu nữ đang nằm. Các bác sĩ đang vây quanh cô thiếu nữ ấy, không lẽ là mắc phải tuyệt chứng gì đi.

1 giọng nói già nua vang lên: “Bệnh tình thế nào?” rất quen thuộc, tuyệt đối quen thuộc, chính là đầu óc như bị rót đầy hồ dán không thể suy nghĩ ra là ai, hoàn toàn tìm không ra tin tức có liên quan tới căn phòng này và người đàn ông kia là ai.

Một người nhiều tuổi nhất trong đám bác sĩ bước ra trả lời: “Lão gia, trải qua mấy ngày vừa rồi, thân thể cô gái này tất cả đã bình thường, 10 phân khỏe mạnh. Trừ việc €€€€” hần tạm dừng.

“Tôi muốn nghe trọng điểm! Cô ấy rất khỏe mạnh tôi đương nhiên biết rõ, tôi muốn biết cô ấy có cái gì không giống người khác?” Thanh âm già nua phần nộ. Đám bác sĩ ngơ ngác nhìn nhau, sau đó có người nuốt nước bọt lên tiếng: “Trừ việc cô ấy có năng lực phục hồi và khả năng miễn dịch đặc biệt thì không có gì khác với mọi người.”

Tên bác sĩ đó đi đến gần thiếu nữ, cầm lấy 1 bàn tay của cô, ngón tay mảnh khảnh trắng nõn có mấy đạo vết thương, nhưng chỉ lờ mờ hiện ra, gần như sắp biến mất. “Miếng vết thương có cách đây không lâu, thế mà đã hoàn toàn khép lại tìm không thấy vết tích,” hần chỉ vào ngón tay thiếu nữ “Tốc độ lành lại vết thương nếu so sánh với người thường thì thật kinh người.” Hần buông bàn tay thiếu nữ ra, rồi cầm tập bệnh án của cô từ tay y tá.

Sau khi lật xem vài tờ, hần liền đưa bệnh án cho người được gọi là “Lão gia”, “Như vậy chúng ta phải tiến hành thí nghiệm kiểm tra lực miễn dịch của cô ấy, hệ thống miễn dịch rất ưu việt. Loại bệnh độc này đã gây tử vong cho mười người ở nước ngoài mới đây không lâu, thế nhưng sau khi nhiễm vào cơ thể cô ấy, sau 48 giờ lại không thấy bệnh trạng đâu. Còn người thường nếu cảm nhiễm loại bệnh độc này, không đến hai mươi bốn giờ liền xuất hiện các triệu chứng sốt cao và cảm mạo nghiêm trọng, nếu không kịp thời tiến hành trị liệu sẽ gây ra nhiều biến chứng, còn nguy hiểm đến tính mạng. Ngoài ra máu của cô gái này sau khi đi phân tích thì phát hiện không có vết tích của bệnh độc này, có thể nói nó không hề ảnh hưởng tới mạch máu của cô gái, chính là lo lắng sẽ thương tổn thân thể mà thôi, cho nên thí nghiệm bệnh độc này là 1 hạng mục nghiên cứu chúng tôi chưa thâm nhập. Hiện tại đang tiến hành thí nghiệm thuốc, vừa rồi đã chích một liều thuốc ngủ, trước mắt phải quan sát đánh giá thêm tình hình.”

Sau khi nói xong vị bác sĩ lẳng lẳng lui ra, người khác cũng theo lệnh “Lão gia” mà rời đi, “Cô €€€€ ở lại, người khác đi hết đi.” 1 bàn tay khô héo chỉ về phía nữ bác sĩ duy nhất, bàn tay đó lại vung lên, toàn bộ người lũ lượt đi ra, trong chốc lát, căn phòng ngoài thiếu nữ nằm trên giường chỉ còn lại hai người.

“Cô kiểm tra kết quả?” Giọng nói già nua uy nghiêm lộ ra 1 tia khản trương mong đợi.

Nữ bác sĩ khoảng 30 tuổi dung mạo vũ mị, dáng vẻ thướt tha mềm mại thân hình bị áo bào màu trắng rộng rãi che khuất, nếu không phải gương mặt đeo kính đen và quần áo xinh đẹp, sẽ không khiến người ta nghĩ cô không là bác sĩ. Cuốn cong mái tóc dài ở trên đầu, cô đẩy đẩy cái kính trên sống mũi, “Vẫn là kết luận vừa rồi của bọn họ thôi €€€€ cô ấy rất khỏe mạnh, không có bất kỳ chứng viêm hay bệnh phụ khoa, tử cung cũng buồng trứng dậy thì rất bình thường, không khác gì với các nữ sinh 15 tuổi khác.” Đặt bản cáo cáo kết quả lên phía trước mặt hần, từng số liệu chỉ tiêu đều bình thường.

“Như vậy?” Hần hoài nghi.”Không có nơi nào lạ thường? Thế khả năng sinh đẻ, hiện tại có hay không?”

Nữ bác sĩ nghe vậy liền ngây ngốc, khả năng sinh đẻ? Nằm trên giường là một đứa bé 15 tuổi a!

“Tuy rằng cô ấy đã dậy thì, nhưng tử cung và buồng trứng vẫn chưa phát triển đầy đủ, nói cách khác cô ấy chưa hoàn thiện khả năng sinh đẻ. Lấy điều kiện thân thể và độ tuổi trước mắt, có lẽ sẽ mang thai, nhưng rất có khả năng sinh ra tổn hại đối với sức khỏe của cô ấy.”

Âm thanh trầm trầm phát ra từ bước chân của một người đàn ông vang lên, thân Nhân Dụ lướt nhẹ, tựa như sợi bông nhẹ bay khỏi mặt đất, đầu óc càng thêm hỗn loạn khiến cô không thể quan sát tình huống trong căn phòng kia. Trong giây phút hốt hoảng chỉ còn nghe thấy một câu nói: “Kiểm tra lại sức khỏe cho cô ấy thêm một lần nữa, sau đó nói với tôi, thời điểm có thể sinh đẻ nhanh nhất của cô gái này!”

Ánh sáng sáng ngời từ bên ngoài chiếu vào phòng ngủ, màn lụa che giường bị buộc vào 4 cây cột giường, một cô bé đắp chiếc chăn hoa màu hồng đang nằm trên đó. Cánh tay cô duỗi ra, áo ngủ bằng bông thuần trắng cuộn lại, để lộ cánh tay mảnh khảnh trắng trẻo ra ngoài khí lạnh của buổi sáng sớm.

Cuối mùa thu, nhiệt độ không khí lạnh lẽo hơn, nhưng khác với bên ngoài, độ ẩm trong phòng vẫn duy trì như cũ. Cho nên cô bé nằm trên giường không chỉ vươn tay ra, mà còn để lộ chân trần trắng nõn. Chấn xóc lên gần như lộ tới nửa thân thể, hạ thể ẩn mật của thiếu nữ cũng sắp tiết xuân quang ra ngoài, còn vạt áo ngủ dài dài bao trùm đến bắp đùi mềm mại, cho nên không làm cho mông đít nhỏ hất khí lạnh.

Tựa như bị điện giật, cô đột nhiên ngồi dậy, nhẩn nha trong trẻo nhìn thẳng vào phía trước, một vài hình ảnh ngất quặng hiện lên ngay trước mắt nhưng không thể nắm bắt được.”Mộng? Mình đang nằm mơ sao? Tại sao không nhớ nổi cái gì?” Suy nghĩ của cô có chút hỗn loạn, giấc mơ vừa rồi biến mất

không còn bóng dáng như 1 đoạn ký ức bị lau đi chỉ còn lại khoảng không trống trải.

Cô rửa mặt chải đầu , thay áo ngủ, khoác chiếc áo nhung cao cổ màu trắng, váy màu phấn cam phối với đôi tất ống dài lông dê,áo choàng giữ ấm đường viền xinh đẹp, cuối cùng buộc tóc lên, 1 tiểu công chúa trắng nõn nà xuất hiện. Chẳng qua trong lúc nở nụ cười khả ái lại lơ đãng bắn ra yêu dị mị hoặc, một cô bé 12 tuổi chắc chắn không thể có khả năng này, có lẽ nó được ẩn giấu sâu trong vẻ ngoài non nớt, sau đó bị 5 ác ma thay nhau dạy dỗ, khơi gợi ra .

Tổng Nhân Dụ đứng trước gương buộc dây chiếc giày đầu tròn màu cam, dây giày thắt thành nơ con bướm. Cô dùng lực kéo căng nơ con bướm, phần mông nhô lên cao, vì váy nhiều tầng nên cô không lo mông bị lộ ra ngoài. Đương nhiên đó chỉ là tình hình chung, còn nếu như tình huống đặc thù, nó lại là chuyện khác rồi.

Cô còn chưa thắt xong dây giày chân còn lại đã bị 1 đôi tay ôm lấy eo bụng, cả người bị bế lên, rơi vào trong vòng tay ôm ấp rộng rãi của một người đàn ông.”Chào buổi sáng, vật nhỏ khả ái! Em trang điểm thế này khiến anh không thể kháng cự dự hoặc a!” Cánh tay Tam ca 6666 Tổng Trì Nghiêu đặt ngang hông cô, 1 cái xoay tròn, cô bị hất nằng mông kéo vào trước ngực, dung nhan thiên sứ nở nụ cười rực rỡ, sủng nịnh ôm cô như một đứa bé gái.

“Vừa mới rời giường a? Đánh răng chưa?” Tay hấn nắn nhẹ đầu mũi cô, hơi thở ấm áp phun lên cần cổ mẫn cảm.

“Rồi a.” Cô né tránh hấn, chính là người bị hấn ôm vào lồng ngực còn có thể trốn đi chỗ nào?

“Nga, phải không? Anh không tin. Anh muốn kiểm tra xem em có nói dối hay không.” Bàn tay to lạng lẽ từ sau lưng cô lần đến cần cổ, bắt buộc cô không thể tránh hấn. Tinh tế nhắm nháp cái miệng nhỏ, cần đôi môi phấn hồng sưng đỏ, khoang miệng mềm mại cũng bị hấn chiếm lĩnh hoàn toàn, cái lưỡi tàn sát bừa bãi trong miệng cô thường thức vị thơm ngọt mới đồng ý rút lui. Sau màn hôn kịch liệt , gương mặt cô hồng hào hấn lên , nhất là hai gò má .

“Quả nhiên có mùi của kem đánh răng. Không lừa anh nga, vật nhỏ! Đối không? Ca ca mang em đi ăn bữa sáng!” Cô bị hấn ôm đến một căn phòng.

Bàn tay đỡ dưới mông cô cũng không an phận, chẳng những lúi vào đùi váy trực tiếp dán vào da thịt non mịn, hơn nữa khi bước xuống cầu thang còn để ở chỗ hoa tâm mềm mại. Cho dù cách 1 lớp quần lót, hấn vẫn có thể lập tức tìm đến thế chốn đào nguyên, cánh hoa hơi hơi nổi lên dưới sự đè giữ của hấn liền bắt đầu nở rộ, hoa hạnh ân tàng cũng tràn ngập hương khí ngào ngạt.

Ngón tay cảm giác được quần lót đã thấm ướt, vừa ôm cô đi hấn vừa đẩy chiếc quần lót nhỏ sang bên cạnh, 1 ngón tay ngay lập tức chui vào. Chỗ kín của thiếu nữ mềm nhũn, 1 sợi u hương cùng ái dịch trong suốt chậm rãi chảy xuống, đóa hoa nở rộ dụ dỗ hấn tiến sâu hơn, chất lỏng lỏng lẻo ướt đầm ngón tay hấn, cửa huyết lúc đóng lúc mở giống cái miệng nhỏ đói khát, bú mút đầu ngón tay hấn.

“Tam thiếu gia! Tiểu thư!” Mấy người hầu nhìn thấy bọn họ liền dừng lại công tác, buông mắt cúi đầu lúi sang bên cạnh.

“Ừ!” Tổng Trì Nghiêu không có lạnh nhạt đáp lại. Chỉ có Tổng Nhân Dụ rúc vào cổ hấn mới biết rõ, giọng điệu lạnh nhạt ấy còn lẫn cả khí tức tình dục, đôi tay bên dưới lớp váy làm chuyện không lịch sự nhưng gương mặt vẫn nghiêm túc lạ thường.

“Tam thiếu gia!” Lão Vinh chờ bên ngoài sảnh, “Bữa sáng chuẩn bị xong rồi , mời cậu và tiểu thư chậm rãi dùng.” Hấn mở cửa cho bọn họ, sau khi hai người đi vào lại nhẹ nhàng đóng cửa, rồi dặn dò người khác: “Tam thiếu gia không thích bị làm phiền, các người ai cũng không được vào trong quầy rầy họ. Chăm sóc tốt một chút, đoạn thời gian này hãy rời khỏi đây đi, tránh làm tam thiếu gia mất hứng.”

Sảnh này không lớn, ước chừng 11, 12 m vuông, trên chiếc bàn hình chữ nhật giữa sảnh bày đủ loại món điểm tâm sáng, chỉ có duy nhất một cái ghế dựa và ghế bành gỗ lim, hai bên tay vịn ghế dựa được tạo thành từ những hình vòng cung lớn nhỏ.

Ngón tay ướt át của hấn rời khỏi cô, kéo quần lót xuống tận đầu gối, vén tầng tầng lớp lớp váy của cô lên, đặt cô ngồi ở trên đùi rồi hạ lân váy che khuất hạ thể trần truồng. Quần lót nhỏ từ từ rơi xuống đất, bàn tay trượt vào bên trong cổ nút nơ con bướm của cái áo yếm. Hôm nay yếm của cô là một chiếc bikini nhỏ khả ái, chỉ dùng 2 sợi dây nhỏ kết lại, cho nên phi thường dễ dàng bị mở ra.

Không tới vài giây, tiểu khả ái hồng nhật đã rời khỏi cô, bên ngoài nhìn qua quần áo cô vẫn chỉnh tề, nhưng bên trong sớm đã bị 2 bàn tay ma quái chiếm cứ. 1 bàn tay xoa nắn nhũ hoa thủy nộn, hai bên ngực nhỏ bé chưa vừa lòng bàn tay dưới cái xoa nắn của hấn lập tức biến thành màu hồng tựa như quả đào mật, trong veo ngon miệng lại tỏa hương khí mê người.

Bắp đùi của cô bị hấn nâng lên tay vịn, dâng chốn đào nguyên ướt át vào trong tay hấn, đẩy ra hai bên cánh hoa yếu ớt, ngón tay hấn nắm 1 hạt trân châu nhỏ giấu trong hoa tâm. Nhẹ nhàng xoa nắn trên ghẹo, làm cô thiếu nữ thờ gáp liên tục, tiểu huyết có thừa ướt át rồi.

“Đừng 6666 đừng như vậy!” Cô dựa người vào lồng hấn, thân thể mềm mại run rẩy khiến hấn dục hỏa đốt người, một phen kéo khoá quần xuống, lấy ra nam căn trắng kiện cứng rắn như sắt. Bàn tay to xuyên qua bắp đùi, hơi hơi nâng thiếu nữ nhỏ xinh lên, 1 tay cầm nam căn, 1 tay kéo thân thể thiếu nữ xuống, nam căn trắng kiện để ở miệng hoa kính ẩm ướt, khi thiếu nữ hạ xuống cũng là lúc bị kiểm thị lợi hại đâm thủng.

“Đau a! Không muốn !” Cô gần như nhảy dựng lên, bị kiểm thị trắng kiện đâm vào, vào sâu tòng tiểu huyết làm cô đau đớn. Mũi kiểm đâm thẳng chạm đến tử cung, dường như còn muốn đi sâu vào trong đó.

“Thượng đế! Em thực là ngon ngọt , chôn trong đóa hoa nhỏ chính là ở thiên đường.” Người đàn ông như thiên sứ lại tàn ra khí tức tà ác, hấn cố định giữ chặt cô gái trong lồng ngực, 2 tay ôm chặt hai bên mông trắng nõn, nâng thân thể cô lúc lên lúc xuống. Dục long nóng rực ra vào ở nộn huyết khéo léo, man ngoan mãnh liệt nhập vào chỗ sâu nhất của phẩm vị cực hạn hết sức khoái cảm, hấn rút toàn bộ ra ngoài, sau đó lần nữa đâm vào.

Thiên đường chân chính chưa chắc được như thế!

Chương 13

Trong căn phòng u ám không chút ánh sáng, lờ mờ xuất hiện hai bóng người, không gian hỗn độn khiến cho không khí yên lặng càng thêm đóng băng.

“Kiểm tra thế nào rồi? Yêu cầu của tôi bao giờ thực hiện được.” Người đàn ông đứng tuổi dung mạo uy nghiêm lên tiếng hỏi.

“Đã xong rồi.” Nữ bác sĩ đối diện hắn đưa cho hắn bản báo cáo cô cầm trong tay, hắn phát tay ngăn cản, “Không cần cho tôi xem, tôi chỉ cần biết kết luận ra sao.”

Nữ bác sĩ dừng lại một chút, cô thu tay về đồng thời đặt tập báo cáo lên bàn, “Tiểu thư trước mắt mới 15 tuổi, hình thể dậy thì và độ tuổi thì không vấn đề, nhưng hệ thống dậy thì sinh dục vẫn chưa hoàn thiện. Nếu nói muốn mang thai sinh con, tốt nhất đợi tới khi cô ấy mười tám tuổi, lúc đó điều kiện thân thể vô cùng thích hợp.”

“Tôi không có nhiều thời gian như vậy.” Người đàn ông lớn tiếng quát.

“Cho nên căn cứ vào những gì đã kiểm tra, tôi cho rằng nhanh nhất cũng phải đến sang năm, cô ấy mới dậy thì hoàn thiện, còn bây giờ thì không thể.”

“Sang năm?” Người đàn ông biểu tình có vẻ âm trầm, hắn rũ hai mắt xuống tựa hồ đang suy tư điều gì đó, một lát sau hắn đột nhiên đặt câu hỏi: “Cô vẫn không phát hiện cô gái này có gì khác thường sao?”

Lần này nữ bác sĩ không trả lời ngay, cô nhìn chằm chằm bản báo cáo của mình rất lâu, lâu đến người đàn ông kia cho rằng cô sẽ không trả lời vấn đề này, thì cô lại mở miệng nói: “Tôi không biết đây có phải là chỗ dị thường không.” Người đàn ông hơi gật đầu ra hiệu cô mới nói tiếp, “Tiểu thư thân thể rất hoàn mỹ, quả thực hoàn mỹ đến €€€€ làm cho tất cả phái nữ phải ghen ghét. Làn da trắng nõn không nói, quảng vú với ngoại âm(:’)) màu hồng đã đủ để nam nhân điên cuồng, chính là tiểu huyết vô cùng căng đầy non mịn. Càng đến mức tôi cho ngón tay vào kiểm tra cũng thấy khó khăn, càng miễn bàn đàn ông bị cô ấy bao trùm chặt chẽ như vậy không biết sẽ có phản ứng gì, chỉ sợ ai đã hưởng qua mùi vị từ cô gái này sẽ khó mà tiếp nhận thêm người phụ nữ khác. Hay nói cách khác cô ấy có thiên phú dị bẩm, bất luận bị bao nhiêu cự vật thô to đưa vào tiểu huyết, chỉ trong một thời gian ngắn sẽ khôi phục căng đầy như ban đầu. Đặc thù này người thường không có.”

Sắc mặt âm trầm của người đàn ông trong nháy mắt tàn sáng bùng, biến hóa nhanh chóng khiến người ta giật mình. Hắn nhanh nhẹn kéo cái ngăn kéo, lấy một tập văn kiện đưa ra cho vị bác sĩ kia. “Nhân Nhân so với cô ấy thì sao? Ai khỏe hơn?”

Nữ bác sĩ nhìn hành động quái dị của người đàn ông trước mặt cũng không hỏi nhiều, cầm tư liệu bắt đầu lật xem. Âm thanh soàn soạt vang lên trong không gian yên tĩnh, nhãn tình của người đàn ông nhìn chằm chằm cô, bàn tay hắn nắm chặt nhìn thấy rõ đường gân xanh.

Cô rất nhanh đã xem xong toàn bộ, đến khi lật tờ cuối cùng liền thấy dòng chữ vô cùng rõ ràng €€€€ thể chất không dịch thụ thai!

“Tuy rằng thân thể cô gái này hoàn mỹ hơn tiểu thư, ngay cả đường cong căng đầy làm đàn ông điên cuồng cũng giống nhau, nhưng tố chất thân thể của tiểu thư tuyệt đối hơn cô bé này rất nhiều. Hơn nữa cô bé này thuộc về thể chất không dịch thụ thai, riêng điểm này đã cho thấy giữa hai người tồn tại chênh lệch khá rõ nét, tuy không thể nói đây là thể chất dễ thụ thai, nhưng điều kiện thân thể của cô bé này thích hợp là người sinh đẻ đưa bé thừa kế nhất.”

Sau khi vị nữ bác sĩ đi ra ngoài, người đàn ông nở nụ cười quỷ dị: “Không hổ là hậu đại của Bích tộc, di truyền điều kiện thân thể ma mị mê hoặc đàn ông a! So với em còn tốt hơn phải không? Rất tốt, như vậy kế hoạch có thể tiến hành càng thuận lợi.”

Hắn quá vui mừng nên không phát hiện ra có một đôi mắt tinh khiết từ đầu đến cuối nhìn chằm chú bọn họ qua lớp thủy tinh, khóe miệng non mềm lại nở nụ cười vô tội thị huyết.

~~~~ Http://Bichsongcac.wordpress.com ~~~~

Dục long hung mãnh nóng rực ra vào trong hoa huyết, bắp đùi Tổng Nhân Dục bị tách ra gác lên hai bên tay vịn, Tổng Trí Nghiêu ngồi ở trên ghế sau lưng cô, 1 tay vịn vào trong áo nhung xoa nắn hai quả đào mật, 1 tay hiệp trợ cự thú bên dưới thăng tiến.

Mông cô bị hắn nâng lên, mỗi lần cự thú đi ra lại mang theo chút dịch lỏng lạnh. Sóng lưng cô cong về phía trước, hai quả đào mật ườn vào trong lòng bàn tay hắn, xúc cảm sung mãn càng kích thích cự thú.

Cự thú vào tiểu huyết vẫn còn thừa lại 1/4 đột nhiên căng thẳng, hắn không chế cái eo nhỏ, động thân một cái để cự thú có thể tiến vào sâu hơn. Quy đầu mẫn cảm gần như chạm đến miệng tử cung, là nơi đón nhận thai nghén một sinh mệnh nhỏ bé.

Hắn vào quá sâu khiến cô khó chịu, cô giãy dụa muốn thoát ra nhưng ngược lại chỉ làm con thú lớn càng thêm hưởng thụ khoái cảm ma sát buộc chặt, cuối cùng dừng lại bất động trong cơ thể cô một lúc lâu. Khi cô trở nên yếu ớt không giãy nổi nữa, năng lượng trong cơ thể hắn lại tập trung về một chỗ,

buồng bàn tay đang nhéo bộ ngực ra, 1 tay cầm 2 bên mông. “Chuẩn bị tốt, sắp bắt đầu a!” Hân hài hước vỗ vỗ cái mông trắng nầy nờ.

“Nha...” Cả người cô gần như bị nâng lên, dục long lửa nóng chỉ rời khỏi một nửa đã khấn cấp xông vào. Cô tự như một con búp bê bị hân điều khiển, bị hai bàn tay quái ác nâng lên hạ xuống, tiểu huyết non nớt bị dục long cắn nuốt liền đỏ bừng, cánh hoa đỏ thắm cũng bị dục long thô to làm căng hết cỡ.

Hân không cần biết cô có khả năng đón nhận hay không, mỗi lần thăng tiến đều hoàn toàn thâm nhập, thăng đến khi bộ phận sinh dục của bọn họ găt gao khép lại không có tia hở. Vách thịt nấp mấy co rút làm hân rất thoải mái, đỉnh đầu sinh đau chôn sâu bên trong cô, dường như muốn chen vào miệng cô từ cung, hân phun dòng sữa nóng rực màu sữa bò trắng vào tử cung, khoan khoái đến cực điểm khoái cảm bắt đầu khuếch tán ra toàn thân.

Cô bé gái nhu nhược không còn sức lực nhắc đùi xuống, ngoài việc tựa vào Tổng Trí Nghiêu để đỡ thì không làm nổi chuyện gì nữa.

“Một chết đi, vật nhỏ đáng thương! Nào, ca ca cho em ăn bữa sáng!” Chinh lại quần áo cho cô, hạ bập đùi cô xuống, nam căn cứng rắn vẫn cố chấp nằm trong tiểu huyết không chịu ra.

“Nào, há miệng.” Hân xé bánh mì thành từng miếng nhỏ, từng chút từng chút cho cô ăn, nhìn cái miệng nhỏ nhai nuốt, cảm thụ được tiểu huyết dưới hạ thể cũng bởi vì động tác nhai nuốt ấy mà hơi co rút lại. Nam căn bị cái “Miệng nhỏ” găt gao “Cắn”, cảm giác tê dại khiến hân càng tích cực dứt thức ăn cho cô.

“Uống một ngụm sữa bò được không? Phải uống nhiều sữa tươi thì nơi này mới lớn a!” Một bàn tay to cách lớp quần áo phủ kín bộ ngực cô, nụ hoa khéo léo lập tức lộ ra ngoài. Tròn trịa cứng chắc không đầy nắm tay, hơi hơi nổi lên hai hạt trần châu nhỏ bị hân vuốt ve trên đầu, tránh né bàn tay ác ma trước ngực, cô giả vờ muốn uống sữa tươi để xoay chuyển sự chú ý của hân.

“Vương tiểu thư, xin chờ một chút, tôi đi thông báo cho đại thiếu gia!” 1 cô gái xinh đẹp đứng trong đại sảnh, cô gái này thường xuyên tới đây Vương Nhã Thanh, nữ hầu để lại Vương Nhã Thanh ở đại sảnh, đi lên lầu báo cho Tổng Luật.

Vương Nhã Thanh là trợ lý của Tổng Luật, hai người từ công việc phát triển thành tình nhân bí mật cũng được hơn ba năm, tuy rằng cô biết hân có không ít tình nhân khác, nhưng người gần hân nhất chính là cô. Dù là công tác hay bình thường, thời gian một cô gái xuất hiện bên cạnh hân nhiều nhất chỉ có cô, mấy cô tình nhân khác xem như ngẫu nhiên gặp dịp thì chơi thôi, cô sẽ không thêm để ý bọn họ đâu.

Có điều thời gian gần đây hân hơi khác thường, cả lúc làm việc lẫn khi không làm việc, đối xử với cô lạnh nhạt đi nhiều, không hẹn cô ăn cơm cũng không gọi điện thoại cho cô, ngay cả lời mời mọc của cô cũng từ chối, điều này khiến cô rất lo lắng. Ba hân không biết vì sao lại không thích cô, 1 tháng trước lúc cô gặp ông ta trong buổi họp gia đình nhà bọn họ, sắc mặt của ông ta không tốt cho lắm, lực chú ý của ông ấy hoàn toàn đặt trên thân cô gái bé nhỏ kia.

Cô gái đó dường như mới mười một, mười hai tuổi, là em gái nhỏ nhất của Tổng Luật. Lại là con riêng bên ngoài? Dù sao nghe nói ba hân có rất nhiều con riêng, trừ Tổng Luật là do chính thất sinh, mấy thiếu gia khác nhà họ hầu như là do phụ nữ bên ngoài sinh. Đây đúng là một mặt dơ bẩn của hào môn!

Đợi đã lâu mà vẫn không thấy có người xuống dưới, Vương Nhã Thanh bắt đầu nhàm chán, cô dạo bước một vòng quanh hành lang, đi đi lại lại không phát giác chính mình đã đi khá xa. Thẳng đến khi cô thấy một vài âm thanh, mới giật mình phát hiện bản thân đã cách xa đại sảnh, nơi này không phải nơi cô quen thuộc cho lắm.

Vừa muốn theo đường cũ trở về, 1 giọng nói trẻ thơ từ bên cạnh cửa truyền tới, không may là cánh cửa ấy lại có một kẽ hở, nhẹ nhàng đẩy ra liền có thể thấy tình huống trong phòng. Cô do dự duỗi ngón tay, dùng đầu ngón tay đẩy nhẹ cửa gỗ, một hình ảnh ám áp khiến cô hết sức kinh ngạc.

Tổng Trí Nghiêu, tam thiếu gia nhà họ Tống. Cô chỉ gặp qua 1, 2 lần, nhưng thái độ với cô lần nào cũng không tốt, người đàn ông này có gương mặt thiên sư nhưng thực chất là Satan. Không ngờ lúc này hân lại ôn nhu ôm 1 cô bé nhỏ ngồi trên chân mình, còn cầm bánh mì xé nhỏ đút cho cô bé ăn.

“Tôi no rồi.” Cô bé gái quay đầu sang bên cạnh cự tuyệt đồ ăn cuộn cuộn đưa tới miệng, gương mặt trẻ con nờ nà hồng hào, da thịt thủy nộn, đôi mắt long lanh xinh đẹp, quả thực chính là 1 cô bé búp bê. Cặp chân cô bị tách ra ngồi trên đùi Tổng Trí Nghiêu ôm lấy hân, cái váy màu cam rậm rạp rồi bị che phủ chân bọn họ, một chiếc giày công chúa roi trên mặt đất, đôi tất dài 10cm bao bọc chân cô.

“Nào uống thêm một ngụm sữa bò, ngoan ngoãn, nào!” Thiên sứ ôn nhu đưa ly thủy tinh vào bên môi cô.

Vương Nhã Thanh nhẹ nhàng đóng cửa lại, lặng lẽ nhấc chân rời đi, cô nhớ hình như cô bé này tên là “Nhân Nhân” đi, cô em nhỏ nhất của Tổng Luật. Tháng trước cô đã gặp cô bé này ở buổi họp gia đình nhà bọn họ, xem ra cô bé chẳng những được ba ba sủng ái, ngay cả các ca ca cũng rất thương yêu chiều chuộng, mười phần là 1 tiểu công chúa nhà họ Tống!

“Nhã Thanh!” Người đàn ông đeo kính vàng mặc âu phục Armani đứng ở góc cửa, hân trông như học giả nho nhã, nhãn thần sau chiếc kính ấy vô cùng ôn hòa thân thiết.

“Luật, khỏe không? Em tới đón anh đi làm.” Cô chạy về phía hân, thân mật khoác cánh tay hân, chỉ có thời điểm bí mật bọn họ mới thân cận như vậy, còn trong lúc làm việc tuyệt đối không có. Huống chi gần đây hân không dần gũi cô, hân sẽ không thích người phụ nữ nào khác chứ!

Không! Không! Cô là người phụ nữ thích hợp với hân nhất, bất luận là về mặt công tác hay công việc trên giường, không ai có thể phù hợp với hân hơn cô, cho nên không cần lo lắng. Coi như trong khoảng thời gian ngắn này hân bị hồ ly tinh quyến rũ làm cho ý loạn tình mê, dùng không được bao lâu chắc chắn sẽ trở lại bên cạnh cô thôi, bởi vì chỉ thân thể cô mới cho hân tận cùng khoái cảm, hân không thể rời cô.

“Cô quên tôi có xe sao?” Ngờ khi ôn hòa đúng như vẻ bề ngoài của hắn, nhìn cử chỉ làm nũng của cô hắn chỉ nhàn nhạt cười mỉm, không ngăn cản cũng không cổ vũ.

“Điều này em đương nhiên biết rõ a! Nhưng mà chúng ta đã rất lâu rồi không cùng nhau đi làm, cho nên em nghĩ tới đón anh, có được không?”

Hắn gật đầu mỉm cười xán lạn nhìn cô, nghĩ ngợi lung tung cái gì? Ôn nhu của hắn chỉ lộ ra trước mặt cô mà thôi, người phụ nữ khác đừng mong có được nụ cười chứ chưa nói đến trái tim hắn.

“Anh cười thực hết sức soái khí, nếu như em là em gái anh thì tốt biết mấy, ngày ngày được nhìn vẻ mặt đã đỡ bỏ lạnh lùng sau giờ làm việc của anh, nhất định rất hạnh phúc! Đáng tiếc em không phải mười một, mười hai tuổi, cô bé ấy rất nhỏ nga, các anh cũng rất yêu thương cô ấy đi. Vừa rồi em còn thấy tam thiếu gia nhà anh ôm cô bé ngồi trên đùi đút bữa sáng, quả thực rất giống búp bê...” Lời nói của cô bị hắn đánh gãy.

“Trí ngưu? ! Cô nhìn thấy họ ở chỗ nào ?” Ngờ khi của hắn đậm đậm, chỉ có đồng tử sau mắt kính hơi nheo lại, tản ra tia sáng khác.

“Đọc theo hành lang, cụ thể em không nhớ được €€€€ anh đi đâu?” Cô xoay người nhìn hắn hỏi.

“Cô đi trước đi. Tiểu công chúa tính, tôi còn nợ cô ấy nụ hôn chào buổi sáng.” 1 tia sùng nịnh không để người khác phát hiện bị hắn ẩn giấu dưới nụ cười hồ hững, khí chất thư sinh nho nhã lại bắt đầu phát ra khí tức ác ma.

“Nụ hôn chào buổi sáng? ! Các anh còn chơi cái này?” Tâm tình cô có chút tối tăm, vui vẻ vừa rồi cũng không cánh mà bay.

“Cô cũng nói, cô ấy còn rất nhỏ. Cô gái nhỏ muốn chơi, làm ca ca đương nhiên phải chiều chuộng rồi, bằng không tiểu công chúa sẽ không vui. Nghe lời đi trước đi.” Hắn vỗ vỗ lưng cô, nhìn cô nở nụ cười không mấy vui vẻ. Ngay khi quay người lại, hắn cúi chiếc kính mắt ngụy trang xuống, mở đôi cánh màu đen, mà tính trong con người bắn ra khiến gương mặt hắn nổi lên mê hoặc dị thường, nụ cười tuyệt sắc treo bên khóe miệng, cái răng sắc của ác ma bỗng lộ ra quang mang màu trắng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Tổng Luật dễ dàng ngửi được hương vị mật ngọt như loài động vật hoàn đã có khứu giác siêu thính, hỗn hợp mùi hoa tươi với kẹo ngọt bay tới. Đôi mắt đã thú lợi hại lộ ra tinh quang, hắn là tiểu công chúa đang ở đằng sau cánh cửa khép hờ chờ hắn đến!

“Vật nhỏ, phải uống sạch sữa bò mới được”. Tiểu công chúa đang ngồi trên đùi tam thiếu gia nhà bọn họ, một cánh tay ôm ngực còn một cánh tay khác cầm cốc sữa, dỗ dành cô uống.

“Bắt đầu từ sớm như vậy à!” Hắn bước đến cạnh bàn, khí tức hoan ái lập tức xông vào mũi, ánh mắt rơi xuống nội y thiếu nữ. Hắn luôn tay xuống dưới rách cô nhẹ nhàng nhắc lên. Tổng Nhân Dụ liền rơi vào một ác ma khác.

“A..”. Tổng Trí Nghiêu rên rỉ một tiếng, thiếu nữ ban đầu ngồi trên địa phương cứng rắn trắng kiện nay rồi khỏi, đỉnh đầu đỏ sẫm lưu lại chất lỏng màu trắng. Hắn phun tinh dịch vào cơ thể cô, nhưng do chưa rút nam căn ra nên tinh dịch bị chặn lại không thể chảy ra, đến khi Tổng Luật ôm cô dậy, chúng mới có cơ hội tuôn ra ngoài. Ái dịch của cô hòa vào nam giới tạo thành hỗn hợp chất lỏng ở cửa hoa kính, khiến cho mùi hương thân thể càng nồng nặc mê người.

“Tiểu công chúa, chào buổi sáng!” Người đàn ông khí chất nho nhã ôm cô vào lòng ngực, cái mũi cọ cọ vào cún cún, hít vào thật sâu hương thơm toát ra từ thân thể cô, một tay vuốt xuống thám hiểm động đào nguyên. Ái dịch còn vương lại trên cửa động, ngón tay vừa chạm vào cửa nguyệt thủy nộn mềm nhũn lập tức bị gắt gao hút chặt. Bên trong hoa nguyệt vẫn còn ái dịch nên ngón tay vô cùng thuận lợi tiến vào, rút ra.

“A, không muốn” Cô hy vọng có thể ngăn cản hành vi tà ác của hắn, lại bị hắn ôm chặt đến không thể nhúc nhích, bụng dưới nào động càng khiến cô thêm xấu hổ.

Tổng Luật xoa nắn trần châu nhỏ giấu trong cánh hoa phấn hồng, cảm thụ được thiếu nữ trong lòng vì động tác của mình mà run nhẹ, ngón tay thon dài mạnh mẽ vẫn về. “Đau quá!” Giọng nói nhỏ rụt rè càng tăng thêm sự tà ác của hắn, trần châu từ hồng hào nộn nà bị hắn chà đạp đến sưng đỏ, vậy mà ngón tay hắn vẫn không ngừng hành động xâm lược can rở đố.

“A” Cô đột nhiên co rút, khoái cảm lên thủy triều khiến thân thể vốn đã mệt mỏi nay còn vô lực, ghé vào bờ vai rộng lớn của đại ca, cô dần dần thiếp đi.

“Đại ca” đã sửa xong quần áo, Tổng Trí Nghiêu đứng một bên, đôi mắt thiên sứ trong suốt nhìn Nhân Dụ, sự ôn nhu đã biến mất. Hắn bây giờ trở thành một nam tử xinh đẹp, lạnh lùng, dung nhan thiên sứ không mang một chút tươi cười nào ngoài thần thái cao ngạo.

“Xem ra vì tài sai của ông già kia nên cậu cũng rất cố gắng a! Ngay cả tiểu đệ đệ cũng xuống tay với em, đây chính là kết quả mà ông già kia mong

muốn. Chỉ không biết rằng tiểu công chúa non nớt bị chúng ta thay nhau hành hạ, có thể bị tổn thương hay không đây? Cậu nói thử xem, tam đệ?” Bàn tay to của hắn vươn đến trước mặt Tổng Trì Nghiêu, trên đầu ngón tay dính chất lỏng trong veo, mang theo mùi thơm thiếu nữ tỏa ra bốn phía xung quanh.

“Có muốn nếm thử hương vị này không?”

Thiên sứ lạnh lùng từng bước bị dụ dỗ tiến tới địa ngục, hai tròng mắt xinh đẹp dần dần nhiễm một tầng tà khí, môi anh đào nở ra ngâm chặt đầu ngón tay đại ca. Hắn nhìn chăm chú đại ca diễm tĩnh, thoáng hiện một nét ác ma mê hoặc.

Tổng Nhân Dụ mơ thấy cô đang nằm trong nước biển xanh thẳm, từng cơn sóng lay động đẩy cô ra xa, trôi nổi bồng bềnh trên mặt nước biển âm áp. Cô thậm chí cảm nhận được nước biển vây quanh lồng ngực, cuộn sóng khiến làn môi cô ướt nhẹp, chui vào trong miệng không ngừng tàn sát bờ bãi. Một áp lực khác vừa mới nảy sinh đặt lên bụng, vô cùng nóng bỏng xoay quanh bụng cô một hồi sau đó dò dẫm xuống bên dưới.

Cô ra sức giãy dụa nhưng chỉ khiến sóng nước buộc chặt hơn, cuối cùng nuốt cô vào bụng. Cô không thể hô hấp nổi. Đáng sợ hơn, hai chân non mềm của cô dường như còn bị một động vật hung hăng nào đó theo dõi. Sau mấy phen dò hỏi, đánh giá cái miệng ngọt của cô, một lần lại một lần bắt đầu sự thâm nhập của nó.

“A” Cô cố khép hai chân lại tránh đi mãnh thú xâm lược, không cách nào khép lại hai bắp đùi bị mở rộng ra, mãnh thú nóng bỏng để sát bên bắp đùi, sau lưng bị dị vật nâng cao. Cây gậy trắng kiện ma sát da thịt non mềm, không ngừng đâm vào làm cô bùng tỉnh.

Híp lại đôi mắt như bao phủ bởi sương mù, đầu óc cô vẫn đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, chỉ nghe thấy tà khí xung quanh cười “Tỉnh rồi sao? Tiểu công chúa!”. Thân thể chấn động, mãnh thú trắng kiện đâm vào trong đóa hoa, đầu đón bắt ngờ làm cô tỉnh táo ngay tức khắc.

Ở một gian phòng xa lạ, hai tay cô bị trói vào hai bên cột giường, hai sợi dây từ cột rơi xuống, nhốt chặt hai đầu gối, 1 cái gối đặt dưới lưng, nâng cái mông nhỏ bé của cô lên để hắn càng thuận thế tiến vào trong hơn.

Tầng tầng thịt non bị vật lạ đẩy ra, ở bên trong, vật lạ càng ngày càng lớn khiến cô đau đớn. “Đau quá, đừng vào trong nữa”

Thế rồi thanh kiếm lợi hại ấy đã hoàn toàn cắm vào. “Không được a, tiểu công chúa. Nếu anh không được thỏa mãn sẽ sung to hơn đây, đến lúc đó em phải làm gì hả?” Cô nức nở đau đớn, tiểu nguyệt bị mãnh thú điên cuồng cắn nuốt.

Dương cương khổng lồ màu hồng ẩn hiện trong u kính yếu ớt, nó vào sâu tới mức cô có cảm giác nó chạm tới tử cung của mình. Cánh mỏng thiếu nữ gầy yếu bị hai bàn tay của người đàn ông bóp chặt, ngay cả đám phụ cũng khó lòng thừa nhận luồng áp lực mạnh mẽ đâm sâu vào thì thân thể nhỏ bé của cô sao có thể chịu đựng được.

Bụng cô bị cự thú chen vào như sắp thủng. Bắp thịt tê dại, vận động quá mạnh làm chiếc giường kiên cố cũng phải kêu “kêu kẹt”. Thân thể mềm mại bị hắn không chế kéo sát dương cương, ái dịch lỏng lách vừa đủ để hắn thuận lợi ra vào, chưa từng có một người nào cho hắn khoái cảm cực đỉnh như cô.

“A” Không thể đếm nổi đây là lần thứ mấy bị xuyên qua, cô hôn mê bất tỉnh.

Thế nhưng có người không cho cô ngủ, giọng nói trẻ con nói gì đó như niệm chú vang lên bên tai, hỗn hợp mùi hương của thuốc đông y và mùi hoa thiếu nữ luồn vào mũi, một bàn tay nhỏ nhỏ gầy guộc đặt lên mặt cô vuốt ve hai má. Không thể chìm vào giấc mộng, cô buộc phải mở mắt, người phụ nữ xinh đẹp như tiên nữ trước mắt ôn nhu mỉm cười, bàn tay ôm lấy khuôn mặt cô: “Tiểu tinh nghịch, buổi tối không chịu ngủ, hiện tại có gọi cũng không dậy là sao”.

Người phụ nữ mỹ lệ có hai con ngươi thủy tinh đen nháy cùng dáng điệu ngây thơ trẻ con. Chỉ khi nhìn kỹ mới biết người phụ nữ ấy đang suy yếu vì bệnh tật.

Còn cô lại tràn đầy sức khỏe.

Người phụ nữ hôn lên mái tóc mềm mại có vẻ đẹp tựa thiên tiên, nhưng làn da tái nhợt, thân thể gầy yếu lại cho thấy đặc điểm của người phạm 4 tội bởi vì thần tiên sẽ không sinh bệnh.

Bà nở nụ cười “Khanh khách” rồi áp tay lên má cô: “Nhân Nhân thật đáng yêu a! Đôi mắt vừa đen vừa tròn giống mẹ, con đúng là tiểu bảo bối 4 tội con không thể giống mẹ đâu đây! Vận mệnh tuyệt đối đừng như mẹ, biết chưa?”

“Mẹ vốn chỉ có con, con tuyệt đối không thể bị hắn cướp đi. Con cần khỏe mạnh, vui vẻ, sau đó sẽ kết hôn, sinh đẻ như bao người con gái bình thường khác, hãy quên thân phận của chúng ta đi, cũng may mắn con không giống mẹ, như vậy nhân sinh của con có lẽ sẽ tốt hơn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Ngồi xung quanh bàn tròn có đủ cả nam lẫn nữ ,ai nấy đều là những người trẻ tuổi ,mặt bàn có rất nhiều tài liệu và sách vở,thế nhưng bọn họ không chú ý vào đồng tài liệu ấy mà chỉ chú ý vào bản báo cáo trong tay mình .Trong khi mọi người đều múa bút thành văn thì lại có một cô gái dùng khuỷu tay làm như vô ý chạm vào nam sinh đẹp trai ngồi bên cạnh ,huyých huyých mấy cái cuối cùng hẳn cũng để ý tới.

“Thiên Diệp! Làm báo cáo xong chúng ta đi xem phim được không?” Cô gái ấy nghiêng đầu , ghé sát vào tai hắn thì thầm , miệng còn cố ý thổi khí nóng.

Đôi mắt xinh đẹp long lanh như thủy tinh khẽ liếc cô một cái ,sau đó gấp màn hình máy tính laptop màu bạc lại. “Được thôi!” Ngón tay thon dài đảo qua bản hai nam sinh khác “Có điều bọn họ sẽ đi cùng và địa điểm là do tôi chọn”

Nụ cười xinh đẹp trên mặt cô nàng trở nên cứng đờ,kinh ngạc nói:

“Bọn họ vẫn chưa làm xong báo cáo mà! Có nhà chiếu phim nào chờ họ làm xong đâu ,chúng ta đi xem phim đi?”

“Được rồi” Hắn nở nụ cười tươi rói “Nhà tôi!”

Ánh hoàng hôn màu vàng làm cho tấm rèm phủ kín một màu lung linh ảo mộng,ánh nắng là nguồn sáng duy nhất trong gian phòng này,tất cả cửa sổ căn phòng ấy bị đóng kín , hương thơm nồng nặc tràn ngập khắp nơi.

Đôi mắt lưu ly trống rỗng vô thần, mái tóc dài màu nâu quăn quăn rối tung ở phía dưới, gương mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào , cô mặc bộ váy khá ái thời Trung Cổ trông giống như búp bê không có sinh mệnh,không nhúc nhích ngồi yên một chỗ trên chiếc ghế khắc hoa tinh xảo.

Đôi mắt của thiếu nữ chuyển động theo quả cầu thủy tinh đang lúc lắc trước mặt .Sợi dây kim loại màu bạc lóe sáng ra được cầm bởi một bàn tay thon dài trắng trẻo của nam giới.

Lưu quang từ quả cầu bắn ra bốn phía khiến cô buồn ngủ,mí mắt nặng nề khép lại ,cuộc thi miên kết thúc .Toàn thân cô nghiêng về một phía tường như ngã nhào xuống đất thì bỗng có một bàn tay ập tới đỡ lấy cô từ đằng sau ,đôi vai gầy yếu khẽ run rẩy . Người đàn ông ghé sát vào tai cô thì thầm.

“Bảo bối , em phải biểu hiện thật tốt mới được!”. Tổng Đạt Cơ chắc chắn sẽ cảm thấy hối hận về quyết định của mình vì đó là một quyết định sai lầm. Và hắn sẽ phải trả giá đắt vì hành động này. Khóe miệng người này không ngừng nhếch lên ,âm nhu cười quỷ dị như Satan,bàn tay hắn khẽ vuốt ve đôi gò má non nớt của thiếu nữ,để lại trên đó những dấu tay quái ác của ác ma. Sự hắc ám lan tràn cắn nuốt ánh sáng.

Đôi môi của hắn kéo gần tới vành tai cô với ngữ điệu ma mị . “Có phải em rất nhớ mẹ của mình không?Yên tâm chỉ cần biểu hiện ra như vậy thì em sẽ nhanh chóng nhìn thấy bà thôi”.

Hắn niệm chú, quả cầu nhỏ trong tay lập tức phát ra tiếng vang nho nhỏ. Không gian xung quanh tràn ngập mùi hoa hồng đậm nét, thật lâu không tan biến .

~~~~ [Http://Bichsongcac.wordpress.com](http://Bichsongcac.wordpress.com) ~~~~

“Woa!Nhà của anh to thật đấy !”Một cô gái ôm lấy cánh tay của Tổng Thiên Diệp,vừa bước xuống xe liền bị sự hùng vĩ tráng lệ làm cho kinh ngạc, cô ta luôn miệng tán thưởng không ngừng.Ngôi nhà hoa mỹ cùng những căn phòng rộng rãi khiến cô có cảm giác như bước vào thế giới mộng ảo.

Tổng Thiên Diệp và hai người khác vốn cùng xuất thân từ hào môn nên đối với phản ứng quá độ của cô đều nhắm mắt làm ngơ,cứ thể mở laptop ra cùng nhau thảo luận về bản báo cáo chưa hoàn thành ,vứt cô ả sang một bên không thêm quan tâm .Không lâu sau một nữ hầu với trang phục đen trắng bụng trà bánh lên cho mọi người ,cô ả lập tức bị thu hút.

Chiếc bánh ngọt tỏa hương hoa lài thơm ngát,ngay cả cái khay trà đựng chúng cũng sang trọng quý phái, cho dù không phải đồ cổ thật thì vẫn có giá trị xa xỉ. Cô ả hải lòng nhai bánh ngọt đảo mắt qua nhìn ba người kia,dễ dàng nhận thấy Tổng Thiên Diệp là người nổi trội nhất . Ba người này đều là thiếu gia công tử nhà giàu nhưng cô dám cam đoan rằng Tổng Thiên Diệp có gia cảnh bậc nhất trong số họ.

Tổng Thiên Diệp có ngoại hình rất ổn , đầu óc siêu việt , riêng những điểm này thôi đã đủ cho biết bao cô gái nhà lành bị đốn ngã rồi.Loại người này đầy đủ điều kiện phong hoa lưu tâm,trước cô hắn đã thay 2 đời bạn gái ,nhưng vẫn khác biệt một trời một vực với loại công tử chỉ biết dựa vào thế lực gia đình,ăn chơi phê phồn phá hoại của cái của cha mẹ.

Một người đàn ông cực phẩm như vậy cô nhất định phải quán chặt ,tóm về làm chồng mới được, mà với diện mạo mỹ lệ như cô thì khả năng trở thành bạn gái đặc biệt của hắn chắc chắn nằm trong tầm với .

Vì muốn che giấu nụ cười đắc ý của mình,cô ta giả vờ xoay đầu về phía hành lang ngắm nhìn phong cảnh,ánh sáng mỏng manh chiếu xuống, một bóng dáng bé nhỏ hiện diện ở chỗ quẹo hành lang.Muốn nhìn rõ ràng hơn,cô ả liền đứng dậy đi tới mở cửa ra, ngay lập tức nhìn thấy một cô gái nhỏ đang ôm chú gấu teddy đang đưa mắt nhìn về tấm cửa thủy tinh.

Vuốt mái tóc dài trên lưng , bện tóc đuôi sam từ đỉnh đầu rồi buộc lại bằng sợi dây màu hồng ,áo nhung trên người cô gái nhỏ màu trắng,cổ áo và tay áo màu hồng, đường viền hoa cũng màu hồng nốt, chỉ có đôi tất là màu trắng . Không biết ngoài đó có gì hấp dẫn mà cô gái nhỏ lại bị thu hút đến vậy?

“Tại sao búp bê lại ném loạn lên thế nhỉ?”Cô ta thấy cô gái nhỏ ấy bất động nên tưởng đó là búp bê.

Thế rồi cô gái nhỏ ấy quay người lại ,lúc này cô ả mới biết không phải búp bê mà đó là một cô bé chưa trưởng thành. Trông mắt vừa đen vừa tròn rất mê người,khuôn mặt hình quả táo mướt mà , pha chút hồn nhiên thơ dại .

Cô ả bị hút vào trong cái nhìn của đôi mắt đó cho đến khi Tổng Thiên Diệp đẩy đẩy vào người một cái mới tỉnh lại, giật mình nhìn xung quanh hành lang dài không một bóng người, chẳng biết cô gái nhỏ đó biến mất từ khi nào.

“Sao thế?” Hân nhìn biểu hiện mất hồn của cô ả thấy lạ liền lên tiếng hỏi

“Em thấy có một cô gái nhỏ trông như búp bê đứng ở chỗ đó.Đại khái cao như thế này này ,tóc dài,tuổi không quá 13 đâu ,anh nghĩ như thế nào?” Cô hỏi hân.

Con người xinh đẹp lóe lên, hân đẩy cô ả vào phòng nghỉ “Không phải cô nói muốn xem phim sao?Trong đó có nhiều phim để lựa chọn, tôi đi ra đây một chút”

~~~~ Http://Bichsongcac.wordpress.com ~~~~

Trong căn phòng thủy tinh, con gấu teddy nằm giữa biển hoa thơm ngát ,và ngồi cạnh nó là một cô gái nhỏ.

Cổ cô gái ấy đeo một sợi dây chuyền bạc có mặt hình quả cầu thủy tinh,đôi giày búp bê màu đỏ xếp ngay ngắn bên cạnh.Một bóng người cao lớn tiến vào trong,hân đưa tay ấn phím “Khóa chặt”,sau đó nở nụ cười trở nên tà ác

“Meo meo,đến lúc anh ăn cơm rồi”

Cũng bởi có cây cô che khuất mà không ai phát hiện ra hân,đợi tới lúc nghe được tiếng bước chân thì người đã đứng ngay trước mắt rồi,bàn tay hân nhẹ nhàng tóm lấy tay cô , ôm con mèo nhỏ là cô đang cố trốn hân vào lòng. “Buông tôi ra,tôi không muốn!” Cô bắt lực giây dựa.

Hân mặc kệ cô phản kháng,một mực giam cô trong lòng , hân còn thổi khí nóng bên tai .”Không muốn làm gì ? Làm như thế này sao?” Vén áo ngoài của cô lên,bàn tay hân chui thẳng vào nội y đang bao bọc bầu ngực đầy đặn, “Đừng không?” Ngón trở và ngón cái vuốt ve viên trần châu nhỏ làm nó biến hóa từ mềm mại thành cứng rắn.

“Đều không phải!”Tổng Nhân Du cong lưng,cố gắng tránh sự kích thích xoa nắn của hân,nhưng cô càng làm vậy càng khiến hân nhiệt huyết dâng trào.

“À ?! Vậy còn thế này thì sao?” Bàn tay to lớn rút khỏi ngực cô,cổ tay cô bị kiềm chế cũng được hân thả ra, tuy nhiên nụ cười ác ma của hân vẫn không biến mất, đúng là không có chuyện gì tốt cả bởi vì ngay sau đó vang lên một âm thanh yếu ớt “Xoạc” ,quần lót bị xé rách thành nhiều mảnh vụn. Hân đưa tay xoa nắn bắp đùi , kéo cô ngồi vào lòng buộc nơi bí mật màu hồng giữa hai chân bại lộ.

“Anh hiểu rồi!”.Ngón tay thô ráp đảo quanh hoa tâm non mềm “Không ,Không phải” Đáy mắt cô dâng lên sự sợ hãi.

Hân cho một ngón tay đi vào hoa tâm khô khốc,lập tức tăng tăng thịt non bên trong kháng cự dị vật xâm nhập,không ngừng co rút mấp máy.Nhưng làm sao mới chống cự được hân đây ,sự co rút của thịt non làm ngón tay của hân bị hút chặt vào trong.

“Ồi!”

Tiểu huyết bên dưới bị ngón tay xâm nhập,còn cái miệng nhỏ nhắn bên trên lại bị đầu lưỡi hân quấy phá.Thông đạo khô khốc bị ngón tay hân ma sát bắt đầu thấy đau đớn,tất cả sự ứ khuất nức nở cũng bị hân nuốt vào trong miệng.Môi cô bị lửa nóng tàn sát bừa bãi,hạ thể đau đớn dần dần hòa dịu bởi vì ái dịch đang tiết ra ngày càng nhiều.

Chất lỏng trong veo ấy dính trên ngón tay hân,có dịch bôi trơn rồi ngón tay hân càng dễ ra vào hơn,con người xinh đẹp ngập đầy tình dục lấp lánh nóng rực.Vật cứng rắn sung to của hân áp sát bụng cô,cuối cùng thủ tính của hân đã bộc phát không thể kiềm chế.

Cô gái nhỏ thấy vậy lập tức muốn lui về sau tránh né.

“Em tưởng có thể chạy trốn được ư?”

Ác ma đã thức tỉnh nào có để cho con mồi thoát thân được, răng nanh sắc nhọn khát vọng chui vào bên trong da thịt trắng nõn,Thanh kiếm thịt thô to vẫn muốn đâm vào bên trong nơi chật chội đến ngạt thở.Thân thể cường tráng khổng lồ chế cô mèo nhỏ bướng bỉnh,rốt cuộc hân cũng mất bình tĩnh kéo toàn bộ quần áo cô ra ,đẩy cô ngã nằm trên đất , bắt đầu bữa tiệc ngon miệng của mình.

Nâng hai chân cô lên,kiếm thịt nhắm ngay cửa nguyệt dính ái dịch long lanh ,hân kéo hai cánh hoa sang hai bên để anh hùng nhỏ nhà hân có thể đi vào.

Cô bị cự vật vào sâu như chạm tới tử cung , bầu ngực trắng nõn bị hân xoa nắn biến thành màu hồng,từng đợt thăng tiến khiến thân thể cô cũng lay động theo.

Khoái cảm tuyệt vời mà tiểu huyết của cô mang lại càng thêm khiến hân muốn vào sâu hơn..

Cỏ xanh mềm mại xung quanh như tấm thảm trải sàn mềm mại ,tôn lên màu da trắng trẻo của cô vì kịch liệt “vận động” mà nhuộm màu hồng khả ái,cô cau mày,đôi mắt mờ hồ khép lại.Bàn tay hân xoa xoa hai hạt anh đào nhỏ đỏ tươi,sức mạnh tiến công bên dưới không những không giảm đi mà còn mạnh hơn trước.

“A ~~~~~” Hoa hạch non mềm bị nam căn cứng rắn như sắt cắm vào rút ra,ái dịch trong veo bị nam căn kéo ra chảy từ đùi xuống thấm cỏ,tàn ra hương

vị thơm ngọt hấp dẫn lạ lùng.

Cô mở mắt nhìn hân, chỉ thấy một khuôn mặt đỏ hồng vì khoái cảm đang chôn đầu trước ngực mình. Tổng Thiên Diệp ngậm nụ hoa trong miệng, kích thích cô nhưng cũng khiến chính bản thân hân hưng phấn không kém.

Hân lật người bắt cô quỳ bò trên đất, hai tay thò đến từ phía sau nắm chặt nhũ hoa thơm ngon, kiêu thị vừa rút ra không bao lâu lại tiếp tục đâm vào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Một người đàn ông trẻ trung cao lớn ôm lấy thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp của một cô bé gái đi ra từ nhà kính hoa hồng, cô bé ấy rất gầy nên người đàn ông kia nâng cô trên tay không tốn chút sức lực nào. Sau khi được thỏa mãn dục vọng, hân cười sung sướng toát ra khí tức ái tình mê đắm.

Cánh tay hân ôm gọn lấy thân thể run rẩy của cô bé trong lồng ngực, thậm chí hân còn cảm nhận được bộ ngực phập phồng, nhịp tim đập mạnh từ lúc kích tình đến giờ vẫn chưa bình ổn của cô. Da cô vốn trắng trẻo thì giờ phút này lại đỏ hồng, thân thể trải qua cuộc vận động kịch liệt đã trở nên mềm nhũn, vô lực, hơi thở nhẹ nhàng mơn trớn vào người hân như có như không khiến hân ngứa ngáy trong lòng. Gương mặt nhỏ nhắn ửng hồng ấy khẽ tựa vào cổ, gần đến nỗi hân chỉ cần cúi xuống một chút nữa là chạm vào chóp mũi cô.

Mái tóc dài của cô gái bé nhỏ rối tung phủ trên mớ váy áo hỗn độn, bộ váy màu lông dê cộng thêm đôi tất cao càng tôn thêm tính trẻ con của cô bé. Thế nhưng vẻ vô thần vô định khi nhìn vào khoảng không trong đôi mắt cô lại toát ra tia yêu dị mê hoặc chết người.

Hân đưa tay gạt mấy sợi tóc bay bay trước khuôn mặt cô rồi hôn lên gò má trắng mịn. Tay hân vói vào trong áo vờn tới bầu ngực mềm mại đang lên xuống theo nhịp thở dốc của cô.

Nụ hôn của hân kéo dài từ gò má nồn nà xuống tới khoe miệng. Làn môi như mật đường bị hân ngậm chặt trong miệng, lưỡi hân quấy phá điên đảo trong khoang miệng ngọt như mật của cô.

Tay hân ác ý xoa nắn cặp mông tròn trịa đầy xúc cảm, làn da mềm mại như trẻ con khiến hân lưu luyến không rời, dọc theo khe đùi lại có thêm một mỹ cảnh khác _____

“Thiên Diệp, anh đi đâu?”

Khi Tổng Thiên Diệp ôm Tổng Nhân Dụ đi qua đại sảnh, một cô gái mỹ lệ chạy ào tới, cô đã đứng ở chỗ đó đợi hân rất lâu, mãi không thấy hân trở về, hai nam sinh khác không ai mở miệng khiến cô ta buồn chán gần chết.

Chạy tới gần mới phát hiện trong lòng hân là cô bé gái đột nhiên biến mất lúc này, gương mặt khả ái vô cùng. Nhưng mà có điểm không giống vừa rồi, bởi vì lúc trước cô bé ấy ôm một con gấu bông còn giờ đây lại là người khác ôm cô bé? Quần áo của cô bé lúc này xộc xệch không ngay ngắn? Thực giác cô ả cho thấy có loại không khí ái muội bao phủ hai người bọn họ.

“Người em nhìn thấy chính là cô bé này. Anh tìm thấy cô bé ở đâu? Cô ấy là ai vậy?”

Cô gái nằm trong vòng tay của Tổng Thiên Diệp nhìn cô ả với đôi mắt mỹ lệ, khuôn mặt khả ái, hai gò má ửng hồng, cái miệng nhỏ xinh hơi nhếch lên, im lặng không biểu hiện cảm xúc gì đặc biệt. Thấy cô ả hỏi tới mình, cô gái bé nhỏ lập tức rúc đầu vào lồng ngực cường tráng của người đang bế mình, từ chối nói chuyện với người lạ.

“Đây là em gái tôi, nó được các ca ca cưng chiều nên sinh ‘hư hồng’. Sao không chào hỏi người ta đi, meo meo?”. Bàn tay ẩn dưới làn váy đề vào nụ hoa non mềm của cô, nhụy hoa mẩn cảm bị ngón tay tham lam của hân nheo khiến toàn bộ thân thể cô khẽ run rẩy.

“Con bé không khỏe nên không muốn nói chuyện”. Ngoài mặt hân tỏ ra là một người anh yêu thương em gái, đành xin lỗi bạn gái hân về khuyết điểm của cô em bé bông. Thế nhưng ẩn sau vẻ mặt giả dối ấy, bàn tay hân lại đi căn rẽ nơi không che đậy của cô bé, khiêu khích nhiệt tình làm ái dịch lần thứ hai chảy ra từ trong hoa tâm nhỏ hẹp. Bây giờ chỗ kín của cô đã trở nên kiêu diễm ái muội, ngón tay hân không ngừng vờn vờ, do hân chưa được thỏa mãn ham muốn cho nên trút gĩa lên nụ hoa yếu ớt ấy để cô bé gái thấy ngọt ngào, khó chịu, phóng thích tất cả tính hoa của mình.

“Thì ra là em gái anh! Cô bé có đôi mắt thật đẹp, sau này lớn lên nhất định sẽ thành một mỹ nhân. Anh tuần tú như vậy, chắc chắn được rất nhiều cô gái hâm mộ, đúng không?” Cô ta giả vờ thân thiện bắt chuyện với Tổng Thiên Diệp, thầm liếc trộm xem phản ứng của hân ra sao.

Cô ả đưa tay xoa mái tóc nâu quăn quăn của Nhân Dụ, vô nhẹ để thu hút sự chú ý của cô, nhưng cô bé căn bản là không thèm để ý, chỉ ồm lên một tiếng nhỏ bé rồi càng vui đầu sâu hơn.

“Tiểu Lộ!” Hân nhìn cô ả, ngăn cản sự bắt chuyện lần thứ hai, khiến cô ta hậm hực hờn dỗi thu tay về, cảm thấy hân sùng nịch em gái quá mức liền chu miệng. “Em gái nhỏ chứ có phải là bảo bối đâu, cưng chiều quá về sau sẽ sinh hư, anh xem từ này đến giờ vẫn ôm cô bé khư khư, không thả xuống, cô bé

này đâu phải không biết đi.Còn nói cái gì mà ca ca cưng chiều em gái,em thấy là anh không thể xa được tiểu bảo bối,trước mặt bạn gái mà chỉ để ý lo lắng em gái , em đây không cần anh nữa!”

Cô ta nói xong liền xoay người ngay lập tức,liền chạm phải cây cột à không một mỹ nam tuyệt đẹp.Nhà bọn họ thật nhiều tuấn nam mỹ nữ nha!Mỗi người lại có một vẻ đẹp đặc sắc khác nhau,không biết các anh em khác có như vậy không,chắc là cũng “Khuyh quốc khuyh thành” nhỉ?

“Sao cậu lại để bạn gái giận dỗi thế này ? Mau đi dỗ dành cô ấy đi .Tiểu bảo bối đưa cho anh ẵm về phòng là được”.

Tổng Văn Vũ đã quan sát bọn họ khá lâu rồi, hẳn chỉ giả vờ hỏi thăm thôi , chứ hẳn thừa biết rằng tại sao tứ thiếu gia nhà họ ôm chặt lấy cô em gái không buông.Mà vừa nãy cô ấy ưm lên một tiếng nho nhỏ thế mà nhỏ nữ sinh đàn độn kia nghe không hiểu.Rõ ràng bạn trai cô ta đang làm “Viết tốt” nhá ,đổi lại là ba người kia chắc chắn biết rõ chuyện gì đang xảy ra rồi.

Hắn đi tới bên cạnh cậu em, ôm con mồi ngon miệng vào lồng ngực mình,đầu ngón tay nhắm ngay đến nụ hoa , lập tức cảm nhận được những giọt sương long lanh dính ướt ở tay,còn đũng quần hắn cũng mơ hồ nổi lên di vật khác thường .Hắn đắc ý tươi cười,ôm chặt thiếu nữ trong lòng,bây giờ tới lượt hắn a.

“Bây giờ tôi rất mệt mỏi”. Cô gái đáng thương gắng gượng nói.

Đôi môi nhỏ nhỏ xinh xắn để sát bên cần cổ , đôi mắt lơ mơ nửa khép nửa mở ,hắn thì thầm với cô “ Em nên tập làm quen dần với da thịt thân mật này đi,bởi vì em phải đáp ứng cho năm người bọn anh.”

Hắn bế cô lên tầng hai,bước vào một căn phòng không giống phòng khách cũng không giống phòng ngủ.Trong phòng có đầy đủ các loại dụng cụ để kiểm tra phụ khoa, có cả bàn đĩa quay,trông như căn phòng khám chữa bệnh cho bệnh nhân.

“Căn phòng này là nơi chơi đùa của anh, không phải cô gái nào cũng có tư cách dạo chơi ở đây đâu .Tiểu bảo bối,hôm nay cho phép em chọn cách chơi đây!” Đôi mắt lẳng tử của hắn nhử lại, đặt Nhân Dụ xuống đất để mặc cô tự do trong căn phòng rộng lớn.

Mắt cô lập tức dò xét bốn phía , trong này toàn dụng cụ chữa bệnh với nhiều hình dáng kì lạ không biết dùng vào việc gì nhỉ.Cô nhìn người đàn ông cười mà quái đản ngoài cửa mà rùng mình. Nhân Dụ cô đây vốn dĩ thuần khiết trong sáng thế nhưng sau khi trải qua những bài học “kèm cặp tận tình” của bọn họ nào là “Đốc lòng”, “giáo đạo”, thì cô cũng đoán được đây là nơi thỏa mãn mấy cái dục vọng biến thái nhà hắn.

Nhìn cô chậm chạp không có động tác gì,sự kiên nhẫn của Tổng Văn Vũ biến mất,hắn chậm rãi cởi bỏ nút áo khoác hé lộ lồng ngực vạm vỡ . “Thế nào,không chọn được à?Tiểu bảo bối, chưa có ai được anh đãi ngộ tốt như em đâu ,nếu để anh chọn thì lúc đó trò chơi sẽ kích thích hơn nhiều , nhiều đến nỗi đủ để giết chết vật nhỏ nha.”Miệng hắn dán vào lỗ tai cô thì thầm, làm cô muốn tránh hơi nóng tỏa ra từ hắn cũng không được.

“Dù thế nào thì tôi cũng không thoát nổi ,đúng không? Lựa chọn hay không thì có gì khác biệt đâu ?” Cô bắt đầu nhận ra, đối với tên ác ma thú tính trước mặt thì phản kháng mạnh đến mức nào cũng xem như phí hoài công sức mà thôi , bởi vì cơ thể bọn họ rất cường tráng ,rất dễ dàng khống chế cô. Bàn tay như kim sắt ấy chỉ cần bóp mạnh một cái là cô đã suyết hôn mê rồi. Mà cô càng phản kháng lại càng kích thích thú tính của bọn họ.

“Đã thế , anh chọn cho em nhé ‘bác sĩ-bệnh nhân’ , em thấy thế nào? Rất thú vị a”. Hắn tiến sát vào cô , dồn thân hình nhỏ bé vào góc tường nhỏ hẹp , sau đó vurun tay kéo cô ngồi lên một chiếc ghế trống.

Phía trên ghế để một cái ly đựng đèn rất lớn,nó có thể xoay mọi góc độ để điều chỉnh tới bất kì vị trí nào,còn phía dưới có hai thanh ngang treo hai vòng tròn thép mới công, cái ghế đỡ cũng là kim loại cao cấp đắt tiền không gì .

Mông cô vừa chạm xuống ghế thì bàn tay to lớn của hắn đã nắm chặt mắt cá chân của cô giờ lên cao . “Xanh nhạt” âm thanh của hai vòng tròn kim loại khép lại vang lên ,vậy là đôi chân cô đã bị trói chặt bằng chiếc công sắt.

Chỗ kín lộ hẳn ra ngoài khiến từng làn gió lạnh không ngừng thổi vào hoa tâm,nụ hoa yếu ớt lạnh buốt vì không được che chắn.Thừa dịp cô không chú ý , hắn lại trói hai tay cô vào hai bên tay vịn,vài bạt kiên cố làm cô muốn gãy thoát cũng không được.

Thay trang phục ,1 chàng bác sĩ mặc chiếc áo trắng đeo kính gọng đen – Tổng Văn Vũ xuất hiện lần thứ hai,về mặt hắn trở nên vô cùng nghiêm túc,đứng đắn,không nói không cười thể hiện chính xác phong thái mẫu mực của một vị bác sĩ tài giỏi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Tổng Văn Vũ cầm một bệnh án trong tay,rút một cái bút đen ra khỏi túi,áo blouse trắng dán sát vào người càng tôn thêm vẻ lực lưỡng của hắn.

Làn gió lạnh thổi qua khiến Tổng Nhân Dụ nổi hết cả da gà,sồn gai ốc, mà tay chân lại bị gông cùm xiềng xích khiến cho tư thế hiện tại của cô rất mê người . Chỗ kín đáo của cô hoàn toàn phơi bày trước mắt hắn ,ái dịch trong suốt bị Tổng Thiên Diệp dẫn dụ ra ngoài tỏa ra hương thơm ngọt ngào, đậm

đầy đặn quyến rũ.

“Em thấy có chỗ nào không thoải mái không?” Hàng mi vừa dày vừa cong vừa đủ che đi tia yêu mị trong mắt hắn , giọng nói của hắn trầm thấp mê hoặc lòng người,ngón tay thon dài vén mái tóc đen dài sang một bên .Vàng trán cao được tô điểm thêm đôi mày kiếm mạnh mẽ, gương mặt tràn đầy khí khái anh hùng.

“Chẳng có chỗ nào không thoải mái hết”. Giọng cô run rẩy ,không thể khép lại hai chân khiến cô có cảm giác nhục nhã,thậm chí còn cảm nhận được ánh mắt hắn công khai đào qua nơi tư mật của mình . . Ánh mắt nóng rực của hắn nhìn chăm chú vào tiểu huyết như muốn tìm tòi nghiên cứu bí ẩn nào đó.

“Có thật không ?” Cái bút vốn đang đập cạnh bàn đột nhiên dừng lại , hắn nhướn mày ,nghe nửa người trên về phía cô, cái ghế hắn ngồi là loại ghế có bánh di chuyển được nên chỉ cần động nhẹ một cái , hắn đã yên ổn ngồi vào vị trí giữa hai chân cô.

“Em không nói dối anh chứ? Tốt nhất là để anh kiểm tra cho chắc ăn, làm nghề bác sĩ mà khám chữa qua loa thì quả là tắc trách.” Hắn gần như gác đầu lên đầu gối của cô , mái tóc nam giới ma sát da thịt non mềm, khiến cô rung mình gầy dựa , bắt lực cử động nửa thân dưới.

Hắn vút bệnh án sang bên cạnh,lấy dụng cụ phụ khoa trên cái khay sáng bóng đặt vào chỗ kín của cô.Hoa tâm mềm mại hút chặt lấy nó , không biết trên có có loại thuốc gì khiến cô thấy tê tê đau đau,tiểu huyết màu hồng càng thêm đậm lệ,cánh hoa kiêu diễm ướt át lập tức nở rộ,nhụy hoa hồng nõn cũng vì bị tê nóng mà trở nên sưng to hơn.

“Nóng quá ! Anh làm cái gì thế?!” Hình như là loại thuốc Tổng Phẩm Ngạn đã từng dùng với cô ,thứ ấy sau đó cũng khiến cô có cảm giác cay nóng,mà tiểu nguyệt eo hẹp lại nở rộng ra.

“Em bây giờ rất cần thuốc mỡ,bằng không lát nữa sẽ vô cùng đau đớn.” Hắn đặt dụng cụ lại vào khay,sau đó xoay người lấy từ trong cái tủ lạnh nhỏ một cục vật thô to- dương vật nam giới già toàn thân đỏ búng.Mà nó còn toát ra từng làn khói trắng nữa,có lẽ nó được ủ trong tủ lạnh khá lâu rồi.

Tổng Văn Vũ cầm trong tay bóp bóp vài cái,không nghe thấy tiếng chất lỏng nhóp nhép bên trong,nước rớt vào trong cục vật đã động lại rồi kết băng a.Hắn hài lòng mỉm cười,cầm cục vật lạnh buốt giờ lên trước mặt cô, khí lạnh tỏa ra làm đôi má nóng búng của cô dần dần hạ nhiệt.

“Lạnh quá ! Bỏ ra đi ,không muốn đâu” Cục vật di động hấp thụ nhiệt độ từ thân thể cô bắt đầu hòa tan. Khí lạnh nhanh chóng làm cánh môi hồng sưng tấy đỏ búng,càng nhìn càng thấy hấp dẫn.

Hắn vừa hôn vừa cắn bắp đùi cô ,dấu răng che kín hai bên chân.Phát hiện chất lỏng trên cục vật có dấu hiệu hòa tan,hắn tạm ngưng cắn quét làn da non nớt ấy.

Bây giờ trò chơi mới thực sự bắt đầu.

“Không muốn,Nó quá lạnh,đừng bỏ vào~~~~”Tổng Văn Vũ không thèm nghe cô van xin , tay hắn đã ấn cục vật vào trong.Bởi vì thứ đó rất lạnh nên tiểu nguyệt lập tức co rúm lại, càng gây khó khăn cho vật lạ đi vào.

Tiểu huyết bị ác ma băng lãnh xâm nhập, bắp thịt căng đầy không ngừng đẩy ra. Chất lỏng bên trong cục vật nhanh chóng bị hòa tan hình thành 1 tầng “Mồ hôi” , lẫn vào ái dịch chảy ra bên ngoài.

Cô cảm thấy mình như bị xé rách làm hai,mỗi lần nó tiến vào khiến cô vô cùng đau đớn.Lâu như vậy mà cô vẫn chưa thích ứng với nó,ái dịch cùng nước đá trộn vào nhau tạo thành hỗn hợp ngọt ngào ướt át.

Tay hắn chẳng biết từ lúc nào đã bầu vịu lên thân thể vì khom lưng mà ưỡn bộ ngực lên của cô,nội y sớm bị Tổng Thiên Diệp cởi rồi,chi còn một lớp quần áo trở ngại hắn xoa nắn viên trân châu nhỏ từ mềm mại đến cứng rắn.Hắn cởi nốt cái áo của cô ra, làn da trắng sữa bị hắn in lại hàng loạt nụ hôn nồng nhiệt .

Hàm răng khê cắn trần châu nhỏ vron thẳng,mút mạnh khiến ngực cô bị nhuộm thành một mảng hồng nhạt,dục vọng của hắn càng ngày càng tăng cao.

Hơi thở của cô dần dần nặng nề hơn,bộ ngực phập phồng, tim đập loạn xạ,đôi mắt thì mơ mơ hồ hồ, bây giờ hắn mới lột quần áo của bản thân , giải phóng cục thú đã sớm sưng to của mình.

Hắn nâng bắp đùi cô lên,để chất lỏng lỏng lạnh từ tiểu nguyệt dính lên nam căn sưng mẫn ,đến khi nó được bôi trơn toàn bộ hắn nhắm thẳng vào cửa huyết đang đóng mở.

Bắp thịt non mềm gắt gao ôm lấy nam căn khổng lồ,sự trơn ướt ấm áp của dũng đạo khiến hắn không ngừng lao tới,của cô co dãn bất ngờ làm hắn không thể khắc chế được dục vọng của chính mình,điên cuồng ra sức đâm vào tới cùng,rút ra một nửa rồi lại hung mãnh đi vào.

Gương mặt cô đỏ búng , toàn thân ướt đầm mồ hôi. Nhân Dụ dần dần bị dục vọng dẫn dắt đến đỉnh cao , cơ thể non nớt không thể đủ sức chống đỡ nổi.Hắn không ngừng mãnh liệt thẳng tiến rồi ngay sau đó, bắn ra tinh hoa nóng rực,lấp đầy hoa huyết nhỏ hẹp của cô.

Thủy triều ào tới kéo cô vào hôn mê bất tỉnh,chi còn mặt cầu thủy tinh vẫn lóe lên tia sáng tà mị trong không gian lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Lần này Tống Nhân Dụ ngủ rất lâu, lúc cô tỉnh lại đã là quá trưa rồi, trong khi nhắm mắt cô cảm thấy có rất nhiều người đi qua đi lại, giọng nam giới trò chuyện trầm trầm lơ lơ xuất hiện khiến cô tỉnh dậy. Nhưng cô vẫn cứ tỉnh tỉnh mê mê, đến khi thực sự tỉnh táo thì chỉ còn một mình trong căn phòng trống. Có lẽ những âm thanh đó là do ảo giác mà thôi.

Quần áo vấy bẩn đã được thay bằng bộ đồ ngủ trắng tinh, mùi thơm của sữa tắm vô cùng khoan khoái nhẹ nhàng, không còn mùi mồ hôi hòa lẫn hoan ái nữa. Cô bây giờ sạch sẽ thơm tho như một đứa bé 5 tuổi, hòa mình trong tiết trời lạnh của buổi sáng sớm mùa thu.

Cô bước tới gần khung cửa sổ thủy tinh, vén tấm rèm màu bạc lên, nhìn về phía xa xa, bãi cỏ rộng rãi cùng vườn hoa nhiều sắc màu tạo nên một mảng đất trời rậm rạp um tùm, cánh cổng lớn của Tống gia ẩn hiện títt đằng xa ấy. Muốn thoát khỏi nơi này vô cùng khó khăn, xung quanh luôn được phòng vệ nghiêm ngặt bởi đội bảo vệ tinh nhuệ và camera 24/24, nói chạy ra thì dễ hơn là làm đấy.

Chẳng lẽ cô chỉ có thể mặc sức cho 5 tên ác ma kia hành hạ suốt chặng đường đời về sau ư.

Đột nhiên cảm giác buồn nôn từ trong họng ập đến, cô lập tức lấy tay che miệng chạy vào phòng tắm, nôn khan rất lâu mà cũng chỉ phun ra toàn nước màu vàng chua, sắc mặt tái nhợt. Suy yếu dựa vào bồn rửa mặt, cô mở vòi nước súc miệng sạch, bỗng nhớ ra từ trước tới giờ chưa lần nào bị ốm, tại sao hôm nay....

Tình trạng cơ thể tự dưng khác thường khiến cô hoảng sợ, tỉ lệ đào thoát là rất thấp, nếu cộng thêm việc bị ốm, thế không phải là càng thêm không có hy vọng sao? Cô phải làm gì đây?

“Thân thể không khỏe à?” Bên tai vang lên một giọng nói khiến cô ngẩn ngơ, một thiếu niên thanh lãnh xuất hiện trước mắt cô. Tắm gương trong phòng tắm phản chiếu hình ảnh một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai đang đứng dựa vào cửa.

Hắn khoác một chiếc áo nhung màu đen tôn lên màu da trắng sáng của mình, mái tóc màu nâu nhạt hơi hơi uốn cong rủ xuống trước mặt. Đây là thiên sứ đội lột ác ma, ánh mắt thuần khiết không có chút nguy hiểm nào của hắn dễ khiến người đối diện buông lỏng cảnh giác, sau đó hắn lập tức ăn tươi nuốt sống người ta, đến xương cốt cũng không còn.

Giờ phút này, Tống Phàm Ngan tựa như một thiếu niên vô tội, hết sức quan tâm tới thân thể không thoải mái của cô em gái, hắn đỡ Tống Nhân Dụ nằm xuống giường, bàn tay trắng nõn dán lên trán cô: “Ừm, không phát sốt, em có thấy chỗ nào không thoải mái không?” Ôm cô vào lòng, hắn ngồi dựa vào đầu giường, kéo chăn trùm kín thân thể yếu ớt rồi đặt cằm lên cái đầu nhỏ bé xinh xinh hít thật sâu hương thơm thiếu nữ tươi mới.

“Không sao, chỉ hơi buồn nôn thôi” Cô bị hắn giam trong lồng ngực, cho nên không nhìn thấy nụ cười ma quái của Tống Phàm Ngan khi nghe cô nói vậy. “Hay là do em chưa ăn sáng? Muốn ăn gì? Anh sẽ cho người đi làm”

“Không cần đâu, không muốn ăn gì hết.”

Hắn đưa tay không biết cố tình hay vô ý vuốt ve cái bụng phẳng của cô “Nhiều ít cũng phải ăn một chút đi. Ngoan! Ăn xong anh dẫn em ra ngoài gặp một người, chắc chắn em sẽ vui về”

Ra ngoài ư?

Mắt cô bỗng dưng sáng ngời, quả là ngoài sự mong đợi a? “Thật không?” Cô nỗ lực áp chế sự phấn khích quá độ trong lòng, bờ môi không kìm chế được lộ ra nụ cười hào hứng. Không cần nói hắn cũng biết về mặt này của cô đang mang suy nghĩ gì, hắn không thêm vạch trần cô nên lấy điện thoại gọi người làm bữa sáng.

Một bàn thức ăn dinh dưỡng phong phú đầy đủ các món ăn Trung Quốc Và Phương Tây bày biện trên khay sứ tinh xảo, từng đĩa không có nhiều thức ăn nhưng phối hợp ít nhiu cũng tới 10 loại thành phần a. Ở nhà họ Tống, ngoài đầu bếp còn có các chuyên gia dinh dưỡng nữa. Bữa ăn hằng ngày của bọn họ đều do các chuyên gia căn cứ vào thể trạng mỗi người mà tỉ mỉ phối chế, cho nên 5 vị thiếu gia nhà họ Tống mới có ngoại hình tiêu sái như vậy..

Hắn dụ dỗ cô nhanh chóng giải quyết bữa sáng, ép đến dạ dày cô căng đầy mới thôi. Sau đó hắn đi lấy một bộ quần áo khá kín đưa cho cô. “Đi thay quần áo đi! Bên ngoài nhiệt độ tương đối thấp, thân thể em không khỏe, rất dễ sinh bệnh.” Nói xong liền đẩy cô vào phòng tắm.

Áo bông vải màu trắng mặc bên trong áo nhung cũng màu trắng khoác bên ngoài, cuối cùng là chiếc áo khoác ấm áp màu lam nhạt, đôi tất màu lông dê cao đến đầu gối, váy ca rô màu xanh đậm không để lộ tí da thịt non mềm nào. Cổ áo điểm xuyết hai cục bông nhỏ, bím tóc trên đỉnh đầu cũng được trang trí bằng dây buộc có hình cục bông be bé xinh xinh, hắn còn đeo thêm một đôi bao tay màu trắng cho cô để giữ ấm.

Từ khi cô chuyển đến nơi này, Tống Đạt Cơ lập tức đi nước ngoài nghỉ ngơi, theo lý mà nói quần áo của cô không ai mua thêm mới đúng. Vậy mà phòng cô vẫn theo thường lệ chất đầy cả tủ quần áo nào là giày công chúa, váy búp bê,....?

Là lão Vinh mua sao?

Chắc là vậy a . Chức trách của ông ấy không phải là hầu hạ các vị thiếu gia ,tiểu thư chưa đâu sao ? Dù cô có là đồ chơi của 5 vị thiếu gia thì cô cũng là ‘lục tiểu thư’ nhà bọn họ nhà. Đối với người ngoài, tiểu thư độc nhất của Tổng gia vẫn vô cùng thần bí, chưa hề xuất hiện trên một tạp chí nào và cũng chưa ai được gặp. Điều này càng cho thế giới biết cô là bảo bối trân quý nhà bọn họ.

Khi cô bước ra từ phòng tắm vừa lúc nhìn thấy Tổng Phàm Ngan cầm lấy sợi dây chuyền hình mặt cầu trong ngăn kéo bàn trang điểm lên. Sợi dây phát ra những tia sáng lấp lánh, ngón tay bạch ngọc của hắn nắm mặt cầu trong tay , miệng lầm bầm đọc cái gì đó.

Hình ảnh này khiến lòng ngực Tống Nhân Dụ cứng lại, ký ức lại như ẩn như hiện trong đầu, cô muốn nhớ kỹ hơn nhưng đầu lại đau như búa bổ ? Vì sao thân thể luôn luôn khỏe mạnh như cô chỉ trong vòng hai ba tháng trở lại đây đã thay đổi nhanh đến thế, nếu đúng như cha nói cô là đời sau của “Bích Tộc”, thì phải mạnh khỏe hơn người thường chứ? Không lẽ cơ thể cô phải chuyển hóa để biến thành “công cụ sinh đẻ” cho bọn họ sao?

Các triệu chứng vàng đầu , buồn nôn này là thế nào?

Chẳng lẽ truyền thuyết “Bích tộc” chỉ là nói dối? Nếu đúng là vậy thì vì sao bọn họ cứ hành hạ cô mãi?

Là trả thù ư?

Mẹ cô và hắn có mối quan hệ gì a?

“Nhân Nhân, em sao thế?” Thiếu niên đến gần cô, hắn vuốt tay sửa sang lại mấy lọn tóc quăn quăn màu nâu cho cô. Ngón tay thon dài quăn quanh sợi dây chuyền thủy tinh, mắt hắn bắn ra vài tia ái muội sáng rực “Đừng quên đeo dây chuyền”. Hắn đưa tay cài sợi dây lên cổ cô.

Thân hình cao lớn dựa vào đường cong lá lướt và thân thể mềm mại , mái tóc quăn của hắn phất qua gò má mịn màng, mùi hương thân thể của hắn bao trùm bầu không khí của cô. Ngón tay hắn xoa nắn cái gáy cứng ngắc , miệng thổi khí nóng bên tai khiến da mặt trắng nõn của cô trở nên ửng hồng như cánh hoa đào , rất khả ái đáng yêu nha.

Ôm lấy bờ vai gầy gò cô ra khỏi phòng, sự tận tình của hắn làm Tống Nhân Dụ cảm thấy bất an, biểu hiện của hắn không giống những ngày thường, đột nhiên mang cô ra ngoài, hơn nữa người mà hắn muốn dẫn cô đi gặp là ai nhỉ? Thật sự là kì quái, hôm nay Tống gia vô cùng tĩnh lặng, nhóm người hầu cũng không thấy bóng dáng đâu, cả những tên thị vệ to cao cũng biến mất , trên con đường rộng rãi trừ bọn họ ra thì chẳng có bóng dáng của bất kì người nào, thật sự là quá không bình thường mà.

Nhìn thoáng qua người đi bên cạnh, cô quyết định không hỏi thì hơn , nhìn sắc mặt hắn không hề kinh ngạc là cô biết, chắc chắn hắn biết rõ nội tình, bọn họ không thể vô cớ biến mất được, khẳng định là có lệnh của các ca ca. Thôi thì tùy bọn họ , cô không thêm quan tâm.

Tổng Phàm Ngan đưa cô ra cửa thì thấy 1 chiếc xe thể thao màu đen chờ sẵn rồi, hắn ôm cô ngồi vào trong xe, trước mặt là một tấm thủy tinh trong suốt ngăn cách hai khoang xe với nhau. Cửa xe vừa đóng, môi cô liền bị miệng nam giới ngậm chặt, bị hôn đến chao đảo đầu óc đến nỗi cô không biết xe xuất phát từ lúc nào. Sau khi nụ hôn nồng nhiệt ấy kết thúc, cô phải hít lấy hít để không khí để lấy lại tinh thần, còn chiếc xe vọt chạy trên đường cao tốc, khung cảnh ngoài cửa sổ vô cùng xa lạ, cô không thấy quen thuộc gì cả.

Quen thuộc?

Ngoài căn nhà trước đây cô ở và tòa nhà hiện đang ở của Tống gia thì cô không còn biết nơi nào khác. Cô chẳng khác gì chú chim nhỏ bị giam trong lồng sắt , không được giao thiệp với thế giới bên ngoài, dù cho hiện tại cô không còn ở trong lồng nữa thì cũng không biết phải trốn đi bằng đường nào.

Không có kỹ năng mưu sinh, bởi vì cô bị nuôi dạy thành một đại tiểu thư, cơm không biết nấu, thiếu thốn may vá lại còn mù mờ , tất cả chỉ mang lại bất lợi cho cô mà thôi.

Nụ hôn tham luyến chuyển sang gò má mịn màng, bàn tay thiếu niên không an phận tiến vào khe áo , dọc theo nút thắt mở vào trong, nắm bầu ngực đang dần đầy đặn của cô trong tay rồi oa nấn . Hắn ngậm chặt vành tai non mềm trong miệng , thong thả trên chọc .

Sau một tiếng đồng hồ chạy trên đường cao tốc , chiếc xe rẽ sang một quốc lộ mới , đi vào con đường giữa cánh đồng rộng lớn , cô không hiểu hắn muốn dẫn cô đến nơi hẻo lánh này để tìm ai? Rồi chiếc xe đột ngột dừng lại trước căn nhà duy nhất tọa lạc trên mảnh đất này.

Căn biệt thự được xây dựng khá lâu rồi cho nên xung quanh có vẻ hơi cô tịch, Tống Phàm Ngan mở cửa xuống xe, cô cũng xoắn bước xuống theo liền bị một cơn gió mạnh lướt qua , nới da gà toàn thân.

“Mở cửa!” Hắn nhìn vào cái máy camera và nói.

“Phách!” Cửa lớn từ từ mở ra, một thiếu phụ ra đón “Ngũ thiếu gia, phu nhân vừa rồi mới nhắc đến người, không ngờ người sẽ tới. Vị này là?” Bà ấy kinh ngạc nhìn Tống Nhân Dụ, Tống Phàm Ngan trước giờ không mang người khác tới đây, sao hôm nay lại dẫn theo cô gái bé nhỏ này? Dung mạo của cô gái ấy lại càng khiến bà giật mình, thế nhưng bà ta rất nhanh che giấu sự luống cuống ấy của mình , dẫn bọn họ đi vào tòa biệt thự.

Hai tay Tống Nhân Dụ bị hắn dắt đi, cô nhận ra người phụ nữ ra mở cửa này rất chú ý đến mình, trong lúc suy nghĩ đang hỗn loạn bỗng lóe lên một ý tưởng . Người đàn bà này có lẽ biết được tin tức gì đó thì sao? Người cô sắp gặp là ai? Hắn nói cô sẽ vui vẻ khi gặp người đó, có thật không ? Mà ngoài... ..

“Được rồi , bà đi xuống trước đi”. Hắn nói.

“Vâng.” Người phụ nữ cẩn thận lui ra, lúc đi ngang qua còn không quên liếc nhìn Tống Nhân Dụ với con mắt hiếu kỳ? Dung mạo có chút giống, nhưng đáng lẽ ra cô bé ấy phải lớn lên nữa chứ, còn cô gái này có vẻ nhỏ hơn a.

“Em lại đây” Hân duỗi tay kéo thiếu nữ đứng bên cạnh, “Bởi vì biểu hiện của em rất tốt nên đáng được khen thưởng.” Hân đặt một nụ hôn lên trán cô, sau đó đẩy cửa phòng ra, kéo cô bước vào căn phòng toàn mùi thuốc đông y xen lẫn hương thơm của hoa hồng.

Một cô gái mỹ lệ ngồi trên xích đu cạnh cửa sổ, đùi được che lại bằng một tấm thảm ấm áp, cô đang chăm chú nghiên cứu quyển sách nói về chính trị. Làn da trắng hồng tự nhiên, chỉ là cơ thể quá gầy yếu, cô lẽ cô gái này mắc bệnh nặng quanh năm. Khoan đã, dung mạo tuyệt sắc này cô thường xuyên thấy trong mơ — mẹ!

Đây không phải mẹ cô sao? Vậy mà ai cũng nói mẹ cô đã chết.

Tại sao, ... tại sao bây giờ bà ấy lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

“Mẹ!” Tống Phẩm Ngạn lên tiếng gọi.

Cô gái đó ngẩng đầu, đóng quyển sách lại. Nở nụ cười duyên dáng với cậu thiếu niên trước mặt “Nhân Nhân, con tới rồi à!” Cô gái bước tới chỗ hân không để ý tới Nhân Nhân thật đang đứng bên cạnh. Cô duỗi tay chạm vào mặt hân, ôn nhu yêu thương nhìn hân bằng đôi mắt trìu mến.

“Mẹ?” Tống Nhân Dụ không ngờ người phụ nữ đứng trước mặt mình lại giống y như đức người mẹ trong tấm ảnh của cô, nhưng mẹ cô bây giờ cũng gần 40 rồi chứ, đâu thể trẻ thế này nhỉ?

Rốt cuộc 15 năm trước đã xảy ra chuyện gì? Tống Đạt Cơ vì sao phải nói dối một người còn sống thành đã chết, mà Tống Phẩm Ngạn lại gọi mẹ cô là mẹ?

Mẹ, đúng là mẹ rồi! Cô rất nhớ bà ấy, bây giờ bà ấy đứng ngay trước mắt cô nhưng lại không hề để ý tới cô, coi tên thiếu niên chết tiệt đứng bên cạnh là con gái bà đẻ ra. Không đúng! Mẹ gọi Tống Phẩm Ngạn là cái gì, “Nhân Nhân” ư?! Bà ấy coi “Ngạn Ngạn” là “Nhân Nhân”? hay là...

“Mẹ à, mấy ngày nay tình trạng sức khỏe thế nào? Mẹ bị cảm à? Có nhớ con không?” Thiếu niên cầm lấy tay cô gái, xoa bóp bàn tay lạnh buốt của cô, dùng chính nhiệt độ ấm nóng tỏa ra từ cơ thể mình sưởi ấm cho cô. Trong mắt hân xuất hiện một tia ấm áp chưa từng có bao giờ, gương mặt biểu hiện rõ sự quan tâm săn sóc đối với mẹ mình, nhưng đây đâu phải mẹ ruột của hân.

“Xem này, mẹ! Hôm nay con dẫn một người bạn nhỏ đến, mẹ có biết cô ấy không?” Hân kéo bàn tay nhỏ bé của Nhân Dụ, đẩy cô vào trước mặt cô gái xinh đẹp ấy.

Bọn họ 4 mắt nhìn nhau, cô gái này tuy không lộ rõ sự già nua về tuổi tác nhưng vẫn bị năm tháng lưu lại những vết tích nho nhỏ, đồng tử mờ to khiến Nhân Dụ cảm tưởng như nhìn được cả hình ảnh của mình phản chiếu trong đó. Còn Nhân Dụ mặc dù đã 16 tuổi nhưng gương mặt vẫn còn nét trẻ con, đôi môi anh đào mềm mại nhếch lên, ánh mắt cô lúc này chứa đựng vô vàn cảm xúc và suy nghĩ khác nhau. Cô không còn là một đứa bé bị bỏ tập nói nữa rồi, ngay cả người mẹ từng thích khuôn mặt tinh khiết tươi tắn của cô cũng không còn như xưa, 15 năm đủ để bà trầm tĩnh ít nói đi nhiều.

Giờ đây cô không còn là Nhân Nhân mà mẹ ngày đêm mong nhớ, cô đã biến thành sủng vật của 5 người đàn ông.

“Đây là...” Bàn tay thon gầy của cô gái áp vào mặt cô, ngón cái di chuyển dọc theo vầng trán và lông mày, sống mũi, đôi môi, rồi đột nhiên cô gái ấy đưa tay ôm lấy mặt Nhân Dụ, kéo cô ra khỏi Tống Phẩm Ngạn. Cánh tay gầy yếu của cô gái vén mái tóc sau tai Nhân Dụ lên tìm kiếm.

Làn da nơi này của cô trắng nõn, làm nổi bật một cái bớt nho nhỏ màu đỏ không dễ phát hiện. Điều đó khiến cô gái xinh đẹp như vớ được vàng bạc châu báu, vội vàng vòng tay ôm chặt Nhân Dụ, đôi mắt cô gái rung rung hai dòng lệ xúc động.

Miệng cô gái không ngừng thì thào “Còn... còn, còn ở nơi nào nữa? Ở đâu nhỉ? Mẹ sẽ không quên, mỗi ngày tắm rửa cho con mẹ lại hôn lên chỗ đó, rồi cù cho con không ngừng cười! Sáng sớm tỉnh dậy con đều cười với mẹ, uống sữa no cũng cười, chỉ cần có người chơi cùng là con sẽ cười, tựa như một tiểu thiên sứ đáng yêu khà ải” Nước mắt cô rơi xuống gò má gầy yếu, đọng lại trên chiếc váy màu xanh của Nhân Dụ.

“Sẽ không quên, mẹ sẽ không quên! Đúng rồi...” Cô gái vén váy Nhân Dụ lên, lật một góc quần lót màu trắng. Bên khe đùi cô có một ấn ký màu hồng nhạt không dễ thấy.

Sau khi nhìn thấy nó, cô gái mừng rỡ liên tục hôn lên mặt Nhân Dụ, nước mắt không còn gì ngăn trở ào ra như cơn lũ mùa hạ.

“Bảo bối, bảo bối của mẹ, sao con lại rời mẹ lâu như vậy, mẹ nhớ con muốn chết đi được, đừng rời bỏ mẹ nữa, được không con? Mẹ xin lỗi, mẹ rất

xin lỗi con! Mẹ đã không thể bảo vệ con, Tổng Đạt Cơ đối xử với con có tốt không? Sao hôm nay hấn lại thả con tới đây với mẹ?"

"Mẹ!" Tổng Nhân Dụ tựa đầu vào vai bà khóc thành tiếng, cô không ngờ có một ngày mình được gặp lại mẹ trong tình huống này. Hiện tại trong lòng cô có quá nhiều nghi vấn, không biết phải làm sao cho rõ ràng.

"Mẹ nói cho con biết, rõ ràng mẹ còn sống vậy tại sao Tổng Đạt Cơ lại nói dối là mẹ đã chết? Hấn còn nói cái gì mà "Bích Tộc" với gen di truyền xuất sắc, tóm lại là có chuyện gì? À, giữa mẹ và ông ta là mối quan hệ gì? Tuyệt đối không đơn giản như con vẫn biết đúng không? Chân tướng thật sự là gì hả mẹ, mẹ?" Cô không ngừng đặt câu hỏi, quá độ phấn khích mà ngất lịm người.

Bích Úc— Mẹ Tổng Nhân Dụ vội vàng đỡ thân thể con gái, vội vàng hỏi Tổng Phẩm Ngan: "Nó bị làm sao thế?"

Thiếu niên chậm rãi đón nhận Nhân Dụ, bế cô lên chiếc ghế sofa bên cạnh "Không có gì lo ngại, chẳng qua là cô ấy đang mang thai thôi". Cô gái xinh đẹp ngây người, nhìn chăm chăm vào cái bụng bằng phẳng của con gái

Mang Thai ư?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Con gái bà mới có 16 tuổi mà đã mang thai!?

Bích Úc thất kinh lão đảo người, trong đầu bà không thể hình dung nổi một cô bé xinh xắn nhỏ nhắn có gương mặt như trẻ thơ với cái bụng căng tròn. Gân xanh nổi khắp bàn tay gầy yếu, bàn nắm chặt cổ áo Tổng Phẩm Ngan hoảng hốt hỏi "Vì sao Nhân Nhân lại mang thai, có phải Tổng Đạt Cơ đã làm gì nó hay không? Mau nói đi! Nói đi!" Cho dù hiện tại tinh thần bà đang hoảng loạn nhưng vẫn không hề ảnh hưởng tới dung nhan tuyệt sắc của mình, ngay cả giọng nói tuy run rẩy nhưng nghe vẫn rất ngọt ngào mềm mại.

"Sao vậy, không phải mẹ luôn chìm đắm trong thế giới của riêng mình, không màng đến bất cứ chuyện gì nữa hay sao? Bây giờ cô con gái ruột xuất hiện liền không cần người thay thế nữa ư? Thời gian qua bà luôn lợi dụng tôi, giờ lại đá tôi đi à?" Thiếu niên vốn hiền hòa nay toàn thân toát ra khí lạnh, ánh mắt hấn không còn ấm áp như tia nắng mặt trời nữa mà là những tia sáng có thể đóng băng người đối diện, giọng điệu hùng hổ dọa người bức cô gái đến góc tường, đôi đồng tử như dã thú bị tổn thương nheo lại.

"Bà đừng quên, 15 năm qua ai đã chăm sóc cho bà, là ai vào thời điểm bà sắp chết trong bệnh viện liền xông đến thương lượng điều kiện với ông già để cứu bà, lại ai giúp bà có cuộc sống cơm áo đầy đủ vô ưu vô lo, không bị ông già kia quấy rối! Tất cả đều là do tôi làm, tôi biết bà chỉ coi tôi là thế thân cho con gái bà nhưng tôi vẫn luôn đối xử và chăm sóc bà như mẹ ruột của mình. Cô ấy ư? Cô ấy đã làm gì cho bà chưa? 15 năm chưa từng ở bên cạnh bà lấy 1 phút đồng hồ, chưa từng vì bà làm 1 chuyện gì đó nhỏ nhỏ, vậy thì tại sao khi cô ấy xuất hiện, lòng bà chỉ đặt lên cô ấy thôi?" Sự tức giận của cậu thiếu niên hòa nhã đã bùng nổ, hấn chỉ vào Nhân Dụ nằm trên ghế sofa rồi lớn tiếng chất vấn người phụ nữ xinh đẹp, khuôn mặt vốn trong sáng thanh khiết nay đã nhuộm một màu u ám nguy hiểm.

Có lẽ vì âm thanh phần nộ của hấn quá lớn nên Nhân Dụ bưng tỉnh.

Cô dụi mắt mờ mịt nhìn trần nhà một lúc rồi gọi "Mẹ?"

Người phụ nữ bị cậu thiếu niên ép đến góc tường liền chạy vội đến bên cô, sau đó quay lại ôm cậu bé tội nghiệp. "Bảo bối, mẹ xin lỗi!" Tuy hấn cao hơn bà rất nhiều, nhưng lửa giận ngàn ngút của hấn bị hành động bất thành linh này của bà dập tắt.

"Là mẹ không tốt, mẹ không nên gặng hỏi thô lỗ như thế với con khiến con không vui lòng, mẹ thương con nha! Con ngoan của mẹ! Chúng ta cùng đi đến chỗ của em con nhé, con bé tỉnh rồi." Cuối cùng cái lạnh giá trong mắt Tổng Phẩm Ngan được thay thế bằng cảm xúc ấm áp quen thuộc, dường như ngay cả đôi cánh màu đen lờ mờ xuất hiện khi ác ma nổi giận cũng thu lại, hấn —— lại trở thành thiên sứ mỹ lệ của ngày thường rồi.

"Không sao, là con phản ứng quá mạnh. Hai người cách xa nhau lâu như vậy chắc có rất nhiều chuyện muốn nói, con ra ngoài trước nhé." Hấn hôn một cái lên má người hấn gọi là mẹ, sau đó bước tới gần Nhân Dụ "Phần thưởng? Em gái thân ái!"

Lần này nụ hôn không đậu trên mặt, mà điểm dừng của nó là đôi môi hồng xinh đẹp, thân mật không hề có chút kiêng dè nào trước mặt người mẹ, hấn quá gan đi.

"Đừng như vậy mà." Cô lạnh lẽo đẩy hấn ra, không muốn để mẹ biết quan hệ giữa cô và hấn. Dù chỉ là chuồn chuồn lướt nước chứ không phải môi quấn môi, nhưng mặt cô vẫn đỏ hồng như quả cà chua chín.

Tổng Phẩm Ngan sờ sờ hai cái má mềm mại của cô rồi bật cười, đi ra ngoài.

Bích Úc nhìn một màn thân mật của hai người bọn họ, bà thở dài, ôm vai con gái rồi nói, "Nhân Nhân, không ngờ con cũng không thể thoát nổi số mệnh

cay nghiệt ! Bích tộc —— không sai, chúng ta là người của Bích tộc, cho nên chúng ta vĩnh viễn không thể thoát khỏi gông cùm xiềng xích.” Bà ôm mặt cô con gái bé bỏng, chính mình dường như cũng trở lại tuổi 15 thời hồn nhiên vô ưu vô lự, bắt đầu kể về thời điểm ác mộng bắt đầu ——

Tổng gia kinh doanh nhiều đời đến nay đã trở thành tỷ phú giàu có, nhưng gia nghiệp hưng vượng không có nghĩa là gia tộc cũng hưng vượng. Những đứa con nối dõi nhà họ khi nhỏ vô cùng hoạt bát hiếu động thông minh cơ trí, thế nhưng tất cả đều bị nhiễm bệnh mà chết oan uổng lúc 12 tuổi không ai biết lý do.

Trước kia điều kiện chữa bệnh có hạn, căn bản không tra ra nguyên nhân phát bệnh là gì, đành để từng người từng người một nhắm mắt rồi trần gian, còn bọn họ không ngừng sinh nở cho đến khi không còn sinh được nữa mới thôi, về sau gia cảnh tốt lên, những người đàn ông liền không ngừng lấy vợ để sinh con nối dõi tông đường kế thừa sự nghiệp. Có điều tác dụng không nhiều lắm, đến đời Tổng Đạt Cơ, toàn bộ gia tộc chỉ có hần là người nối dõi duy nhất. Rồi cuối cùng ông ta cũng tìm ra nguyên nhân diệt tộc —— đó là bởi vì bọn họ mang trong người loại bệnh di truyền quái dị!

Còn nhỏ tuổi thì không ốm đau bệnh tật, đến khi trưởng thành bệnh mới phát ra ngoài, nghiêm trọng đến nỗi sinh mệnh con người bị cướp đi nhanh chóng, không thuốc nào cứu chữa kịp thời. Chính vì vậy, trên lưng Tổng Đạt Cơ đeo gánh trách nhiệm vô cùng quan trọng: phải để lại giọt máu nối dõi cho Tổng gia, mà hần cũng phụ lòng tổ tiên, phong lưu không để đầu cho hết.

Lúc còn trẻ Tổng Đạt Cơ căn bản không để cái bệnh di truyền trong lòng, hần vẫn sung sướng với cơ thể tráng kiện của mình? Và lại bây giờ y tế phát triển khá mạnh, có bệnh liền đưa ra nước ngoài, có tiền còn sợ không trị được bệnh ư?

Sau đó hần bắt đầu kiếp sống vừa bận rộn sự nghiệp vừa bận rộn ăn chơi đàng điếm sinh một đồng con riêng, mười tám tuổi hần trở thành cha của nhiều đứa bé, đến hai mươi tám tuổi thì kết hôn với một thiên kim tiểu thư, nhưng lúc này ở bên ngoài hần đã có tới 8 đứa con rồi. Khi hần 30 tuổi người con trai đầu tiên của hần mắc bệnh lạ rồi qua đời.

Thằng bé vừa đầy 12 tuổi kịch liệt nôn mửa, sốt cao đúng như các triệu chứng của mấy vị tiền bối trước đó, cuối cùng nó lâm vào hôn mê, hần đã mời bác sĩ hàng đầu thế giới chạy chữa nhưng vẫn không thể cướp lại sinh mệnh của thằng bé từ tay tử thần. Chuyện này không khác gì lời tiên đoán bởi nó còn diễn ra với những người con kế tiếp của hần. Mà hần từ một người không thêm quan tâm con nối dõi giờ đây đã trở thành người điên cuồng sinh con trai.

Hần nhất định phải kết hợp với những người phụ nữ có thân thể vô cùng tốt để sinh ra những người con không có khả năng mang cái gen di truyền chết tiệt ấy, mà người phụ nữ đáp ứng đầy đủ điều kiện ấy đâu dễ tìm. Không thể ốm yếu, không thể xấu xí, không thể ngu dốt, và điều trọng điểm cuối cùng chính là: người đó không có khả năng sinh con bị nhiễm căn bệnh kỳ lạ đó.

Hần đã chi một số tiền lớn để thành lập một nhóm người chuyên nghiên cứu về căn bệnh này, công việc hàng ngày của những người đó là giúp hần tìm kiếm cô gái có gene phù hợp điều kiện của hần trong biển người mênh mông ấy, sau khi tìm được gene hần lại cho người đi điều tra cụ thể về cô gái đó. Và người đầu tiên hần tìm được đã sinh cho hần một cậu con trai khỏe mạnh —— Tổng Luật. Nhưng đó không phải do vợ hần sinh, mà là một người phụ nữ xinh đẹp được hần giữ bên cạnh sau khi vợ hần mất khả năng sinh đẻ.

Vợ hần nhất định phải bảo đảm chắc chắn rằng địa vị của bản thân không bị ai cướp mất, cho nên vừa nghe nói thằng bé hoàn toàn khỏe mạnh, không mang gene bệnh tật, bà ta liền ôm nó về tự nuôi nấng, chẳng những đối xử với nó như con ruột, mà còn cho nó nhập học Tổng gia.

Những đứa con khỏe mạnh dần được sinh, mục đích của hần lại từ đơn thuần khỏe mạnh chuyển thành vừa khỏe mạnh, vừa có năng lực xuất sắc hơn người, tìm tòi cả phạm vi trong nước lẫn quốc tế. Cuối cùng, có một lần nói chuyện với ai đó, lần đầu tiên hần vô tình nghe đến “Bích tộc” – chủng tộc di truyền năng lực kỳ lạ.

“Nga, ‘Bích tộc’ sao? Hình như rất thú vị!” Đã ngoài bốn mươi rồi mà hần vẫn khá phong độ, vẻ lịch lãm không hề thuyên giảm, hơn nữa tuổi càng tăng sức quyến rũ nam giới của hần càng mạnh. Ngoài mặt hần cười nhạt nhưng trong đầu lập tức động dậy như cái cối xay, dù có chủng tộc này hay không, hần cũng phải điều tra thật kỹ. Nếu có thật trên đời này, như vậy, dù có mất bao nhiêu thời gian và tiền bạc, hần cũng nhất quyết tìm ra bọn họ. Có lẽ, Tổng gia phải nhờ vào “Bích tộc” mới hưng vượng được!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Bích tộc là chủng tộc không được ghi chép lại trong lịch sử loài người, những người biết đến bọn họ không nhiều, nhưng cũng không thể biết được chính xác những gì liên quan tới bọn họ. Từ khi bắt đầu điều tra, suốt hơn một năm nhiều không có bất kỳ tiến triển nào, đến lúc Tổng Đạt Cơ cho rằng chủng tộc này không hề tồn tại thì thiếu nữ xinh đẹp như thiên tiên đã đánh rơi ý nghĩ từ bỏ kế hoạch này của hần.

Đó là một cô gái 15 tuổi xinh đẹp tuyệt trần, cho dù các mỹ nữ luôn vây quanh Tổng Đạt Cơ cũng không thể bằng một góc của cô. Hơn nữa, cô lại còn là 1 trong số những hậu nhân còn sót lại của Bích tộc, đây không phải là niềm vui bất ngờ với hần hay sao?

Thiếu nữ ấy tên là “Bích Úc”, âm đồng “Ngọc bích”, cô như một viên ngọc tòa sang được cất giấu tận vữ thẳm, toàn thân toát ra hơi thở hấp dẫn quyến rũ hần. Mỗi lần nhìn Bích Úc trầm tĩnh ngây ngốc ngồi bên cạnh, Tổng Đạt Cơ luôn nhìn không nổi ôm cô vào ngực rồi yêu thương, dù cho hai người kém nhau tới hai mươi bảy tuổi, hay nói cách khác, hần có thể làm cha cô được rồi.

Nhưng mà một mỹ nữ tuyệt thế như vậy , có người đàn ông nào chống cự lại nổi mẽ hoặc của mỹ nữ bao giờ không. Cho nên hần đã sủng ái cô trong suốt 5 năm , không hề lãng nhãng với cô gái nào khác, ngay cả Tống gia hần cũng rất ít khi trở về, xây một căn nhà lớn ở ngoại ô rồi ở đó với cô.

Trong khoảng thời gian sống cùng cô, hần đã hiểu rõ hơn về “Bích tộc”, thì ra trước kia có rất nhiều nhận thức sai lầm. Kỳ thật, chỉ có phụ nữ Bích tộc sinh con gái mới có được gene di truyền xuất sắc của bọn họ, mà sinh con trai tuy vẫn có những ưu điểm hơn người nhưng gene di truyền sẽ bị hạn chế. Như vậy nếu hai người bọn họ sinh con gái, đứa bé đó vĩnh viễn không bị mắc căn bệnh quái lạ của gia tộc hần vì nó có gene của “Bích tộc”, còn nếu sinh con trai, tuy thẳng bé sẽ không mắc bệnh, nhưng cũng không bảo đảm các đời tiếp theo, tiếp theo nữa không mắc căn bệnh quái lạ ấy.

Vì thế mà “Bích tộc” có tác dụng tẩy sạch bệnh cho các gia tộc như hần, mấy trăm năm trước, 1 cuộc chiến tranh giành phụ nữ “Bích tộc” bắt đầu. Từ phú thương, hậu duệ quý tộc đến hoàng thân quốc thích chẳng ai là không muốn giữ một cô làm của riêng, để gia tộc của mình ngày càng xuất hiện nhiều tinh anh hơn.

Do cá nhân nhân loại ham muốn quá nhiều khiến cho vô số thiếu nữ Bích tộc vô tội sa vào làm đồ chơi quyền quý, mỹ mạo của những cô gái này càng ngày càng khiến cho cuộc chiến tranh càng lúc càng kịch liệt. Mà sau nhiều năm tháng, hoặc là thế thiếp của bọn đàn ông đó kỳ mãnh liệt dẫn tới đầu độc, hoặc là do thiếu nữ bị đùa giỡn không thể chịu đựng được mà tự kết liễu cuộc sống, đủ loại nguyên nhân làm cho nhân số Bích tộc giảm mạnh.

Đến ngày nay, hậu nhân “Bích tộc” chỉ còn lại vài chục người, hơn nữa đặc tính di truyền cũng không được như trước nữa, bởi vì bọn họ gần như không khác gì người thường nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22

Và Bích Úc chính là 1 trong số mấy chục người ấy!

Tuy cô có mỹ mạo như hoa thom cỏ lạ, thế nhưng thể chất của cô lại vô cùng kém, thời tiết chỉ cần thay đổi một chút là cô đã thấy khó chịu trọng người rồi, oái oăm hơn, một cái bệnh nho nhỏ không đáng kể của người thường thì với cô nó lại thành vô cùng nghiêm trọng. Sau khi đoàn nghiên cứu tiến hành kiểm tra, bọn họ phát hiện cô có 1 khuyết điểm đã kích Tống Đạt Cơ khá nặng—— thể chất không dịch thụ thai!

Như vậy từ năm 15 tuổi, hần sủng ái cô đến năm 20 tuổi, sự ưu ái ấy không có bất kỳ cô gái nào được hưởng, bởi ngoài lúc làm việc, thời gian còn lại của hần đều dành cho cô, đáng tiếc cô chưa từng hoài thai con của hần. Điều này khiến hần rất thất vọng.

Dù người hần yêu thích nhất là cô, nhưng trên vai hần còn trọng trách về người nối dõi, hần không thể lãng phí thời gian cho cô được. Dần dần, hần ít đến chỗ cô hơn, đến khi cô đột nhiên mất tích hần mới cho người đi tìm. Lúc ấy toàn bộ lực chú ý của hần đều đặt trên người một cô gái khác, cô gái này dĩ vực phong tình có năng lực không chế suy nghĩ của con người làm hần cảm thấy hứng thú, cũng bởi vậy mà Bích Úc có thể thuận lợi né tránh hần để bắt đầu một cuộc sống mới. Sợ bị hần bắt được, cô đành phải liên tục di chuyển từ thành phố này đến thành phố khác, từ quốc gia này đến quốc gia khác, à đúng, cô phải cảm tạ Tống Đạt Cơ ngày thường ra tay hào phóng, để bây giờ cô không bị chết đói ngoài đường.

Trong quá trình chạy trốn, cô đã gặp một cậu bé kết bạn với cô không phải vì sắc đẹp. Vì sao cô biết ư? Bởi vì hần đẹp không thua kém cô, có lẽ do hần là con lai, cho nên ngũ quan vuông vắn người phương Đông, da hần rất trắng cộng thêm mái tóc quăn màu nâu, trông hần như búp bê khá ái xinh đẹp trung bầy trong tù kính vậy.

Có một điều cô không rõ là tại sao hần cũng giống cô bốn ba khắp các nước, hai ba năm liền bọn họ lần lượt gặp nhau ở ngã tư con đường lớn, sự trùng hợp này quả thực có thể xem là kỳ tích, dường như giữa hai người đã có mối nhân duyên ràng buộc.

Cậu bé tên “Anh” đó có nụ cười xán lạn như ánh mặt trời, tiếng cười của hần có thể lan tỏa sang bên cạnh khiến mọi người quên đi phiền não, cho nên Bích Úc vừa thấy nụ cười của hần liền bị mê hoặc hấp dẫn. Đến khi cô đột nhiên giật mình không biết bắt đầu từ lúc nào, mắt cô luôn dõi theo bóng dáng của hần, nụ cười của hần khi nhìn thấy cô cũng rực rỡ chói mắt hơn bao giờ hết.

Khoảng thời gian chung sống với hần là đoạn đường đời cô cảm thấy khoái lạc nhất của mình, bọn họ cùng nhau đến Thụy Sĩ vào mùa đông ở vùng ngoại ô nhỏ để ngắm tuyết, mùa xuân đến Nhật Bản ngắm hoa anh đào nở, cánh hoa tung bay rực một mảng hồng. Ở bên hần, cô mới được trải nghiệm tình yêu ngọt ngào và sức sống thanh xuân, không đêm được bao đêm cô nằm trong lòng hần, hai thân thể trẻ trung chỉ cần 1 cái vô ý đụng chạm liền dẫn đến liệt hỏa hùng hực. Trong lúc hai người nóng bừng dán vào nhau, cả hai đều không thể tưởng tượng có một mầm mống bé nhỏ đang thai nghén trong bụng cô và dần dần lớn lên ở đó.

Không ngờ số phận trêu người, thời gian vui vẻ chẳng được bao lâu—— đột nhiên vào một ngày, hần mất tích! Vào đúng ngày cô biết mình mang thai, đang định nói với hần. Căn nhà của bọn họ tan hoang tiêu điều, quần áo rơi vãi lung tung, trên nền nhà còn có vết máu loang lổ, cảnh tượng này khiến cô bị sốc nặng. Thế rồi hai vợ chồng ông lão ở nhà bên nói với cô rằng, có mấy người đàn ông cao lớn tới tìm “Anh”, cũng không biết rõ vì sao không nói lời nào đã đánh đập hần vô cùng tàn nhẫn, sau đó “Anh” bị bọn chúng trói lại rồi bắt “Anh” lên một cái xe cao cấp.

Cô ngồi đó đợi hần dai dẳng suốt 2 tháng trời, bởi vì ngay cả tên thật của hần cô cũng không biết nên không thể báo cảnh sát, đành chờ đợi trong nỗi

mòn. Ngày thứ 65, chuông cửa bỗng vang lên!

Nhưng đứng ngoài cửa không phải người cô luôn mong nhớ “Anh” mà là —— Tổng Đạt Cơ!

“Đi chơi lâu như vậy, cũng nên trở về cùng tôi thôi!” Ánh mắt của hắn từ đầu tới cuối chưa từng rời khỏi cái bụng đang nhô lên làm cô rùng mình.

Tất cả đã chấm hết !

Cô đã trở lại cái lồng sắt giam giữ mình trước đây, chỉ khác một điều mục đích lần này của hắn không còn là cô mà là đứa bé trong bụng. Theo như cô biết, trước mắt hắn đã có không ít con trai khỏe mạnh thông minh, tại sao còn chưa buông tha cho cô ? Huống hồ, đứa bé này không phải của hắn.

Cô đương nhiên không biết rõ ý định của Tổng Đạt Cơ, tuy con trai hắn khỏe mạnh, nhưng không chắc rằng cháu hắn cũng may mắn như thế. Cho nên hắn đã tìm biện pháp phòng ngừa chu đáo, sớm tìm một cô gái tốt để “lai giống” trong tương lai với các con của hắn, ý nghĩ này hình thành khi hắn nhận được tin cô đang ở Nhật Bản và đã mang thai.

Thân là “Bích tộc”, không lẽ con gái cô là ứng cử viên sang giá nhất cho việc lai giống ư?

Hắn tưởng cô không có khả năng sinh đẻ nên thả cô đi, bây giờ lại bị tên đáng ghét nào đó làm cho lớn bụng, bắt quá không sao, như vậy càng tốt, đúng không a? Nếu đứa bé này là con ông thì nó sẽ là em gái của mấy thằng bé kia! Loạn luân sinh con chưa chắc đã có gene xuất sắc mà.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Sự việc diễn ra theo đúng ý của hắn, Bảy tháng sau Bích Úc sinh được một bé gái xinh xắn khỏe mạnh.

Quả là một sinh linh nhỏ bé đáng yêu! Đôi mắt cô bé vừa tròn vừa đẹp giống hệt mẹ, mới sinh ra chưa được bao lâu đã linh hoạt ngó nhìn 4 phía. Tổng Đạt Cơ vừa nhìn thấy cô bé đã bị mê hoặc, khuôn mặt nhỏ nhắn như búp bê và đôi tay mập mạp xinh xắn đã khơi dậy tình yêu thương trong hắn. Lập tức phá vỡ quy định chỉ cho con trai nhập hộ tịch, hắn nhập luôn cô bé này vào Tổng gia, danh chính ngôn thuận trở thành ba ba của cô.

Do Bích Úc phản đối mãnh liệt rằng cô bé còn quá nhỏ, nên không cho hắn mang con về Tổng gia, tuy nhiên chỉ cần có thời gian rảnh rỗi, hắn lập tức đến chơi với đứa bé. Hắn thích hôn lên khuôn mặt khả ái rồi trêu chọc nó không ngừng cười, ngay cả lão Vinh- tổng quản đi cùng cũng phải thốt lên : “Lão gia còn chưa từng coi các thiếu gia là bảo bối như thế này đâu!”

Đúng, đến con ruột của hắn cũng chưa từng nhận được sự đãi ngộ đặc biệt như cô bé này!

Vì sao ư? Bởi vì con trai hắn có nhiều rồi, còn người của ‘Bích tộc’ tìm đến 10 năm mà vẫn chỉ thấy 1. Không, hiện tại là 2 mới đúng. Bảo vật quý giá thế này đương nhiên phải nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa rồi, chờ con bé khỏe mạnh lớn lên, hưng vượng của gia tộc hắn không còn đáng lo ngại nữa rồi.

Thời gian trôi nhanh như thổi đưa, chớp mắt một cái đứa bé đã đầy tuổi.

Mà thân thể Bích Úc sau khi sinh nở càng ngày càng yếu đi. Cô không thể tự chăm sóc con gái nữa, nhưng lại không chịu để bảo mẫu nhúng tay vào, điều này khiến hắn rất nhức đầu. Hắn lo nếu còn tiếp tục như vậy, chẳng may truyền nhiễm vi khuẩn cho con bé có sức đề kháng mong manh, chỉ cần một sơ suất tí xiu này thôi, gia tộc của hắn —— không phải thành bọt nước hết sao?

Bây giờ mà đi tìm thêm người của ‘Bích tộc’ thì không biết đến bao giờ mới thấy tiếp. Không được! Hắn không thể mạo hiểm. Đứa bé phải được yên ổn lớn lên trong môi trường tốt, không thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài và – cả mẹ nó.

Bích Úc lê thân thể suy yếu trốn dưới bụi cây, cô không thể để Tổng Đạt Cơ ôm con đi!

Bây giờ Nhân Nhân chính là lý do tồn tại duy nhất, mất nó rồi cô biết sống ra sao, nó là quà tặng ‘Anh’ để lại cho cô, bất luận thế nào cô cũng không thể để Tổng Đạt Cơ được như ý muốn. Cô sẽ ôm Nhân Nhân trốn đi thật xa, còn ở lại đây sẽ bị tên ác ma kia hãm hại.

Hiện tại cô đang trốn trong vườn hoa bên ngoài Tổng gia, người gác cổng nghiêm khắc không để cô vào trong, hôm nay Tổng gia có yến tiệc, hình như là chúc mừng chuyện vui gì đó. Mặc kệ, cô không quan tâm, cô chỉ muốn biết bọn họ giấu Nhân Nhân ở đâu, cô nhất định phải tìm thấy Nhân Nhân, thân thể cô đang dần dần vô lực mềm nhũn, cô biết bản thân mình không còn chống đỡ được bao lâu nữa.

Sức khỏe của cô bây giờ rất kém, chỉ ngồi xỏm ở đây mà cũng thấy vắng đầu, cô không dám công khai đi vào, người của Tổng Đạt Cơ từng gặp cô, vạn nhất để bọn chúng nhìn thấy, cô sẽ không thể tìm con mình nữa. Không đến gần được vì sợ bị phát hiện, cũng không thể đi quá xa sợ bỏ qua hội trông thấy con gái, cuối cùng đành tiếp tục trốn trong bụi hoa.

Bữa tiệc này là của con trai trưởng Tống Đạt Cơ—— Tống Luật sinh nhật mười tám tuổi!

Tống Đạt Cơ khẩn cấp vội vã muốn đem con trai ra mắt tiểu công chúa nhà mình, cô bé ấy hơn chục năm nữa thôi sẽ thuộc về bọn chúng. Lần này hẳn sẽ giới thiệu con bé với các gia tộc lớn trong bữa tiệc này, ngoài 5 người con được hẳn tuyển định làm người thừa kế tương lai được tham gia, còn lại không ai có tư cách tham gia kể cả là con trai của hắn.

5 đứa này là 5 cậu nhóc nổi bật nhất, xuất sắc nhất, thành tựu sau này của chúng chắc chắn chỉ con hơn chứ không kém. Tin rằng cháu nối dõi của hắn cũng không khác gì bọn chúng đâu, nhưng với điều kiện tiên quyết là —— mẹ của mấy đứa trẻ đó phải là Nhân Nhân. Bằng không dù sinh con với một người phụ nữ khỏe mạnh thì xác suất không mắc bệnh sẽ là 1/10.

Quần gia trẻ tuổi – lão Vinh bước nhanh tới nói nhỏ bên tai hắn mấy câu, sau đó sắc mặt Tống Đạt Cơ trầm xuống, “Lại để cô ấy trốn thoát? Thôi, dù sao bây giờ cô ta cũng không còn quan trọng nữa, tôi chỉ cần Nhân Nhân thôi.” Hắn phát phát tay bảo lão Vinh lui ra.

1 hồi âm thanh thanh thúy truyền tới, cô gái người nước ngoài tinh khiết như thủy tinh xuất hiện ở ngưỡng cửa, làn da trắng hồng, con ngươi màu tím bắn ra những tia sáng lạ kỳ. Cô mặc một chiếc váy màu xanh thẫm, trên cánh tay thon dài là mấy cái vòng tinh xảo, mỗi chiếc lại được gắn một quả chuông nhỏ tỳ.

Đi theo đằng sau cô là một cậu bé xinh đẹp như thiên sứ, ngũ quan xinh đẹp non nớt không khác gì mẹ nó. Rõ ràng chỉ mới ba tuổi mà trong đôi mắt của nó đã hiện lên vẻ thành thục ổn định lạ thường, giờ phút này nó chỉ cần biểu hiện mình là một cậu bé hiền lành hiểu biết.

“Mặt Ly tới rồi hả! Nga, Ngan Ngan vẫn rất ngoan a!” Tống Đạt Cơ nở nụ cười, hắn sờ sờ mái tóc màu vàng của con trai. Đứa bé này khá cao vì dòng máu nó mang trong mình có 1 nửa là ngoại quốc, có năng lực thời niên và đặc thù khổng lồ chế tâm trí người khác.

“Thời gian giao hẹn đã đến.” Giọng nói của cô mang âm hưởng của người nước ngoài, còn gương mặt thể hiện rõ ý kiên quyết vô cùng mãnh liệt.

Mắt hắn chợt lóe, lập tức thông dong nói: “Thời gian trôi đi nhanh thật, cô không nói chắc tôi cũng không nhớ đâu. Đúng a, Ngan Ngan đã ba tuổi rồi đấy nhì! Chuyện cô yêu cầu tôi đã xử lý xong, trừ cái chân hơi thọt thì sức khỏe của hắn coi như không còn gì lo ngại nữa. Còn cả kẻ thù của hắn cũng sẽ không tìm đến nữa!” Hắn gọi lão tổng quản bên cạnh.

“Lão gia!” Lão Vinh lập tức hiểu ý đưa ra một xấp giấy. “Đây là địa chỉ của người đó, bên trong còn có thù lao cô được trả trong mấy năm qua, nhưng cô cũng nên hiểu rõ, phải để con lại đây.” Cô gái xinh đẹp nghe đến câu cuối cùng, toàn thân liền cứng đờ, nhưng cô lập tức đưa tay nhận xấp giấy “Nó là con trai ông, đương nhiên tôi sẽ không mang đi.”

Cô xoay người nhìn thấy đôi mắt trong trẻo của con trai lại mềm lòng, nhưng cô biết rõ nếu nó đi theo cô chắc chắn không thể vui vẻ, bởi vì tư chất của nó cần phát huy trong một không gian rộng rãi, cô không thể cung cấp cho nó được. Vì con trai, cũng vì chính mình, cô đành phải dứt bỏ đoạn tình thân này thôi.

Bước chân kiên định đi tới ngưỡng cửa, trước khi rời đi cô quay lại nói: “Coi như lễ vật chào tạm biệt đi, hôm nay vẫn muốn giới thiệu con bé này cho mọi người, để nó tránh mặt sẽ tốt hơn đấy.”

Tống Đạt Cơ sợ run người, Mặt Ly rất ít khi tiên đoán, nhưng mỗi lần tiên đoán đều vô cùng chính xác. Xem ra, tiểu công chúa muốn nhìn thấy các ca ca còn phải đợi thêm một thời gian nữa.

Trần Bích Úc nóng rực, gò má đỏ hồng và hơi thở dồn dập cho thấy cô đang lên cơn sốt cao, trước khi đi cô chỉ sốt nhẹ, đứng đây hứng gió tận 2 tiếng đồng hồ, sao có thể không bệnh nặng đây?

Nhưng cô không thể ngã xuống, Nhân Nhân vẫn chờ cô, nhất định nó sẽ đi tìm cô a!

“Nhân Nhân!” Đôi mắt mơ hồ thấy một bóng dáng xinh đẹp đang bước tới, chắc là con gái cô! Bảo bối của mẹ, mẹ ở đây.

Sau khi kéo thân thể nhỏ bé vào lòng, cô liền bất tỉnh.

“Tiểu thiếu gia! Đừng để ý đến người lạ làm gì, đi thôi!” Bảo mẫu gọi hắn. Thế nhưng cậu bé này không nghe bà, hắn bị khí tức của cô gái kia mê hoặc, đây mới là hương vị của mẹ đi! Có mùi thơm, có cảm giác ấm áp, chứ không giống người mẹ lạnh lùng vừa vứt bỏ hắn.

“Nhân Nhân, bảo bối của mẹ!” Cô gái nỉ non tên con gái ngay cả khi đang hôn mê.

Nhân Nhân? Là gọi hắn à? Cô ấy ôm hắn rất thoải mái, hắn chưa từng được người nào ôm ấp kể cả mẹ ruột của mình, chẳng bằng để cô ấy làm mẹ còn hơn.

“Tiểu thiếu gia!” Bảo mẫu thấy hắn không động đậy, liền mở cửa xuống xe, không ngờ lại nghe thấy hắn nói: “Bé cô ấy lên xe, từ hôm nay trở đi cô ấy chính là mẹ ta!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Chiếc xe thể thao màu đen lại chạy trên con đường làng nhỏ hẹp, ánh nắng ảm áp được thay thế bởi mây mù u ám, mới mấy tiếng đồng hồ thôi mà thời tiết đã chuyển biến bất thường như vậy.

Tổng Nhân Dụ ngồi im trên ghế, hai bàn tay nắm chặt vào nhau, bây giờ cô là một gái nhỏ yên lặng biết nghe lời. Đôi mắt cô xa xăm nhìn về cảnh vật phía bên ngoài cửa kính. Con người xinh đẹp linh hoạt chuyển động dưới làn mi dày rậm, từ lúc gặp qua mẹ không đến nửa ngày tới giờ, cô từ 1 người bị quản chế làm đồ chơi biến thành yêu nghiệt hại nước hại dân!

“Nhân Nhân, tuy con đã bước vào số mệnh của ‘Bích tộc’, nhưng không có nghĩa con sẽ bước vào vết xe đổ của mẹ. Muốn trốn thoát sự khống chế của một người đàn ông không khó, nhưng nếu người đàn ông đó là người có tiền tài quyền thế hùng hậu thì không thể, đặc biệt là khi hần còn chưa chịu buông tha cho con. Thay vì cả đời mất tự do phải trốn chui trốn nhủi, con hãy nắm giữ trái tim của người đàn ông đó. Phải trải qua rất nhiều năm mẹ mới ngộ ra điều này nhưng mẹ không thể làm được, bởi vì trái tim mẹ đã trao cho 1 người khác.”

“Mẹ không làm được, con phải làm, hơn nữa nhất định phải làm bằng được. Nếu không con sẽ giống mẹ, giống vô số thiếu nữ Bích tộc bất hạnh khác, sẽ bị ràng buộc bởi một người con không yêu, cả đời phiền não không thể hạnh phúc...”

Nhưng mẹ không biết rằng, cô không chỉ thuộc về 1, mà là 5 người đàn ông!

Nhưng mà bà nói không sai, Tổng Nhân Dụ quả thật không có năng lực trốn tránh bọn họ. Bởi vì những người đàn ông này không những giàu có, có quyền thế, hơn nữa sau lần đầu tiên hưởng mùi vị của cô liền bị nghiện, với cái tình trạng này bảo họ buông tha cô đi được ư?

Nếu không thể thoát vậy làm theo ý mẹ đi! Coi như cũng hoàn thành mong mỏi của Tổng Đạt Cơ nhĩ? Từ lúc cô còn chưa chui ra khỏi bụng mẹ, ngày sau đã định phải thuộc về 5 cậu con trai quý tử của hần rồi, nói cô thuộc về bọn họ không bằng xoay chuyển thành bọn họ thuộc về cô a!

Ánh mắt của cô trong suốt lóng lánh như bảo thạch, gương mặt vốn không được cho là xinh đẹp nay toát ra thần thái mỉa mai hoặc mê người, cô gái 15 tuổi – con búp bê nhỏ – vẫn là bộ dáng Tổng Đạt Cơ dưỡng dục để hoàn thành sở nguyện của hần. Nhưng hiện tại là lúc vứt bỏ rồi.

Hần đã từng xây dựng một thế giới đồng thuận hư ảo vì cô, nói rằng tuy mẹ mất sớm, nhưng vẫn có người cha nuôi yêu thương che chở. Để bù đắp cho cô, hần cung cấp cho cô không thiếu bất cứ thứ gì, chẳng những mời giáo sư giỏi nhất dạy kèm ở nhà, còn mời chuyên gia về chú ý tới sinh hoạt cho cô, để cô có một cuộc sống an nhàn vô ưu vô lo.

Kỳ thật chỉ là bước đệm cho kế hoạch ích kỷ của hần thôi, mục đích của hần là dưỡng dục cô thành một thiếu nữ ngây thơ trong sáng không biết phản kháng chống cự. Không để cô tiếp xúc với thế giới bên ngoài, thậm chí ngay cả sách và các chương trình trên TV đều phải qua kiểm tra cô mới được xem, mấy tháng trước, cô còn không biết rõ “Tinh” là gì (có lẽ tính trong tính phúc =)), cho dù là hình ảnh thân mật cũng ít được thấy.

Hần dùng 15 năm để đắp nặn ra món đồ chơi cho con trai, mà cô bị hần khống chế, không hề phát giác mình đã bước lên con đường vận mệnh của các thiếu nữ Bích tộc—— bị 5 người đàn ông vây hãm, hơn nữa trừ phi bọn họ đồng ý buông tay, bằng không cô có chạy đằng trời.

Chỉ là sau khoảng thời gian ngắn ngủi gặp mẹ của ngày hôm nay, cô muốn thay đổi, thay vì thụ động để bọn họ muốn làm gì thì làm, cô sẽ trở thành người chủ động. Nếu như bọn họ là ác ma vậy hãy để cô kéo họ chìm đắm trong tình yêu đi! Dù sao cả 6 người đã quần thành một đoàn rồi, nếu để cô cũng bị kéo xuống địa ngục với bọn họ, chắc chắn lại trở thành một yêu nghiệt khác.

“Đang nghĩ gì thế?” 1 cánh tay đàn ông lướt qua eo cô, hần thổi khí nóng gần trong gang tấc.

Hần —— có mục đích gì?

Nhìn cử chỉ của hần chắc chắn là biết rõ chuyện của mẹ, không, phải nói là từ lúc bắt đầu, hần đã là một đứa con biết rõ kế hoạch của Tổng Đạt Cơ đi. Tóm lại trong vở kịch này, hần sắm vai kiểu người nào? Con ngoan nghe lệnh ba ba? Hay là người chủ mưu sau cùng? Hần có thể ghi lại tất cả mọi lần hoan ái của cô và các ca ca, hần còn vì xem Tam ca từ thiên sứ biến thành ma quỷ như thế nào mà xem cô là mối nhử, thiếu niên thuần khiết như hần không khác gì một người đàn ông có tâm tư kín đáo cả.

“Anh hận tôi, vì mẹ?” Cô hỏi cậu thiếu niên xinh đẹp, muốn tìm ra dấu vết của sự việc ở đáy mắt hần. Thế nhưng đành để cô thất vọng, bởi vì hần mới là người nguy hiểm nhất ở Tổng gia chứ không phải Tổng Đạt Cơ.

Nụ cười của hần vẫn khá ái như trước, bàn tay của hần còn đang dao động nhẹ nhàng trên bụng cô.

“Đừng, anh hận em! Bởi vì —— em đã quên quá nhiều.” Dứt lời, con mắt của hần ánh lên tia sáng màu tím kỳ lạ. Và rồi cứ như đang xem một bộ phim điện ảnh, từng thước phim ngắn vừa quen thuộc vừa xa lạ xuất hiện, đôi mắt của cô lập tức ảm đạm trống rỗng ——

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Hắn là một cậu bé đẹp trai!

Làn da trắng trẻo nhìn như sữa bò, tóc màu nâu nhạt hơi xoắn, đặc biệt, màu mắt của hắn không đen láy giống cô cũng không phải màu xanh như vú Ngọc chăm sóc cô hồi nhỏ. Mà là màu tím đậm của yêu tinh trong truyền thuyết, như vậy hắn chính là yêu tinh, không phải con người a!

Cô nằm bò trên sàn ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài thông qua khung cửa sổ sắt đất, ngoài cửa lớn có một cậu bé 7 tuổi nhìn cô xuyên qua cánh cổng sắt. Gần đây cô thường thấy hắn xuất hiện ở đó, chỉ cần vú Ngọc vừa ra khỏi cửa, hắn liền chạy đến.

Chỉ là mỗi lần đến hắn không ấn chuông gọi cửa hay bỏ chạy khi cô bắt gặp mà cứ đứng đó nhìn cô cho đến khi vú Ngọc trở về. Đúng là một cậu bé kỳ quái!

Sau một thời gian, có lần vú Ngọc đi ra ngoài cô liền leo lên cửa sổ, quả nhiên khi nghe thấy tiếng cổng sắt va chạm vào nhau, hắn lại có mặt ở vị trí cũ nhìn vào trong. Lần này cô đánh bạo chạy đến gần, ném toàn bộ lời dăn dò ra sau đầu không thèm quan tâm bởi vì ánh mắt trong veo màu tím mê hoặc của cậu bé đẹp trai này đã hấp dẫn cô.

“Em tên là Nhân Nhân?” Cậu bé hỏi Tống Nhân Dụ. Khi lại gần cô mới biết hắn đẹp trai đến nhường nào, chẳng khác gì hóa thân của thiên sứ cả. Đồng tử trong suốt lướt qua thân thể màu hồng nhạt, hắn nhếch nhẹ khóe miệng trào phúng cười, trang điểm kinh quá nhĩ, đằng nào cũng chỉ là một đứa bé xấu xí mà thôi!

“Đúng vậy, anh tìm em hả?” Cô duỗi tay định chạm vào đôi mắt của hắn như bị thôi miên, thế nhưng chưa đụng tới mặt hắn đã bị về mặt lạnh lùng ấy dọa cho sợ hãi. Cô hoảng hốt tránh vào góc tường.

“Mẹ gọi em là Nhân Nhân đúng không? Còn nữa, là bảo bối đúng không? Hừ, hóa ra chỉ là một con bé bình thường không nổi bật thế này.”

“Mẹ?” Cô bé ngẩn người, hình như đối với cô bé thì từ mẹ là một danh từ rất mới mẻ.

“Em không nhớ bà ấy sao?” Hắn duỗi tay nâng cái đầu nhỏ nhắn lên rồi quát, “Nghe đây, bảo bối của mẹ bây giờ chỉ có anh thôi, em không còn là bảo bối của bà ấy nữa. À, Nhân Nhân thân ái, anh chính là tiểu ca ca của em, từ nay về sau chúng ta sẽ thường xuyên gặp mặt nhé.”

Cô bé chăm chú nhìn cậu bé với đôi mắt vô thần, tựa như bây giờ cô chỉ là một con rối gỗ để người ta điều khiển, từng giọt từng giọt xoáy nước màu tím xoáy sâu vào tâm hồn...

Cũng là cảnh tượng ấy, vẫn là hai con người đó, chỉ là đứa bé trai đã cao hơn, đồng phục tiểu học nay được thay bằng đồng phục trung học sơ cấp, mà cô bé gái lại trưởng thành khá chậm, chỉ kém hắn có 2 tuổi mà thấp hơn hắn rất nhiều. Cơ thể của cô vẫn chỉ là của đứa bé tiểu học, hắn thì lại trở thành một thiếu niên tuyệt mỹ cao lớn, đặc biệt là đôi mắt, khi nào hắn muốn thôi miên hay khống chế người khác, đôi mắt ấy lại bắn ra những tia sáng kỳ lạ.

Hắn không chỉ xuất hiện một lần trước mặt cô, mà còn khống chế cô nhờ năng lực siêu nhiên của mình, chỉ là để trả thù cô bé đã khiến hắn biến thành thể thân cho người ta. Cô không những không xinh đẹp, mà còn không có sức quyến rũ, nếu không có quần áo công chúa đẹp để chắc chắn cô bé này vô cùng xấu xí.

Một đứa con xấu xí như thế mà lại được sinh ra bởi người mẹ xinh đẹp tuyệt trần, hơn nữa trong suốt 11 năm qua bà ấy vẫn coi hắn là cô. Ngay cả người cha luôn giữ quy định không nhận con gái cũng phá lệ nhập cô vào hộ tịch Tống gia và yêu thương chiều chuộng hết mực.

Đã rất nhiều lần hắn phải ghen tị với hàng vạn hàng nghìn sủng ái cô nhận được bởi vì thế giới nhỏ của hắn chưa từng có những sắc màu yêu thương rực rỡ như của cô, từ lúc chào đời, người mẹ ruột của hắn chưa hề yêu thương hắn nên đã vứt hắn ở lại đây. Bởi vì trái tim của mẹ hắn đã giao cho một người đàn ông khác, cho nên bà ấy vô cùng chán ghét đứa con của người bà ấy không yêu, cho dù ngoại hình của hắn rất giống mẹ, lại mang trong người những năng lực di truyền đặc thù của mẹ nhưng vẫn không thể thu hút sự chú ý của bà ấy.

Còn thái độ của cha hắn thì ngược lại, do hắn có thuật thôi miên nên người đàn ông trung niên này vô cùng thích thú, đặt lên người hắn bao chuyện huấn luyện nặng nề để trở thành người thừa kế.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Người con trai ôm cô vào lòng, hắn ôn nhu vuốt ve mái tóc quăn dài của cô, “Nhân Nhân, em cảm thấy ba rất thương em đúng không! Chẳng những thường xuyên bớt chút thời gian đến thăm em, còn cho em mặc toàn đồ công chúa, em nhất định cho rằng ông ta là người cha tốt nhất trên thế giới này

nhỉ? Nhưng có lẽ em không biết? Đối với ông ta mà nói, em cũng chỉ là lễ vật để ông ta dâng cho tụi anh mà thôi, dùng những thứ tốt nhất để nuôi nấng em, chỉ vì muốn em luôn tươi mới ngon miệng. Sau đó, chờ đến lúc em chín mộng, bọn anh sẽ được hưởng thụ em – lễ vật nhỏ được đóng gói tinh xảo hoàn mỹ, anh nghĩ em biết rõ bọn anh đối đãi với em như thế nào rồi chứ?” Hắn ầu yếm gương mặt trẻ con của cô.

“Bọn anh tất nhiên sẽ một ngụm nuốt em vào bụng” Người con trai in môi mình lên cánh môi mềm của cô gái, hắn luôn làm theo ý mình đối với cô gái bị hắn khống chế ——

Hình ảnh đột nhiên thay đổi, người con trai trưởng thành trở thành một cậu thiếu niên cao ráo, còn cô gái cao nhất cũng chỉ 1m50?? Chênh lệch thật lớn a.

Bọn họ đang ở trong một gian phòng trống trải, ngoài cái giường trông giống giường bệnh thì tất cả các loại dụng cụ chữa bệnh đều đã dời đi. Cô gái cuộn tròn ở góc giường, cô tránh né cậu thiếu niên đang tới gần nhưng lại tránh không nói cậu thiếu niên có nụ cười thuần khiết vô tội, nhất là một tia thị huyết cùng thủ tính không dễ dàng phát giác hiện lên trong đáy mắt hắn.

“Nhân Nhân, em không nhớ anh sao? Anh chính là tiểu ca ca mà!” Tay cậu thiếu niên chống trên mép giường, nghiêng nửa người trên về phía cô gái.

Cô gái giật mình, vẫn chưa phát hiện ra thân thể đã bị hắn vây quanh, cô nghe cách xưng hô “Tiểu ca ca” của hắn có phần quen thuộc. Hình như cách đây khá lâu rồi cô có gọi một cậu bé như vậy, có điều ký ức hỗn loạn làm cho cô không tài nào nhớ ra bộ dáng của hắn có liên quan gì tới người đang đứng trước mặt, một đoạn trí nhớ giống cái rương bị khóa, còn chìa khóa để mở thì cô không biết nó nằm ở nơi nào.

“Thật không nhớ được ư? Em nghĩ kĩ lại xem, lúc đó mỗi ngày anh đều đứng ngoài cổng chính nhìn em, mà em chỉ dám đứng ở cửa sổ nhìn anh, chào hỏi với anh cũng không dám. Em có nhớ chuyện này hay không?” Đôi mắt đen của hắn chậm rãi nâng lên, giọng nói của cậu thiếu niên trong như nước suối mát lạnh, cánh tay dài hơi khom lại, phòng ngừa cô gái đang bị thôi miên ngã xuống giường.

Thẳng đến khi xác định cô hoàn toàn quên mất chuyện đã xảy ra trong một tháng, Tống Đạt Cơ mới từ từ bước ra. “Làm tốt lắm, Ngạn Ngạn! Không ngờ con có thể thôi miên Nhân Nhân trong thời gian ngắn thế này, năng lực của con cao hơn mẹ con rất nhiều nha! Lần này kiểm soát triệt để Nhân Nhân, ba tin nó hoàn toàn thích hợp với các con, không bao lâu nữa nó sẽ thuộc về các con, cố gắng kiên nhẫn chờ đợi đi.”

Thiếu niên liếc người đàn ông trung niên kia, hắn nở nụ cười khinh miệt, cha hắn mưu toan nghĩ nếu anh em nhà bọn họ kết hợp với con gái Bích tộc có thể hoàn toàn thoát khỏi lịch sử ảm đạm di truyền của gia tộc, không dừng ở đó, tham vọng của ông ta còn quá đáng hơn: muốn bọn họ sinh thật nhiều con cho Tống gia! Nhất định sẽ có một ngày ông ta phải hối hận! Chỉ là không biết tới lúc đó, bộ xương già của ông ta có còn khoẻ mạnh nữa hay không.

Những ký ức bị ần dấu kia được khơi ra, đôi mắt Tống Nhân Dụ từ mộng lung dần dần biến thành trong suốt, hừ, cô thật sự là một món đồ chơi, thì ra chẳng những Tống Đạt Cơ coi cô như quân cờ để lợi dụng, ngay cả Tống Phàm Ngạn cũng là người xấu xa. Vì mục đích của bọn họ, cô phải làm tế phẩm của ác ma, nhưng mà bọn họ đã quên rằng, thiên sứ nếu bị 5 tên ác ma tàn phá, cuối cùng cũng tức nước vỡ bờ mà phản kích thôi.

Càng hướng chi bây giờ cô không còn là thiên sứ, mà là yêu nghiệt nha!

“Thì ra anh trước giờ vẫn thôi miên em!” Khi lấy lại những ký ức trong quá khứ, từ lúc cô là một bé gái năm tuổi mãi cho đến năm ngoài bị Tống Đạt Cơ cầm tù 1 tháng, bị một đám bác sĩ tiến hành các loại kiểm soát thí nghiệm, để xem rằng cô có thích hợp tiến hành kế hoạch chấn hưng gia tộc của hắn hay không. (Thế là hiểu mấy chương trước vì sao lại có mấy đoạn Nhân Nhân nhà mình mơ hồ nhìn thấy linh tính này nọ =))

Không thể tin được Tống Phàm Ngạn chính là nhân vật cốt lõi trong chuyện này, từ lúc hắn xuất hiện cho đến bây giờ, trong mười một năm đó hắn không ngừng tạo ra ký ức của cô với hắn, sau đó lại không ngừng xóa bỏ ký ức đó đi. Tình cảm hắn giành cho cô khá phức tạp, lúc còn bé là ganh tị, dần dần đến khi trưởng thành chuyển biến thành tham muốn chiếm hữu, đến cuối cùng vì trả thù Tống Đạt Cơ mà cố ý nghe lệnh làm theo kế hoạch.

“Anh thôi miên em chỉ vì muốn trả thù ông ta, cho nên anh nhất định phải làm rõ quan hệ giữa hai chúng ta, không thể cho ông ta biết anh quen em. Kỳ thật anh đã sớm biết rõ kế hoạch của lão già ấy, lão tiến hành kiểm tra thí nghiệm với em là do hắn vẫn chưa rõ 1 việc, mà việc này có ý nghĩa vô cùng quan trọng với lão.” Hắn vui sướng cười, đôi mắt xinh đẹp phát sáng nhấp nháy. “Mơ ước của lão là muốn chấn hưng Tống gia đúng không? Chính vì thế mới có nhiều người như em, mẹ anh cũng là một người phụ nữ bị lão ta giam giữ, mà lão không chỉ luôn mong muốn có được con cháu đầy đàn khỏe mạnh để có thể kế thừa hương khói, mà còn muốn vấn đề con cháu các đời sau cũng được giải quyết. Chỉ là lão thiên tính vạn tính cũng tính sai một bước, thiếu nữ Bích tộc làm cho con cháu lão thoát khỏi di truyền bệnh tật, thế hệ sau của các cô gái ấy cũng được kế thừa tất cả mọi ưu điểm của người mẹ, nhưng tầm quan trọng khiến lão thất vọng chính là —— lão không có cháu trai! Thiếu nữ Bích tộc chỉ sinh con gái, mà không phải con trai, đây là bí mật của Bích tộc mà mẹ em không nói cho lão biết.”

Tay cậu thiếu niên xoa bụng cô, “Nơi này chính là minh chứng tốt nhất đấy!”

Con ư?

Cô đang mang thai sao? Đây chính là lý do mà thân thể của cô gần đây khác thường, thì ra là có một sinh mệnh chính đang hình thành trong cơ thể cô, không bao lâu nữa, cô sẽ làm mẹ. Nhưng mà cha của đứa bé, cô phải đối phó với bọn họ như thế nào?

“Muốn trả thù ông già đó cùng với anh hay không? Anh rất cần em, hợp tác nhé?”

“Vì sao anh lại hận hắn đến thế?” Hình như Tống Đạt Cơ rất coi trọng đứa con trai này? Vậy thì Tống Phàm Ngạn hận cái gì nhỉ?

“Bởi vì ông ta mà mẹ anh chán ghét anh; vì ông ta, lúc còn bé anh đã phải trải qua cuộc huấn luyện nghiêm khắc, nhưng những chuyện này không phải

nhân tố chính. Ông ta vì thí nghiệm năng lực của anh, mà ném anh vào căn phòng đầy chó hoang, từ ngày đó trở đi anh liền biết rõ ông ta chỉ coi anh như một công cụ của ông ta chứ không phải con trai, như vậy anh cần gì phải coi ông già đó là cha mình.” Ánh mắt trong suốt của hắn ánh lên tia hận thù sâu sắc, hắn—— đã bị cha ruột của mình làm thương tổn rất nhiều!

“Hợp tác thế nào?” Nếu chỉ dựa vào mình cô sẽ không thể đối phó với bọn họ , có thêm người giúp đỡ sẽ tốt hơn nhiều.

“Anh cần em chỉ sinh con gái, làm cho Tổng gia không thể có con nối dõi thừa kế hương quả. Còn em? Muốn anh làm cái gì?”

“Trái tim ! Bao gồm anh, và bọn họ, tất cả phải biến thành của em, trở thành trái tim của em.” Cô chỉ chỉ vào bộ ngực ấm áp của thiếu niên, “Nơi này, từ nay về sau chỉ biết đập vì một mình em mà thôi, không thể có thêm người nào khác.”

Nụ cười của cô lúc này mang theo một chút vũ mị, một cô gái bị người khác khống chế vọt trở thành khống chế người khác, bề ngoài cô vẫn như trước đây là một đứa trẻ, thế nhưng tâm tình biến hóa khiến kẻ khác không thể nhận ra.

Xe dừng lại trước cửa lớn của Tổng gia, đôi giày búp bê da dê thò ra ngoài , tiếp theo là cái chân đi tất màu trắng và chiếc váy nhung kẻ màu lam, nếu cô gái này không cử động người ta sẽ nghĩ cô là con búp bê khổng lồ. Giương mặt trái táo trắng tròn hồng hào, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, nhìn thế nào thì cô cũng chỉ là một bé gái mới mười hai tuổi, đâu ai biết rằng cô đã mười sáu, hơn nữa sắp làm mẹ người ta?

Thiếu niên vẫn ngồi ở trong xe như cũ, hắn vuốt vuốt cằm, gương mặt tinh khiết nở nụ cười ngai ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Kết thúc

Cô là cô gái phải chu toàn một lúc 5 người đàn ông.

Aizz, nhưng cô đã sinh ba đứa con gái, không nên gọi là “cô gái” nữa chứ nhỉ! Nhưng mà một cô gái mới 20 tuổi, bề ngoài chỉ như một cô gái mới 15, cho nên ai có thể tin rằng cô đã là mẹ của ba đứa con a?

Trong bốn năm qua, cô đã thành công biến 5 vị ca ca của mình thành độc chiếm của riêng cô, làm bọn họ trở thành người đàn ông chỉ sống vì cô. Cô dùng bề ngoài hồn nhiên và thân thể non nớt gây nghiện cho bọn họ, từng chút từng chút một dụ dỗ bọn họ rơi vào cạm bẫy của cô, trong lúc bọn họ còn vô tri vô giác không biết gì thì thân thể đã hăm sâu vào vũng bùn không thể tự kiềm chế.

Đương nhiên, vì đạt được mục đích này cô cũng phải trả giá rất nhiều .

Làm tình thường xuyên quá độ khiến cho mỗi lần sinh xong không lâu cô lại mang thai lần nữa, mà trong thời gian mang thai và nuôi con bằng sữa mẹ không thể không cấm dục bọn họ, cho nên khi cơ thể cô khôi phục bình thường, bọn họ lập tức vô cùng điên cuồng và dửng dưng. Đây cũng là kết quả mà cô tự làm tự chịu, bọn họ mê muội cô có thể cho bọn họ khoái cảm cực hạn, nên không thể phát tiết dục vọng với những người phụ nữ khác, mà dục vọng một khi bị dồn nén quá lâu một đến lúc bùng nổ chắc chắn rất kinh người.

Giờ phút này đây bản thân cô đang nhắm nháp hậu quả xấu do chính mình gieo xuống!

Mới vừa sinh con được 4 tháng, các ca ca liền vớt đứa bé còn trong thời kỳ bú sữa mẹ cho bảo mẫu chăm sóc, năm đôi mắt ánh lên hung quang đòi khát như dã thú rình mồi, bọn họ nhìn chăm chăm vào tiểu yêu tinh nhỏ bé cô đây . Bầu vú mềm bị trẻ con mút sữa còn tỏa ra hương thơm hấp dẫn, nướm vú màu hồng vẫn đang tiết ra một giọt sữa lỏng lánh, nhìn thấy hình ảnh này lý trí còn sót lại của bọn họ đã bốc hơi gần như không còn, tất cả cùng ủa lên vây quanh Tổng Nhân Dự.

Miệng của đại ca ngâm lấy bầu ngực nuốt sữa của cô vào miệng. Không ngờ khi hắn mút vào dòng sữa lại chảy ra nhiều hơn, hắn như đói như khát uống một hơi cạn sạch. Tứ ca nhìn thấy đại ca được hưởng thụ sung sướng liền không cam chịu yếu thế, ngâm chặt bầu ngực bên kia mà mút cật lực.

“Nhẹ một chút, sữa bị các anh uống sạch, con gái phải làm sao đây? Một chút nữa nó lại đói rồi.” Cô đẩy đẩy đầu bọn họ ra, đàn ông cấm dục quá lâu sao dễ dàng bỏ được nỡ thực mới đến tay nha. Trước khi bọn họ chưa phóng ra tinh hoa tồn kho, cô không được làm bất kì chuyện gì, bao gồm nuôi con bằng sữa mẹ.

“Bọn anh đã cho chuẩn bị thức ăn của trẻ con gồm sữa bột với vú em, con gái muốn ăn cái gì cũng được, em không cần lo lắng , còn hai đứa trẻ kia thì đã được bảo mẫu chăm sóc rồi. Người bây giờ em nên quan tâm không phải con gái, mà là đám người bị em vớt bỏ mấy tháng đây này, từ giờ trở đi phải là thời gian bồi thường chứ?” Nhị ca nói nh, đôi mắt hắn nheo lại , ngón tay thon dài xoa từ đôi chân trần của cô đến bắp đùi non mềm, dao động qua lại ở nơi tư mật thiếu nữ, vừa vuốt ve vừa đè lên nhụy hoa mềm mại, thẳng đến khi ái dịch lỏng lánh như nước trào ra.

“Mấy tháng không đụng vào em, tiểu bảo bối vẫn mãi cảm như vậy à, cái nộn huyết nhỏ đã chuẩn bị tốt để đón nhận bọn anh chưa?” Ngón tay hắn thăm dò miệng nụ hoa ướt át, bên trong chặt chẽ bao bọc ngón tay hắn, bóp thật mạnh mẽ nấp máy co rút lại muốn đẩy “Dị vật” đi ra.”Đã sinh ba đứa rồi mà tiểu huyết của em vẫn căng muốn chết, không phải yêu tinh trời sinh thì là cái gì?”

Từ khi bọn họ phát hiện cô không còn kháng cự nữa, mà lại cố ý dụ dỗ bọn họ, bọn họ bắt đầu gọi cô là “Tiểu yêu tinh”. Bởi vì cô luôn làm bọn họ dục hỏa đốt người, nhưng rồi đột nhiên lại ngăn cản “A, suýt chút nữa em quên mình mang thai.” Về mặt vô tội như cô gái ngây thơ trong sáng.

Sau đó bọn họ chứa một bụng dục hỏa không chỗ phát tiết, đương nhiên, không phải mỗi lần bọn họ đều có thể buông tha cho cô, có một lần, hai lần cô tính sai thời điểm. Vì không muốn thương tổn đến thai nhi mà vẫn làm tình được bọn họ vô cùng cẩn thận, nhưng mỗi lần chỉ một x một thôi, không giống hôm nay một x sáu.

“A ——” Âm thanh rên rỉ thoát ra từ miệng tam ca, nụ hôn nóng rực của hắn như muốn cướp đoạt hơi thở của cô, cái lưỡi uốn éo trần trọc treu ghẹo cô. Mỗi cô vì bị hôn quá mạnh mà sung phòng đỏ mọng.

Hai bàn tay người đàn ông dán lên lưng cô, dần dần xoa xuống phía dưới, đến cái mông tròn trịa vểnh cao của cô thì bóp mạnh như nắm hai bọc tuyết tròn tròn vậy. Hắn xoa nắn bộ phận cơ thể mềm mại, sung mãn vô cùng thích thú.

Bàn tay nghịch ngợm phần mông ấy đã làm ảnh hưởng tới ngón tay nhị ca đang tìm kiếm hoa hạnh, nội bích bị kích thích nên rất mẫn cảm, không ngừng nhấp nháy co rút, bắp thịt vốn căng nay còn căng hơn. Nhị ca rút ngón tay ướt đầm dính đầy ái dịch trong suốt thơm ngọt ra, để nó từ từ nhỏ xuống dưới đất.

“Không tồi, lần này ai tới trước đây?” Ánh mắt hắn dừng lại ở đại ca đang mút ngực cô, rồi đến lão tam, lão tứ, sau đó là lão ngũ còn đang đùa bỡn cái mông tròn trịa. “Phẩm Ngan, cậu cho Nhân Nhân nghỉ ngơi một chút, cô ấy còn phải ứng phó với năm người chúng ta đây!”

“Nhị ca, hay là để tiểu yêu tinh tự chọn đi!” Tổng Thiên Diệp dù đang kề cận bờ vực bùng nổ, nhưng hắn cũng biết rõ tình huống của những người khác không tốt hơn hắn là bao, bọn họ tranh giành cả nửa ngày cũng không có được kết quả, không bằng cho Tổng Nhân Dụ lựa chọn muốn thỏa mãn ai trước. Chuyện này kỳ thật cũng không có ý nghĩa, là ai thì cũng sẽ chết chìm trong sức cám dỗ của cô, trước hay sau căn bản không khác gì nhau.

Tổng Phẩm Ngan không để người khác phát hiện nói nhỏ bên tai cô: “Nhân Nhân, vì chúc mừng chúng ta hợp tác thành công, anh nói dự cảm của mình cho em nghe. Đứa con tiếp theo là của tứ ca, nếu như em không muốn mang thai quá sớm, muốn làm gì thì làm nhưng cố gắng ít chung đụng với hắn đi.” Sau đó hắn vòng ra sau lưng của cô, đứng cùng người khác chờ được tuyên gọi.

“Đề em chọn à?” Đôi mắt cô híp lại mị hoặc mê ly, biểu hiện vẻ mặt thuần khiết điển hình của một cô gái, nhưng ngẫu nhiên lại hiện yêu mị mà cô gái bình thường không thể có được.

“Nên chọn ai đây nhỉ?” Mắt cô đảo qua đảo lại, ngón tay trắng mịn dạo qua một vòng, bỗng dừng lại trên gương mặt của một thiên sứ. “Vậy anh đi, Tam ca!”

Gương mặt thiên sứ nở nụ cười hoa mỹ, hắn bước ra khỏi hàng, vừng vàng từng bước tiến tới gần giường, tráng kiện dũng mãnh như dã thú. Hắn cúi xuống, hạ thân bùng bùng dục vọng để ở cửa vào tiểu huyết, ấn mạnh một cái đi sâu vào nơi ướt át mê người.

“Nga, vật nhỏ đáng yêu, em muốn kẹp chết anh sao?”

Bên trong cô có xúc cảm tinh tế tỉ mỉ, hoa huyết mềm mại ấm áp gắt gao bao bọc lấy phần thân của hắn, khoái cảm lập tức lan tỏa toàn thân. Kích động khiến hắn không thể khống chế, hắn liều lĩnh rút ra rồi cắm vào, phát tiết dục vọng và tình cảm của mình giành cho cô.

Bọn họ kịch liệt giao hoan trong mắt những người khác, yết hầu không kìm được trượt lên trượt xuống, mùi hương thân thể của cô kích thích hạ thân của họ khiến nó càng thêm bành trướng. Bọn họ áp chế không nổi liền bước lên, duỗi bàn tay chạm vào cơ thể mềm mại, ngậm lấy ngón tay mảnh khảnh của cô, ngậm chặt nụ hoa sung mãn của cô, không những thế còn để lại những dấu hôn màu đỏ ở cổ ngực, toàn thân cô.

“A a —— các anh —— không tuân theo quy định!” Cô gái ngáp ngừng lên tiếng vì cái miệng bị một đầu lưỡi linh hoạt tiến vào, từ trên xuống dưới chỗ nào cũng bị bọn họ nhắm nháp xoa bóp, bọn họ khiêu khích dẫn cô lên đỉnh cao của dục vọng. Mà Tổng Trí Nghiêu lại đang chôn sâu trong cơ thể của cô nên phun hết tinh hoa lên thành tử cung Nhân Dụ.

Nam căn vẫn cứng rắn như lúc đầu lùì khỏi người cô, khi hắn lui lại, một dòng chất lỏng màu trắng như sữa bò chảy ra ngoài. Tổng Luật cầm một cái khăn lau chùi sạch sẽ chất lỏng nồng đậm ấy.

Rồi hắn ném khăn lông vào cái giỏ mây đặt gần giường, đó là nơi bọn họ thói quen thả ra “Dư vật hoan ái”, còn cái tủ nhỏ bên kia, xếp đầy những chiếc khăn trắng nhỏ gọn gàng ngăn nắp. Mỗi lần tiểu huyết của cô tràn ra tinh dịch của bọn họ, liền dùng khăn lông lau hết lượng tinh dịch chảy ra. Bởi vì bọn họ không muốn lãng phí thời gian tắm rửa cho cô. Dựa theo số lần mà bọn họ muốn cô mà xem xét, nếu cứ mỗi lần xong rồi lại phải tắm rửa sạch sẽ, thì cô chẳng những tắm đến rách da, còn phải hy sinh giấc ngủ để bổ sung thể lực nữa.

Đại ca đặt “Súng máy hạng nặng” trước cửa huyết, nhân lúc cô còn chưa lấy lại tinh thần từ thủy triều vừa rồi, động đậy một cái, “Lợi khê” tráng kiện như sắt một cú liên vọt vào đáy huyết. Miệng huyết bị căng ra lần nữa, tiến vào quá dễ dàng cộng thêm tiểu huyết không ngừng bóp chặt lấy hắn làm hắn suýt xong việc trước thời gian.

May là hắn kìm lại đúng lúc, dục vọng quá mức hưng phấn thích ứng tiểu huyết eo hẹp của cô, lại bắt đầu ra vào có tiết tấu, mới ngăn ngừa được tình huống xấu nhất. Bất quá nói đi cũng phải nói lại vẫn là trách tiểu công chúa quá mê người, nếu không phải vì mùi vị của cô quá cực phẩm, bọn họ sao lại làm hết lần này đến lần khác không ngừng được.

Cô nhìn những người đàn ông bên cạnh ông quay chung quanh mình, tất cả đều là gương mặt mờ mịt vì dục vọng, tất cả đều khát vọng cô, mà trong lòng bọn

họ ngoài cô ra, sẽ không có người phụ nữ khác. Hiện tại bọn họ vô cùng ngoan ngoãn, chẳng những cắt đứt sạch sẽ mấy cuộc tình ái phong lưu, ngay cả phụ nữ tự động đưa tới miệng cũng không thèm nhìn một cái. Dù mỗi lần sinh sản xong thật sự rất khổ cực, bởi vì phải đối phó tất cả đồng loạt tiến công, nhưng mà bọn họ vẫn đối xử với cô rất tốt, chẳng những cho cô tự chăm sóc con gái, còn thỏa mãn mọi yêu cầu của cô.

Nói là trả thù nhưng cuộc sống bây giờ của cô thật hạnh phúc, cô không tham vọng nhiều, chỉ cần có thể thấy con gái vui vẻ trưởng thành, sau đó bọn họ vẫn tiếp tục thương yêu cô. So sánh với những cô gái Bích tộc khác, xem như cô may mắn lắm rồi, có thể sống với các con và cha của chúng hết đời này.

“Tiểu công chúa không chuyên tâm nha!” Đại ca thẳng tiến càng thêm mãnh liệt, hần muốn đến đỉnh cao của khoái lạc, thế nhưng phát hiện tâm tư cô gái dưới thân không ở đây, không thể không dùng hành động thực tế nhắc nhở cô.

“Chậm một chút đi, em biết rồi mà!” Chất giọng nũng nịu khiến đàn ông tê dại xương cốt.

Đại ca bị giọng nói mềm mại của cô làm bùng nổ, phun ra mầm mống trong cơ thể cô, phát tiết được dục hỏa dồn nén bấy lâu khiến hần ngập tràn vui sướng. Mà phía sau hần, lại là tinh khí vô cùng thô to của Tống Văn Vũ, hần đã không thể chờ đợi thêm nữa, mãnh thú của hần đang kêu gào, dục vọng ngày càng tăng vọt.

“Nhị ca, em mệt mỏi lắm, cho em nghỉ ngơi một lát được không?” Bây giờ cô đã nắm giữ bí quyết thao túng đàn ông, được bọn họ dạy dỗ, công phu làm nũng của cô và quyến rũ mị hoặc đã tiến bộ hơn trước rất nhiều, chỉ cần 1 ánh mắt, 1 động tác là đã có thể làm bọn họ mê muội.

“Đương nhiên là được, tiểu bảo bối của anh! Em nghỉ ngơi một chút đi, anh sẽ phục vụ em.” Hần vừa nói vừa cúi đầu, chui đầu vào chỗ tư mật của cô. Tống Trí Nghiêu, Tống Luật đã rời khỏi cuộc chiến đang ngồi trên ghế sofa ngắm nhìn, còn Tống Phàm Ngạn và Tống Thiên Diệp thì phủ phục trước ngực cô, ngậm chặt bầu vú trắng căng đét sữa.

Nhiệm vụ của cô chưa xong, bởi lẽ còn 3 người đàn ông chưa phát tiết tinh hoa !

Nhưng vì phải chăm sóc con gái nhỏ mà cô một đêm đã không ngủ, lại phải thỏa mãn 2 người đàn ông, thân thể mệt mỏi rất cần phải nghỉ ngơi một chút. Ý thức chậm rãi mơ hồ, mí mắt càng lúc càng nặng, thần ngũ đang vẫy gọi khiến cô rốt cục đánh mất ý thức, 3 người kia đành chờ khi cô tỉnh ngủ mới tiếp tục ứng phó đi!

Cô là thiếu nữ của Bích tộc, do kế hoạch tà ác mà không thể không thuộc về 5 người đàn ông anh tuấn, tuy ngay từ đầu bọn họ chỉ coi cô như đồ chơi. Nhưng sau khi cô thay đổi, cô từng bước dụ dỗ khiến bọn họ hoàn toàn thuần phục dưới chân cô, trở thành người đàn ông của riêng cô.

Cuối cùng, cả đời này cô sống vui vẻ với bảy con thơ và 5 tên đàn ông ác ma ấy, tất nhiên những sinh linh bé bỏng ấy là con gái nha.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Nghiệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.